

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

Presuda je pravosnažna- potvrđena presudom
Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 001244 18 Kž 2
od 04.12.2018. godine

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 03 0 K 0 001244 17 K 2

Tuzla, 05.04.2018. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Paše Softić kao predsjednika vijeća, Samira Jusičića i Merime Lukanović kao članova vijeća, sa zapisničarem Suadom Zulić, u krivičnom predmetu protiv optuženog T.M.1 zv. „Č.“ po optužnici Kantonalnog tužilaštva TK-a broj KTRZ 727/94 od 24.12.2008. potvrđena rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli dana 03.03.2009. godine, zbog krivičnog djela –zločin protiv čovječnosti - iz člana 172. stav 1. tačka a) i h) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, izmijenjena na glavnom pretresu održanom dana 16.09.2016.godine, kojom je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ optužen zbog krivičnog djela- ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, nakon održanog glavnog, usmenog i javnog pretresa, dana 28.03.2018.godine, u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Alme Džaferović, i optuženog T.M.1 zv. „Č.“ iz Z., dana 05.04.2018.godine donio je i javno objavio,

P R E S U D U

OPTUŽENI T.M.1 zv. „Č.“ i „Lj.“, sin D. i S. rođene P., rođen ... godine u T., nastanjen u Z., ..., po zanimanju ugostitelj, pismen sa završenom srednjom Ugostiteljskom školom, vojsku služio u Skoplju i Kumanovu od 1979. i 1980. godine, čin rezervnog vojnog starješine, vodnik, oženjen, otac dvoje djece, ..., državljanin ..., JMB ..., neosuđivan, posjeduje kuću u selu Z., penzioner, na slobodi

Na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata u BiH, u junu 1992. godine, u vrijeme oružanog sukoba koji se u vremenu od prve polovine aprila 1992. godine, pa najkasnije do kraja novembra 1995. godine, odvijao na prostoru Bosne i Hercegovine između Armije RBiH i vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, kao pripadnik čete Osmačkog bataljona vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, kršeći pravila međunarodnog prava postupao suprotno odredbi člana 3 stav 1. tačka a) i člana 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949 godine i članu 13. stav 2., u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 08. juna 1977. godine (Protokol II) pa je tako:

Dana 26. juna 1992. godine, zajedno sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“ (koji je u međuvremenu preminuo) došao do šume zv. „Stupić“, općina Kalesija, u kojoj su se civilna lica, koja nisu pripadala ni jednoj vojnoj formaciji, niti su neposredno učestvovala u neprijateljstvima, Č.A.1 i njegovo dvoje malodobne djece, Mldb.1 i Mldb.2; Č.A.2, njegova supruga Č.R. i kćerka P.Č.S., K.H.1, njegova supruga K.H.2 zv. „H.“ i sin Mldb.3, krili da bi izbjegli hapšenja od strane vojnih formacija vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, a potom, dok su civili spavali, ležali i odmarali se od stalnog skrivanja, iako svjestan da pucanjem iz vatrenog oružja može lišiti života navedena civilna lica, a što je i htio, zajedno sa ostalim vojnicima otvorio rafalnu paljbu iz automatskog oružja prema civilima, dok je jedan od njih bacio bombu među civile, kojom prilikom su Mldb.1, Mldb.2 i Č.A.2 zadobili tjelesne ozljede od kojih su preminuli na licu mjesta, a kada su prišli K.H.1, koji je bio ranjen i davao znake života, jedan od njih izvadio je pištolj i ispalio mu metak u glavu, nakon čega je K.H.1 umro, nakon čega su ostale civile zarobili i odveli u logor „Osmaci“, općina Kalesija.

Čime bi počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142 stav 1. u vezi sa članom 22 preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Na osnovu člana 203.stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu člana 212. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni Č.A.1, Č.A.3, Č.R., K.H.2 i Mldb.3 se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuje na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KTRZ 727/94 od 24.12.2008. godine, optužen je T.M.1 zv. „Č.“ zbog krivičnog djela -zločin protiv čovječnosti- iz člana 172. stav 1. tačka a) i h) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, koja je potvrđena dana 03.03.2009.godine od strane sudije za predhodno saslušanje Kantonalnog suda u Tuzli, koja je izmijenjena na glavnom pretresu održanom dana 16.09.2016.godine, u činjeničnom opisu optužnice sa izmjenom pravne kvalifikacije krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, da je počinio krivično djelo –ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 142.stav 1.u vezi sa članom 22.preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a kojoj izmjeni se nisu protivili branilac optuženog ni optuženi.

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 14 K od 31.10.2016. godine optuženi T.M.1 zv. „Č.“ oglašen je krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon (preuzeti KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina. Istom presudom optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka o čijem iznosu će sud odlučiti posebnim rješenjem te da sudu plati paušal u iznosu od 100,00 KM. Oštećeni Č.A.1, Č.R., K.H.2 i Mldb.3 su sa imovinskopравnim zahtjevima upućeni na parnični postupak.

Rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj: 03 0 K 001244 17 Kž od 17.05.2017. godine žalba branitelja optuženog T.M.1 zv. „Č.“ je djelimično uvažena, pa je presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 14 K od 31.10.2016. godine ukinuta i predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. Navedenim rješenjem je konstatovano da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 321. ZKP FBiH i to iz tačke d), i iz tačke k) iste zakonske odredbe i naloženo je prvostepenom sudu da u ponovnom postupku otkloni bitne povrede krivične postupka.

U ponovnom postupku tužiteljica Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona ostala je kod uvodnog izlaganja iz predhodnog postupka sa glavnog pretresa održanog dana 24.12.2015.godine, a kod uvodnog izlaganja iz predhodnog postupka ostao je i branilac optuženog T.M.1 zv. „Č.“, advokat Perić Miloš koje je dao na glavnom pretresu održanom dana 24.01.2015.godine.

U ponovljenom postupku sud je na glavnom pretresu, a na osnovu člana 331 a stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine uz saglasnost tužiteljice i branioca optuženog i optuženog odlučio da se koriste iskazi svjedoka dati na glavnom pretresu u predhodnom postupku i da se takođe uvrste i koriste dokazi tužilaštva o odbrane iz predhodnog postupka, pa su u dokaze optužbe uvršteni i korišteni dokazi iskazi svjedoka direktno i unakrsno ispitanih oštećenog Ć.A.1, Ć.A.3, Ć.R., S.F., K.H.3, P.Ć.S., M.S., vještaka dr Zdenke Cihlarža iskaz oštećenog Ć.A.1 datog na zapisnik u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona dana 14.12.2004. godine u predmetu Kt-727/94, zapisnik o saslušanju svjedoka oštećenog Ć.A.1 dat kod istražnog sudije Višeg suda u Tuzli Ki-17/95, iskaz oštećenog Ć.A.1 dat u Kantonalnom tužilaštvu broj KT-727/94 od 30.05.2006 godine (iskaz od 31.07.1995. godine oštećeni je dao samostalno, a izjavu datu u tužilaštvu 14.12.2004.godine i 30.05.2006.godine. u prisustvu kćerke R.S., zbog slabog sluha, pitanja su postavljana glasnije, ili mi je kćerka mimikom objasnila pitanje) mišljenje Univerzitetsko kliničkog centra Tuzla, Klinike za ORL Cervikofacijalnu i maksilofacijalnu kirurgiju, Auodiološki odjel ORL klinike broj 0502/1512 na ime Ć.A.1 od 07.07.2000 godine. nalaz „Bera“ ispitivanja kojim se utvrđuje procenat gubitka sluha svjedoka Ć.A.1, zapisnik o saslušanju svjedokinje Ć.R. dat kod istražnog sudije Višeg suda u Tuzli brij Ki-17/95 od 22.06.1995.godine, zapisnik o saslušanju svjedokinje Ć.R. dat Kantonalnom tužilaštvu broj Kt-727/94 od 30.05.2006.godine. zapisnik o saslušanju svjedokinje Ć.R. dat u Kantonalnom tužilaštvu broj Kt. RZ-727/94 od 05.12.2008.godine, iskaz svjedoka S.F. dat u Višem sudu u Tuzli kod istražnog sudije broj Ki-17/95 od 12.01.1998.godine, iskaz svjedokinje K.H.3 dat u Višem sudu u Tuzli kod istražnog sudije broj Ki-17/95 od 09.03.1995.godine, iskaz svjedokinje P.Ć.S. dat u Višem sudu u Tuzli kod istražnog sudije broj Ki -17/95 od 22.06.1995.godine, “Zapisnik o ekshumaciji Kantonalnog suda u Tuzli pod brojem Ki.17/95 od 16.12.1997.godine, Crtež lica mjesta masovne grobnice u mjestu Jelovo Brdo od 16.12.1997.godine, foto dokumentacija ekshumacije iz masovne grobnice označena kao JBR-1 od 16.12.1997.godine, Foto dokumentacija skeletnih ostataka označenih kao JBR 1/1, pod brojem 08-01/2-8-230-9/98 MUP-a TK-a Tuzla, foto dokumentacija skeletnih ostataka označenih kao broj JBR-1/2, MUP-a TK-a pod brojem 08-1/2-8-230-9/98, Foto dokumentacija skeletnih ostataka označenih kao JBR -1/3 MUP-a TK-a Tuzla - Ministarstva unutrašnjih poslova službe bezbjednosti Tuzla, foto dokumentaciju pod brojem 08-1/2-8-230-9/98, izvještaj o sudsko medicinskoj ekspertizi skeletnih ostataka označenih kao JBR-1.ekspertnog tima Univerzitetskog kliničkog centra Tuzla u potpisu je vođa tima profesor doktor Zdenko Cihlarz, izvještaj o sudsko medicinskoj ekspertizi skeletnih ostataka označenih pod brojem JBR -2 istog ekspertnog tima UKC Tuzla potpisanog od profesora doktora Zdenka Cihlarza vođe ekspertnog tima, izvještaj o sudsko-medicinskoj ekspertizi skeletnih

ostataka označenih kao JBR-3 istog tima UKC Tuzla, potpisnik profesor doktor, Zdenko Cihlarz kao vođa ekspertnog tima, zapisnik o kriminalističko tehničkom vještačenju posmrtnih ostataka označenih kao JBR 1/1 Kantonalni sud Tuzla broj Kri.17/95 od 26.12.1997.godine, zapisnik o kriminalističkom tehničkom vještačenju posmrtnih ostataka označenih kao JBR-1/2 Kantonalni sud Tuzla, broj Kri. 17/95 od 26.12.1997.godine, zapisnik o kriminalističko tehničkom vještačenju posmrtnih ostataka označenih kao JBR-1/3 Kantonalni sud u Tuzli, broj Kri. 17/95 od 26.12.1997.godine, službena zabilješka MUP-a TK-a Tuzla, Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzla, Odjeljenje kriminalističke tehnike broj 08-1/2-230-9/98 od 29.12.1997.godine o vršenju identifikacije na osnovu odjevnih predmeta za sva tri lica u prisustvu srodnika, zapisnik o utvrđivanju predmeta i identifikacioni broj JBR-1 od 30.12.1997. godine, Klinički centar Tuzla, Zavod za sudsku medicinu ekspertni tim, zapisnik o utvrđivanju identiteta K.H.1, Klinički Centar Tuzla, Zavod za sudsku medicinu ekspertni tim, identifikacioni broj je JBR -2 od 30.12.1997.godine i zapisnik o utvrđivanju identiteta za Mldb.1, identifikacioni broj JBR-3 od 30.12.1997.godine Kliničkog centra Tuzla, Zavod za sudsku medicinu, ekspertni tim koji je sačinjavao ove nalaze i zapisnike, zapisnik o saslušanju svjedoka M.S. dat u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona pod brojem T03 OKTRZ 000967794 od 09.03.2016.godine akt UN-a Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju za P.V.1 zv. „R.“ od 14.08.1996.-te godine, akt UN-a Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju za T.M.1 zv. „Č.“ od 14.08.1996.godine, akt UN-a Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju za D.Lj., obavijest Tužilaštva BiH, posebni odjel za ratne zločine, Regionalni tim 2. Sarajevo broj: KTA-RZ 442/05 od 10.11.2005. godine.

U prethodnom postupku na glavnom pretresu održanom 29.08.2016.godine direktno i unakrsno su ispitani svjedoci odbrane B.O., I.M., S.T. Đ.A., iskazi salušanih svjedoka odbrane sa glavnog pretresa od 31.08.2016.godine L.B., V.Lj., I.G., L.P., iskazi svjedoka odbrane sa glavnog pretresa održanog dana 16.09-2016.godine V.G. i F.C. iskaz svjedoka odbrane sa glavnog pretresa od 16.09.2016 P.M., dopis Federalnog ministarstva za pitanja branitelja invalida domovinskog rata Sektor za pitanja evidencije za oblasti vojne obaveze broj 07/1-03-731-1/16 od 20.06.2016. godine, akt Obavještajno sigurnosne agencije BiH Sarajevo, Kabinet generalnog direktora broj 04/5-5-1842 od 07.03.2005.godine, u potpisu generalni direktor Almir Đuvo, branilac je odustao od saslušanja svjedoka T.M., Presuda Višeg suda u Beogradu, Odjeljenje za ratne zločine, poslovni broj K-P02 11/14, Beograd, protiv B.D. i drugih; internetska stranica UNICEF-a, suđenje za ratne zločine u Zvorniku pretvoreno u farsu, S. četnici u Beogradu oslobođeni optužbe, fotografija koja je prezentirana na glavnim pretresima, a radi se o fotografiji koju je branilac prezentirao svjedocima odbrane sa fotografijom na kojoj se nalazi prema kazivanju svjedoka, a i branioca S. kao vođa grupacije S. četnici, ovjereni Protokol bolesnika za period od 10.05.1992. do 11.07.1992. godine „Ambulante Osmaci“, ovjeren od strane S.S., Opština Osmaci, Odjeljenje za opštu upravu i prostorno uređenje, komunalne poslove, broj ovjere je 49/2016 od 15.01.2016. godine, sa naznakom da je prepis istovjetan originalu, napisano mašinski, koji se sastoji od dvije stranice, a nalazi se kod T.M.1 zv. „Č.“, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog T.M.1 zv. „Č.“ dat u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona pod brojem KT-727/94 od 12.05.2006. godine. sa otpusnicom iz bolnice Hirurška klinika Tuzla, Mustafa Mujbegović Tuzla, pod brojem protokola 210/5391, Torakohirurgija od 03.01.1991. godine, u potpisu je prim. dr Z.B. torakalni hirurg; zapisnik o ispitivanju osumnjičenog P.V.1 zv. „R.“ u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona pod brojem KT-727/94 od 12.05.2006. godine. u prilogu je i izvod iz matične knjige umrlih, Opština Osmaci pod rednim brojem 8. za 2014. godinu na ime P.V.1 zv. „R.“, sa datumom mjesecom i godinom smrti godine u 6,00 sati u mjestu Z.. broj izvoda iz matične knjige umrlih je 03/2-102-1-20/15 Osmaci od 09.02.2015. godine; Rješenje Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 14 K od 16.04.2015. godine,

Rješenje Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 08 Kps od 12.05.2014. godine o razdvajanju krivičnog postupka protiv optuženog T.M.2 zv. „M.“ od krivičnog postupka protiv optuženog T.M.1 zv. „Č.“ i P.V.1 zv. „R.“, Odluka o formiranju vojske Republike Srpske, Odluka o formiranju vojske Srpske, Republike Bosne i Hercegovine, izvod iz Službenog glasnika srpskog naroda u BiH od utorak 12. na 17. maj 1992. godine, strana 219, broj Službenog glasnika je 6. Sektor za pitanja evidencije oblasti vojne obaveze, podaci iz evidencije Kantonalnom sudu Tuzla broj 07/1-03-731-1/16 od 20.06.2016. godine, na ime Č.A.1 i Č.A.3; izjava V.B. povodom događaja iz juna 1992. godine sa potpisom i otiskom palca radi identifikacije, neovjerena, Fotokopija pasoša broj ... na ime T.M.1 zv. „Č.“, sa podatkom prebivališta ... izdata 18.09.1990. u MUP R.H..

U ponovnom postupku sud je preuzeo iskaz svjedoka oštećenog Č.A.1 sa glavnog pretresa od 28.01.2016.godine koji je ispitan u skladu sa odredbom člana 101.ZKP F BiH, uz pomoć tumača za gestovni govor, jer je gluh i pošto mu je očuvano pamćenje na direktan upit je potvrdio da iako ne čuje da zna da će biti saslušan i dao je svoje lične podatke. Naveo je da je bio izbjeglica, tumač za gestovni govor je postavila pitanje i da pokaže ako zna kome se sudi i nakon što je razumio šta ga se pita, rekao je ime optuženog T.M.1, D. zv. „Č.“, da je drugi T.M.2, D. zv. „M.“, a da zna od prvog dana kada su udarili i tog dana je obnećuo od udara. Nije mogao položiti zakletvu koji je umjesto njega pročitala tumač, ali je rekao da će govoriti istinu i da ne može govoriti ništa drugo, da se zove Č.A.1, a dana kada su mu djeca ubijena i oštećeni je naveo da je bilo majsko vrijeme. Da je udarala petorka, na mjesto Stupić potok, da je sa djecom bio prvi na udaru, petorka je bila od njih na dva metra, da samo što su okrenuli glavu, automatske puške, rafal, nije vidio od lista, pao je na gornji kraj u jedan list od žbunja. Da su djeca polećala dole u sklonište, pa su bili prvi na udaru i da su se pobacali niz potok, dole gdje mu je bio brat, gdje su ubijena poslije dva čovjeka. Naveo je da se T.M.1 zv. „Č.“ prebacio kod drveta jabuke i od dvanaest sati se nije odmicao od tog drveta, a on je bio na par metara, da ima taj potok, samo dvije međe podijelile. T.M.1 zv. „Č.“ ga je mogao drvetom dohvatiti, ali je gledao sa automatskom puškom da neko ne bježi po njivi da ga ubije. Onda da je dozivao rođaka T.M.2 „đe si bio“, kaže „nestalo mi municije, išo ja da donesem municije od džamije“, „fataj žive, ne pucaj više“, kad je već sve pobio. U iskazu navodi da ono što je ostalo, što se zaklonilo, to je pofatano u sekundama, oćerano, a on je ostao od 12.00 sati do 21,00 sati naveče, kako je pao na lijevu stranu, bio je u crvenoj vinterici, nije se ni pomako ni okrenuo, jer sa desne strane je bio sa automatskom puškom kod drveta jabuke taj T.M.1 zv. „Č.“ i on se nije odmicao do deset naveče. Čuo je za svoje manje dijete da je odvučeno u Osmake, da je još bilo živo, a starijeg je pogodilo u grudni koš i to je njima na mrtvo. Slušao ga je sahat vremena u potoku, došao je do Osmaka neko je naredio da se dijete prebaci do ambulante u Osmacima i tamo je došlo živo, još se za njega ne zna ni dan danas. Misli da se zna gdje je ono, da je odmah „izumrlo“ bilo bi ukopano gdje ukopan i ovaj drugi. Objasnio je da je izašao u devet sati, da je kišica padala, da su djeca bila mokra, gladna i da su polećela dole, da je našao sklonište „pucalo je i jedan je napad bio isto kao da je ubijena životinja, niko se nije izvinuo“. Dalje naveo da je pucao „taj T.M.1 zv. „Č.“ i taj što je dozivao“ tužiteljica tražila da pokaže ima li koga da poznaje u sudnici, svjedok je rukom pokazao na optuženog T.M.1 zv. „Č.“ i rekao „ taj Č. je pucao“, i prišao mjestu gdje se nalazio optuženi u sudnici i pokazao rukom na T.M.1 zv. „Č.“. Kada se događaj desio, rekao je da je bio u uniformi, da je u rukama imao automatsku pušku i da kada su pucali da su bili od njega udaljeni ni pet metara, a prije ovog događaja da je bio zdrav, da je dobro čuo, a da je poslije „obnećuo“ i tražio je da se kazne oni koji su mu ubili djecu.

Oštećeni Č.A.1 ispitu branioca optuženog advokata Miloša Perića, je naveo da je još osim njega, kada je pucano, dole niže njega bio burazer Č.A.2 i sa ženom Č.R., bio je i K.H.1, a u skloništu gdje je bio on da ih je bilo troje njegov burazer Č.A.2, njegova žena Č.R. i kćerka P.Č.S.. Rekao je da je od K., bio K.H.1, njegov sin Mldb.3 i njegova žena K.H.2, sve

po troje, da su bili od njega udaljeni 2-3 metra i da je on bio prvi u skloništu, koje je bilo malo pokriveno. Naveo je da je T.M.1 zv. „Č.“ bio na pet metara od njega, samo ih je potok dijelio, da je T.M.1 zv. „Č.“ bio na jednoj strani desno, a on na lijevoj strani, da to pamti, da ne čuje, ali da to pamti od prvog dana. Oštećeni je, uz pomoć tumača je rekao da T.M.1 zv. „Č.“ poznaje od prije rata, da ih zna, da ih poznaje prije ubistva „znam ja njih, nije to daleko pola kilometra“, da ga zna kao dijete da je išao kod njegovih starih da radi. Ponovio je da T.M.1 zv. „Č.“ poznaje od prije, da su prije rata pričali i da prije nije bilo zamjerki, išao je kod njih, da su bili komšije. Oštećeni je nastavio da daje iskaz, pitajući gdje je ono dijete što je odvučeno u Osmake, „gdje je onaj „maksum“, što je odvučeno, pita se „je li izgorio, pod Boga mila“, navodi da je naređeno tada da je došao do prve ambulante, „gdje je sada to dijete, gdje je taj „maksum“ odvučen. Oštećeni je na upit branioca, odgovorio da poznaje T.M.1 zv. „Č.“, od prije rata, da su bili komšije i da je radio kod njegovih starih i ponovio je da je vidio T.M.1 zv. „Č.“ i tog što je dovikivao „M.“ „ne ubijaj ih više, fataj ih žive“, to je naređivao, i uz pomoć tumača oštećeni je poimenično kako je to i tražio branilac naveo „taj, T.M.1, sin D., zv. „Č.“ i ovog rođaka isto T.M.2, sin D. zv. „M.“, ja to znam, sva su imena, to gledao i nema tu dokaza nikakva više“.

Branilac je tražio da osim lica koja je poimenično nabrojao da kaže da li je bilo još Srba koje je vidio, ali svjedok pošto ne čuje nije odgovorio na to pitanje, nastavio je da objašnjava događaj, da je vidio da je T.M.1 zv. „Č.“ pucao u njegovu djecu, nije vidio kako su djeca pala, ima potok, oni su polećeli dole, od magle od pucanja nije vidio, dole je strmo, jednog je čuo, a on je bio gore u žbunju, bio je živ i živ je odvučen u Osmake. Nije ih vidio bili su dole u potoku, tu su pobijeni. Navodi da djeci nije prilazio bio je pored drveta od devet do 12 sati. Dalje je na upit branioca u vezi K., njegovog brata i njegove žene i kćerke uz pomoć tumača oštećeni je ponovio da se nakon pucnjave njegov brat Č.A.2 sa ženom i kćerkom sklonio, bio je u skloništu niže njega i da su ih pofatali i odmah oćerali u Osmake i K. su oćerali u Osmake. Vidio je kada su ubijali, da je ubijen K.H.1, on je počeo bižati, a da su ostali živi njegova žena K.H.2 i sin Mldb.3, K.H.1 su našli u grobnici. Vidio je ko naređuje, a bio je mrak, nije se smio ni pomaknuti, nije više vidio nikog. Na upit branioca da opiše kako je T.M.1 zv. „Č.“ izgledao, jer ga je vidio na pet metara od sebe, oštećeni je rekao da je bio u uniformi, sa bombama, automatskom puškom, da je imao crnu bradu do stomaka, da ga zato i zovu T.M.1 zv. „Č.“ na glavi je imao šajkaču. Rekao je da je davao izjavu M.M., isto kao što je daje i sada i branilac mu je predočio zapisnike da oštećeni identifikuje svoje potpise, jer se naučio potpisati štampanim slovima iako je nepismen i potvrdio je da su na zapisnicima njegovi potpisi nakon toga je branilac uložio zapisnike u spis uz konstataciju da je sa oštećenim teško komunicirati.

Iz iskaza svjedoka Č.A.3 proizilazi da je živio 1992.godine u J.B., sa roditeljima ocem Č.A.1, majkom Č.A.3, maloljetnom braćom Mldb.1 i Mldb.2 i sestrama A. i H. Da u tom periodu situacija nije bila dobra, da su bile provokacije od Srba komšija i njihovo selo je graničilo i bilo okruženo sa srpskim selima dvije Zeline, Pucari, Panduri, Vrelo, a u Jelovu brdu je bilo nekoliko kuća u kojima su živjeli Srbi. Da su napadnuti u maju 1992.godine, iz sela Zelina, Panduri, Vrela, pucali su Srbi iz lakog oružja, automatskih pušaka i mitraljeza, da je počelo rano ujutro, u selo je ušla pješadija sa svih strana, najviše sa Osmake opštine, iz Vrela, Pandura, i na megafon su zvali da se selo preda, prvo su pucali i onda zvali na predaju. Objasnio je da se narod razbježao, civili, po šumi i kada su zvali na predaju da su došli u sred sela na pregovore i da su tražili da se preda oružje, to su tražili pozivanjem preko megafona, ne zna ko je bio taj čovjek koji je pozivao, bio je pred policijskog vozila i tačno im je rečeno da iskupe oružje i da se njima (Srbima) doveze na mjesto zvano „Točak“, ulaz u Jelovo Brdo sa Osmake strane, da dođu što je ostalo od naroda, ostali su seljaci koji nisu imali gdje otići, drugi su pretežno izbjegli, otišli vani, ljudi su odlazili prije drugog maja 1992.godine, a u selu je bilo preko stotinu kuća. Da su ljudi došli ispred Mjesne zajednice nakon poziva preko

megafona kojim su pozvali narod da predaju naoružanje R.H. i K.S. su ispred naroda otišli do Srpske vojske da pregovaraju, rekli su da im niko neće ništa da predaju oružje. Tako su i uradili i na jedan traktor su iskupili nešto oružja i odvukli da predaju, koje su Srbi odvukli na Rakino brdo i nakon toga su Srpska vojska i komšije ušli u Jelovo Brdo. Od komšija je poznavao sedmoricu, dobro je poznavao i pokazao je u sudnici na T.M.1 zv. „Č“, imao je bradu, nije bila velika, štucovana, srednja brada i nosio je kačket, sa njim su u školu išli Č.D. i S.R., imali su automatske puške, još par njih je poznavao. T.M.1 zv. „Č.“ poznaje, bili su komšije, kuće su im bile udaljene manje od kilometra, pored njegove kuće je prolazio četiri godine dok je išao u školu i dobro ga je poznavao. Da su nakon predaje oružja, počeli da pretresaju kuće, bilo je Srpske vojske, a bilo je više njihovih komšija, jer su ih drugi poznavali i pretresanje je trajalo cijeli dan, da je odvaljivao vrata, dva su vojnika bila sa puškama i ti vojnici su mu i rekli da odvaljuje vrata, nije ih poznavao, odvalio je vrata sa oko tri kuće, oni su ulazili nakon što bi on prvi ušao, jer su sumnjali da je neko nešto postavio i ako treba neko da strada da to bude on. Tu noć su puno pucali, niko nije mogao pobjeći, nije se moglo izaći, stanovništvo je bilo u panici, nisu znali šta da rade, bilo je puno djece. Da njegovi ukućani, nisu izlazili iz kuće, poslije drugog maja (vojnici) su hodali po selu, pretresali, misli do desetog maja, kada su njihove izbjeglice izlazile iz Tadića, iz Krivače, vidio je optuženog na desnoj strani na traktoru, držao je automatsku pušku, misli da je bio osmi maj, vidio je da je bila velika kolona iz koje je čuo da neko kaže “koga nađemo večeras u Jelovom brdu, bit će zaklan“. Da je stajao tri metra od mjesta kuda su prolazili iza živice u svom dvorištu i vidio je T.M.1 zv. „Č.“ na traktoru, jer je tuda bio put kojim su prolazili u koloni, vidio je jednog zarobljenika, vojnici koji su ušli u selo bili komšije obučeni u komplet maskirne uniforme koje su bile JNA-SMB, njihove komšije iz okolnih sela, ako je bilo nekog ko je govorio kao Srbijanac bilo ih je malo. Tu noć nakon prolaska kolone navodi da je sa nekoliko civila izbjegao iz sela i da ne zna šta se dešavalo kada je otišao u Živinice, otišao je sam iz svoje kuće. Nije bilo nekih dogovora svi su nastojali pobjeći, ko je mogao. Da o svojoj porodici nije znao do 28.maja i kad je Kalesija ponovo bila u rukama mještana, Srpska vojska je pohvatala ostatak stanovništva i odvela u Osmake i ubijali su kako su htjeli, porodica mu nije bila tada zarobljena, negdje su se krili. Zna da su ih bile tri grupe u skloništima u Jelovu brdu koje su ostale u selu, to su pričali žene i djeca koje su pustili, muškarce su odveli u logor, to je čuo nakon mjesec dana, jer su žene i malu djecu pustili u Memićima, pričao je sa majkom Č.A.3, da su ostali sa Č.A.1 i sa N. u skloništu, nije znala gdje se kriju, ali su je primorali da kaže, Srpska vojska, nije znao kome je rekla, mislila je da će se sakriti i da ih neće naći. Mjesto se zove „Točak“ tu je oružje predano i jedna grupa je bila tu, a druga ispod „Točka“ poslije su se razdvojili, braća su mu izginula na Stupiću, to je šumarak, njiva, koje drvo, tu su se krili. Sa ocem se sastao nakon četiri mjeseca, a braća su mu ubijena, ne zna tačno, dvadestosmog maja, do tada su se krili. Navodi da mu je prva izašla strina Č.R. i tu su ih zarobili, njen muž Č.A.2 je poginuo kada su ubijena i njegova braća, Č.R. im je rekla da je i Č.A.1 ubijen, da su svi ubijeni, ona se tu krila zajedno sa ostalima. Oca je našao kod sestre S. u H., mislio je da su i djeca živa, ali mu je otac plakao i rekao da je vidio prvo T.M.1 zv. „Č.“, da je ležao u grmu na leđima, a da je T.M.1 zv. „Č.“ M.T.2 „R.“ P.V.1 zv. „R.“ i P.M., da je T.M.1 zv. „Č.“ naređivao M.T.2 zv. „M.“ „đe si bio“, da je M.T.2 zv. „M.“, rekao da je išao po municiju, da mu je nestalo municije.

Svjedok dalje navodi da mu je otac mu je pričao, tada je bio pri dobroj svijesti, dobro je čuo, da su pucali T.M.1 zv. „Č“, T.M.2 zv. „M.“, P.V.1 zv. „R.“ i M., da je vikao, nije moguće, jer je sve te ljude znao, a otac mu kaže „jesu oni su“, bio potrešen, da ga je više puta pitao i govorio da nije moguće da su to oni uradili, ali mu je otac ponavljao da jesu oni, da je bilo još komšija, nije mogao reći za njih. Pričao mu je da je bila kiša, da su izašli na među da se djeca osuše, i da mu je otac govorio za ovu četvoricu. Da je otac pričao za djecu da su pobijena oko pola jedan, izjutra, ne zna tačno, da je Č.A.1 je ostao da leži tu do naveče, nije

smio da izađe, jer su čitav dan bili pretresi, da je jedno dijete bilo lijevo, a jedno dijete je bilo desno, jedno je malo davalo znake života, tražilo pomoć, Č.A.1 nije mogao pomoći, nije smio izaći. Pričao mu je i za amidžu Č.A.2, da su ga ranili i gonili, da su na njega bacili bombu, neko iz grupe i poslije mu prišli, iz te grupe je bilo zarobljenih, a ovo četvoro su na licu mjesta pobijeni, sve mu je ovo poznato, jer mu je otac ispričao. Otac mu je bio zdrav, dobro je čuo i otišao je to veće tražio djecu, nije ih našao. Jedno dijete je negdje oko sto metara niže zakopano sa amidžom (Č.A.2) i sa K.H.1, drugo dijete nisu našli ni poslije, nikada. Otac mu je često pričao o tome kako se sve desilo, nije mogao vjerovati, da su to ti ljudi, ali otac je govorio da su oni i po govoru, nije govorio za druge ljude, komšije. Navodi da mu otac sada ima ... godine, prošle su 23.godine, teško mu je zbog svega što je preživio, sada ne čuje, pošto su mu ubijena braća, traži da se krivci kazne, bila su to djeca od ... godina, jedan je išao u ... razred, a drugi nije ni išao u školu imao je ... godina, postavio je odštetni zahtjev.

Svjedok je na upit branioca o postojanju straža u Jelovom brdu, prije događaja o kojima je govorio u svom iskazu naveo da nije imao ko stražariti, da je siguran i zna da od početka rata nije u selu bilo nikakvih straža. Za predaju oružja Srpskim vojnicima, naveo da se radilo o lovačkom naoružanju i nekoliko pištolja, čuo je o tome da tako ljudi pričaju, nije vidio oružje ni traktor. Potvrdio je da njegovo selo bilo u okruženju i napadnuto. O događaju kada su mu braća ubijena zna iz priče svog oca. Objasnio je da po govoru može prepoznati Srbe iz svog kraja, i da je čuo drugačiji način govora Srba u maju 1992.godine, a ne kada se desio događaj kada su mu braća ubijena, tada 28.05.1992.godine, da nije čuo da su tada bili i drugi koji govore drugačije, nije mu to ni otac rekao. Naveo je da mu je otac pričao, da je jedan brat ubijen, a drugog je rafal preko stomaka presjekao, bio teško ranjen i njega su odvukli u Osmake, ali da mu nije bilo pomoći, da je podlegao, misli da nije ni izašao iz Jelova brda, ali je čuo priče da je odvežen u Osmake, od oca to nije čuo, jer on nije to mogao vidjeti. Pominjao je samo ovu četvoricu, njih je vidio, ostale nije vidio. Otac mu nije pričao kako su poginuli Č.A.2 i K.H.1, to mu je pričala K.R.1 i nije mu rekla da je to uradio optuženi, nije čuo za pojam „S. četnici“, otac mu nije služio vojsku, nije ni on bio u JNA. Potvrdio je da je Srbe doživljavao kao neprijatelje, jer su njegove komšije dolazili naoružani do zuba. Na upit optuženog objasnio je da ga poznaje od prije rata, prolazio mu je pored kuće, i da mu je otac prije rata dobro čuo.

Iz iskaza Č.R. proizilazi da ne poznaje optuženog, da je prije rata živjela u J.B., sa suprugom Č.A.2, sa djecom Č.S., P.Č.S. i Č.H.. Da je ratno stanje počelo 03.05.1992.godine, kada su ih napali iz Osmaka i oduzeli im naoružanje, u selu su živjeli muslimani, i nekoliko kuća u Jelovom brdu koje su pripadale Srbima, oko sela su bila sela u kojima su živjeli Srbi, Pucari, Panduri, Zelina, Osmaci. Da su Srbi opkolili selo, drugog maja, sa tenkovima, sa svim naoružanjem, pucali su sa strana, za predaju oružja navodi da se jedan popeo na munaru i rekao „da se iskupi svo oružje kod džamije ili će ih pobiti“, ne zna ko je to bio, bilo ih je puno, to se dešavalo taj dan oko jedanaest sati, dan bio sunčan. Da je Jelovo Brdo bilo veliko selo, a kada je bio poziv sa munare za predaju oružja, bila je sa porodicom u kući, na kraju sela koja je dalje od džamije. Na taj poziv došli su pred džamiju, svi, žene, djeca, muškarce su zvali da predaju oružje, žene su gledale, od muškaraca su uzimali oružje, bilo je puno vojnika u uniformama –maskirnim vojnim, neki su bili sa bradama, imali su naoružanje. Da su oružje koje su muškarci predavali, tovarili u traktor koji su postavili kod džamije, koliko je vidjela nije bilo puno oružja, nešto malo, predavali su automatsko naoružanje, bilo je pištolja, vidjela je na traktoru, muž joj je predao pištolj. Nakon što su pokupili oružje, viču „nemojte se plašiti, neće vam ništa biti“ to je govorio B.V. zv. „L.“, vidjela ga je, ali nije vidjela njegovo naoružanje, osim da je bio u uniformi, govorio je da se ne bježi, da rade svoj posao, da im niko neće ništa, da su predali oružje. Povjerovali su mu i vratili se svojim kućama, bilo je sve mirno do 26.06.1992.godine, dok je bilo mirno, vikali su im da rade, hodali su po selu sa naoružanjem, kretali se u tenkovima, pretresali kuće isto kao i drugog maja, neka dva mladića

i njenu kuću su pretresli, ali nisu našli ništa i sve kuće su pretresali u selu. U tom periodu im nisu ništa radili, ali su se bojali, prođe tenk, to je strah, prolaze tenkovi, kamioni, naoružani vojnici, stanovništvo golih šaka, ali su se seljani kretali selom do 26.maja 1992.godine, nisu boravili u kući, krili su se po noći, našu neko travu, negdje se sklone, danju su radili na njivama. Navodi da je taj dan 26.06.1992.godine, bila u njivi kopala i vidjela je iznad njene njive da ide njih 10-15, sageli se, nose puške, odatle je otišla kući, jer je njiva blizu, odmah je Ć.A.2 i djeci, kod kuće, vikala je da bježe, da ide vojska, muž je pitao "koja vojska" odgovorila je „njihova, nema naše vojske“.

Opisala je da su ti vojnici išli tako samo da prelete njivu, otišla je sa porodicom u selo, vojska je ušla u selo i natjerali su ih u džamiju. Navodi da je sa mužem i djetetom skočila u travu, pored džamije, tu je bila i njihova kćerka P.Ć.S., drugi dan su našli K.H.1, K.H.2 i njihovo dijete Mldb.3, bio je i Ć.A.1 i njegovo dvoje djece, S.F., M.S. i njegova žena i njena sestra i da su svi bili u posebnim grupama i našli su se kasnije uveče, kada su ostali narod otjerali u džamiji za Osmake. Ć.A.1 su našli u nekoj rupčagi, nisu ga našli uveče, a bio je udaljen od njih dvije-tri njive, nije ni znala za njega. Nije se više ništa čulo, kada su narod otjerali, pa su počeli da izlaze iz trave i naišli na M.S. i njegovu svastiku, nisu ih vidjeli, jer su bili u njivi iza njih (vojnici) i tada mu je rekla da je narod pokupljen i objasnila mu kako je ona ostala, nisu znali šta da rade, nema nikoga, nisu smjeli na put i tako su nastavili da se kriju, vojska je dolazila kamionima, kupila i nosili su sve. Taj dan u selu nema nikog, „ušućelo“ se, znali su samo za H. i M.S. i njegovu ženu, i Srpske vojnike nisu vidjeli da su se približavali, da su sjedili gdje su bili "pa šta ih strefi".

Tužiteljica je svjedokinji predočila iskaze iz istrage sa otiscima njenog prsta, jer je svjedokinja nepismena, i potvrdila je da je davala iskaze i na iste stavljala otiske, da je konstatovano na zapisnicima „otisak kažiprsta desne ruke Ć.R.“ i pročitala dio iskaza „da dok su bili u travi ležali da je vidjela jednog Srpskog vojnika na udaljenosti 4-5 metara od njih,, i da je tako rekla u izjavi od 30.05.2006.godine, svjedokinja je navela da je to tačno i da je to bilo kada su ih pohvatali i kada su Ć.A.1 djeca pobijena i objasnila je da je i taj dan vidjela vojnika, kada su zalegli pored kuće bio je udaljen 50 metara, on njih nije vidio da ih je vidio, bili bi pobijeni. Da je tačno da je na dan kada su pohvatani mužu rekla da idu četnici, da bježi i on je iskočio i njima je rekao da bježe, da je ona vidjela da dolazi jedan četnik i odmah su došli i drugi nije mogla vidjeti odmah, jer je šuma. Nije znala koliko ih ima, došli su kamionom kod džamije i išli prema njima, nije gledala sakrili su se, bilo ih je više, ali kraj njih je bio samo jedan vojnik. Navodi da su bili bradati, u šarenim uniformama, imali su oružje mitraljeze i kada je Ć.A.2 rekao da bježe, i skočio, za njim je skočio K.H.1, K.H.2, to je gledala sama se nije makla. Vidjela je da skaču i da bježe prema selu, prema kući Š.S. i idu dole prema džamiji, nije ravan teren ima trave ima šumaraka, nije se ni moglo kriti. Oni su počeli pucati, a vojnik koji je bio blizu nje, rekao joj je da se preda, tada je skočilo i K.H.2 dijete taj Mldb.3, nije znala tog vojnika, a Mldb.3 je stao pored nje i njene kćerke P.Ć.S., a mjesto na kojem su se nalazili zove se „Stupić“ i tu ima potočić zato su se tu i krili. Taj vojnik je zapucao i rekao da izađu, iz šumice na njivu, da se predaju, predala se sa dvoje djece, tada je prema njima došao B.V. zv. „L.“, psuje Boga i govori "odkud ti ovdje, izlazite tamo na njivu".

Dalje je vidjela da su Ć.A.1 i njegova djeca, K.H.2, K.H.1 i njen muž Ć.A.2 otišli niz potok i nije znala šta je sa njima, jer je izašla na njivu K.I., a vojska je cijelo vrijeme pucala i vidjela je da dvoje Ć.A.1 djece padaju u potok, nije vidjela da je još neko pao u potok. Pucali su svo vrijeme, na njivi je B.V. zv. „L.“ pitao „ima li ko da je poginuo“, pitao je za ranjene i rekla mu je da imaju dvoje Ć.A.1 djece, nije znala jesu li oni ranjeni, ali je vidjela da su pali u potok, nije čula da jauču. B.V. zv. „L.“ je nju i njenu kćerku vratio da vide i sa njima jednog vojnika i pogledali su dole i vidjela je da su ubijeni na tom mjestu Mldb.1 koji je davao znake života i Mldb.2. B.V. zv. „L.“ je nju i njenu kćerku natjerao, da idu da vide jesu li djeca živa,

Mldb.2 je samo ječao i izumro je, njega je presjeklo, drob mu je izašla i obojica su ležala na leđima. Uzela je starijeg Mldb.1, on je bio pogođen u srce, imali su jedno 7-8 godina, misli stariji, a mlađi nije išao u školu. Starijeg Mldb.1 je ona iznijela iz potoka na leđima na livadu, i ponovo je B.V. zv. „L.“ tjerao da ide po drugo dijete njenu kćerku P.Ć.S., ona više da ne može, da je ubije, uzela je od svoje kćerke i drugo dijete i iznijela gore i stavila ih jedno pored drugog. Da im je B.V. zv. „L.“ rekao da krenu, i odozdo je čula nekog da više „eno dole mrljine su pobijene“ mislili su „mrljine, ko psetinje“ da su pobijeni. Zatim u iskazu navodi da je B.V. zv. „L.“ govorila da hoće da ide dole, da joj je Ć.A.2 muž otišao, zna njega B.V. zv. „L.“. Mjesto gdje je Ć.A.2 otišao bio je potok, išli su potokom tu je poginuo i K.H.1, B.V. zv. „L.“ je odozdo vikao „ne moraš ti ići, oni su ubijeni“, rekla je da hoće da vidi, a B.V. zv. „L.“ da joj je rekao „nemaš šta gledati, krećite prema džamiji“ i nije joj dao da ide.

Opisala je da su ih natjerali da uđu u džamiju, vojske je bilo puno, počeli su da ih maltretiraju, svašta govore, šipku željeznu su savili i šipkom su počeli da tuku i nju su tukli „ubili“, svojim tijelom je pokušavala da kćerku zaštititi od udaraca, taj sa šipkom je bio na kamionu, kada su ih vozili u Osmake. U kamionu „tamiču“ su bili vojnici i stanovništvo i ne za koliko ih je bilo, razdvojili su muškarce, a žene su dočerali u Osmake i smjestili ih u Dom kulture i onda je došao jedan, izvukao M.S. svastiku K.H.3, odveo je neđe i nema je. Vratio je jedan vojnik, bilo je bez svjetla i ona plače, poslije je ušao drugi vojnik i kaže da idu za Vlasenicu i odatle su ih prebacili za Vlasenicu, preveženi su u nekoj hladnjači, u nekim svlačionicama su prenoćili, a predhodno su ih zaključali, muškarce su tukli u kamionu sa odvaljenom daskom i tukli su ih gdje su stigli. Sjeća se da je nekom Š.F., koji joj je tražio skinula jaknu, nije mogao skinuti sam, vidjela je, bio je sav crn, toliko su ga tukli.

U Vlasenici su samo prenoćili i istom hladnjačom, odvedeni u Tišće, to je bilo srpsko područje, odatle su ih pustili da idu u Kladanj. Da su muškarci ostali, a za Ć.A.1 je mislila da je poginuo i B.V. zv. „L.“ im je rekao da su poginuli i da će ih ukopati u Lelovsko groblje. Za Ć.A.1 zna da je došao kasnije sa N. i Š., kojima se pridružio i došao u Donje Raince, do tada su bili u Jelovom brdu, tamo su bili gotovo tri mjeseca. Otišla je da ga vidi, da pita gdje je bio, Ć.A.1 joj je pričao, da su mu djeca ubijena, da je on skočio, ne zna da li su njemu prilazili ili nisu (vojnici), da joj je vikao da su mu djecu pobili, T.M.1 zv. „Č.“ onog D. i B.V. zv. „L.“ „V.“ – „R.“, kaže da je njih vidio „M.“ T., P.V.1 zv. „R.“, B.V. zv. „L.“ viču ga „R.“ i ovoga T.M.1 zv. „Č.“ kojeg ne poznaje. Tužiteljica je svjedokinji predočila iskaz iz istrage od 05.12.2008.godine, jer na glavnom pretresu iskazuje drugačije nego u istrazi, pročitala je taj dio iskaz koji glasi: „Prema mjestu gdje smo se mi nalazili nije se kretalo većim brojem Srpskih vojnika, mislim na veliku grupu, moglo ih je biti 3-4, ali to zaključujem po pucnjevima koje sam čula iz blizine. Kasnije, kada smo sastali na slobodnoj teritoriji, ja sam razgovarala vezano za tvoj razgovor sa Ć.A.1, ja sam razgovarala sa Ć.A.1, mojim djeverom, i on mi je tada rekao da su prema nama, prema našoj grupi išli i na nas zapucali, T.M.1 zv. „Č.“ i „Lj.“, iz sela P., i znam da mu se otac zvao D.. Da je išao P.V.1 zv. „R.“, koga su zvali R. i V. i znam da je on sin O., T.M.2 i znam da su ga zvali M. i Lj., da je sin D., takođe iz sela P. i P.M., zvali su ga M. i znam da je sin T. iz Z., znate čak i da su to zaseok P., za ovog zadnjeg znam da je poginuo” i dalje joj je tužiteljica pročitala dio iskaza “Ja svu četvoricu dobro poznajem, jer ja sam se udala u J.B. 1971. godine i ja sam dobro poznavala sve komšije Srbe, jer tada se drugačije živjelo i javljali smo se jedni drugima i dobro smo se slagali i sada bih ih mogla prepoznati a i oni mene”, ali je svjedokinja ostala kod tvrdnje da T.M.1 zv. „Č.“ nije znala, da je on bio odmaknut od nje, trojicu koju je nabrojala poznaje, oni nisu bili nije ih vidjela, ne zna ni da li ih je Ć.A.1 vidio, ali joj je pričao da jeste. Navodi da je sa Ć.A.1 pričala i za muža, da mu je rekla da je ubijen, da je to bilo kada je ona otišla. Poslije su joj muž pronašli u njivi Š.S., zajedno sa jednim djetetom Ć.A.1 i K.H.1, kad je potpisan Dejtonski sporazum, sahranila ga je na groblju u Jelovim brdu i tražila je štetu za pretrpljeni strah i kažnjavanje onoga za koga se utvrdi da to učinio.

Na upit suda, svjedokinja je potvrdila da su pretresanja vršili 02.05.1992.godine i 26.06.1992.godine, Srpska vojska i da su bili u maskirnim uniformama, imali su naoružanje i brade, selo je bilo opkoljeno tenkovima u kojem su se kretali naoružani vojnici, koji su tjerali ljude, to se desilo 02.05.1992.godine, da se skupilo cijelo selo i žene, djeca i muškarci, i da su oćerani su kamionima, prije toga su muškarci predali oružje, nije bilo puno oružja, koje je bilo ubaćeno u prikolicu traktora. Pojasnila je da u periodu 02.05.1992.godine do 26.06.1992.godine, oni koji su ostali u selu, obrađivali su njive, a noću se krili po šumama, bilo ih je strah, jer su selom hodali naoružani vojnici, tenkovi, kamioni i zbog toga su osjećali strah zbog kojeg se noću nisu smjeli vraćati kućama i zajedno sa djecom su boravili zbog osjećaja nesigurnosti po šumama, pojasnila je imena i nadimke osoba koje je pominjala u svom iskazu, da P.V.1 zv. „R.“ i B.V. zv. „L.“ imaju nadimake „L.“, a P.V.1 zv. „R.“, nadimak „R.“ i „L.“. Svjedokinja je na upit branoica optuženog advokata P.M. navela da u selu nisu držali straže, da o tome nema pojma, da nisu imali straže, za oružje je navela da ako je neko imao oružje držao ga je u kući, za svaki slučaj, da je bilo nešto naoružanja koje im je uzeto, to vidjela na traktoru kada je predano, nešto malo jedna automatska puška, ostalo su bili pištolji. Potvrdila je da kada su vojnici ušli u selo da je jedan ćovjek sa munare, rekao šta da rade da iskupe oružje i donesu kod džamije, tog ćovjeka nije poznavala, nije bio iz Jelova brda. Dalje odgovarajući na pitanja branioca svjedokinja je rekla da je 26.06.1992.godine, bila u njivi i kopala krompir, da su joj muž i djeca bili kod kuće, nije joj bilo poznato u to vrijeme gdje su bili Ć.A.1 i njegova porodica. Navela je da su noću boravili u šumi i da su napravili skloništa, sa malo najlona iznad djece. Potvrdila je da kada je počelo pucanje se nalazila u šumi Stupić, i da je to mjesto bliže džamiji, nego njenoj kući, bili su u dolini i njena kuća se sa tog mjesta ne vidi, ali ako se izađe na njivu da se vidi.

Međutim na upit branioca „vidi li Ć.A.1 i njegovu djecu na mjestu gdje se nalazi“, odgovorila je da, su sjedili ona i Ć.A.1 dvoje djece, Ć.A.1 je spavao kao i ostali, da je potok na razmaku oko 2 metra i vojnik je dopuzao do ivice potoka, samo ih je potok razdvajao, vojnik je zalegao i uperio pušku-automat-mitraljez u njih i počeo pucati, za njim su počeli pucati i ostali. Samo je vidjela tog vojnika, ostale nije vidjela, bili su u šumici. Kada je taj vojnik zapucao djeca su odmah pala u potok i misli da je on pogodio djecu, ali je taćno da pucaju svi zajedno, da su ih opkolili, ali je njega vidjela, jer je bio najbliži. Svjedokinja je objašnjavala da su svi vojnici pucali, da je sjedila i vidjela djecu da sjede, da je mužu rekla „ustani evo ih“, oni kako su skoćili da je složilo pucanje, nije se znalo odakle metci dolaze, ni šta puca. Branilac je predoćio zapisnik svjedokinji od 30.05.2016.godine da je tad izjavila da je prva vidjela, samo jednog srpskog vojnika, koji im je prišao vrlo blizu i odmah zalegao sa puškom na 4,5 metara od njih, Ć.R. je odgovorila da je on dopuzao, a branilac predoćava dio iskaza, gdje je svjedokinja izjavila “tada sam svom mužu rekla, evo ih“ i u tom momentu su neki iz grupe počeli bježati i u istom momentu je taj srpski vojnik počeo pucati, prvi je počeo pucati po našoj grupi, tako da je na licu mjesta pogodio dvoje djece koja su se igrala, a zatim su svi iz grupe otvorili paljbu“ i svjedokinja je potvrdila da je to taćno.

Nadalje je tražio da se svjedokinja izjasni nakon što su ih izveli na livadu jesu li maltretirani, zlostavljani, prije nego što su ušli u kamion, svjedokinja je rekla da jesu. Njenu kćerku je jedan vojnik poveo prema kući, nije znala da su ti vojnici govorili drugim naglaskom, svjedokinja se izjasnila da nikada nije bila u Srbiji, da su svi govorili istovremeno, da u stvari i nije ćula ni kako govore. Za kćerku je objasnila da je vojnik poveo, ali da je B.V. zv. „L.“, sprijećio da je odvede i vratio je, tako da joj taj vojnik nije audio i da je bila svađa između tog vojnika i B.V. zv. „L.“, da je vojnicima rekao da sa njima, nemaju ništa i da ih kupe u kamione. Objasnila je da su jedan na drugog potezali oružje i da je bilo vojnika koji su se suprotstavljali drugim vojnicima da ne maltretiraju narod. Potvrdila je da je dijete koje je davalo znake života iznijela gore, ali da ga je tu i ostavila, nije vidjela šta se dešavalo poslije sa djetetom, tu je ostalo. Ćula je da B.V. zv. „L.“ govori da se dijete vozi u

ambulantu u Osmake. Nadalje na upit branioca za vojnika kojeg je vidjela da je zalegao na 5-6 metara od njih, je navela da mu nije vidjela lice, nije gledala, borila se „kuda će metak“ Ostala je kod tvrđnje da nije poznavala T.M.1 zv. „Č.“, da ga tada nije vidjela, ostale jeste vidjela i kada su ih izveli na njivu nije mogla vidjeti ko je vodi, jer su imali sagnutu glavu, sa rukama iza vrata, tako da to nije mogla ni vidjeti ni primijetiti.

Na upit optuženog da, se svjedokinja izjasni, pošto je Č.A.1 naveo da je vidio, njih trojicu i pobrojao imena, a da je izjavila da poznaje trojicu osim njega, je li mogla vidjeti te ljude kao i Č.A.1, svjedokinja je odgovorila da je Č.A.1 ostao iza nje na tom mjestu i da ih je on vidio, da ih ona nije vidjela.

Iz iskaza svjedoka S.F. proizilazi da poznaje optuženog, da je pred rat, živio sa ocem S.S., trojicom braće i maćehom, da je 11.04.1992.godine došao iz S. gdje je radio i nije od dolaska u selo više nikuda išao. Da je prilikom povratka iz S. 11.04.1992.godine, u Malom Zvorniku, počela pucnjava, pa je iz autobusa pobjegao na graničnom prelazu i ponovo se vratio u Beograd, a preko Bijeljine i Tuzle, došao je u Jelovo Brdo, u kojem je živjelo više od 200 stanovnika Muslimana, a na početku sela od Kalesije prema Gojčinu sa desne strane u pet kuća su živjeli Srbi. Da su oko sela Jelovo Brdo, bila srpska sela sa pravoslavnim stanovništvom od Gojčina, prema Pandurima, Lakino brdo, Pucari, Zelina, Delići od Kalesije, Galići. Svjedok je naveo da se nije vratio u S., jer je u selu počelo da se „gužva“, narušeni međunacionalni odnosi između stanovnika, prestali su da se pozdravljaju prve komšije, Srbi prođu kao da ga ne vide, mnogo ljudi je prestalo da radi, razmišljao je ono najgore, vidio je to kada je dolazio iz Beograda, punktovi na svakih 500 metara, znao je šta se događa, bilo je incidenata, ubijen je Ž.Z. u aprilu u Kalesiji, bio je policajac. Stanovništvo, i on sam su bili preplašeni, niko nije znao šta da radi, imali su imanja, djecu i razmišljali kuda da idu sa djecom i da svoja imanja ostave, dosta ljudi je otišlo. Napustili su sve, selili, vodili stoku i 02.05.1992.godine bio je napad na selo, koje su opkolili, zapucali i vikali na megafon „predajte oružje ili ćete biti srušeni sa zemljom“. Bio je u selu, nije bio kod kuće, bio je u centru sela, nije znao ko je tu naredbu izdavao. Nije bio kod kuće kao ni ostali, jer su noću boravili po šuma, skrivali se, bilo ih je strah i nisu spavali u kućama i prije napada su se bojali poslije ubistva Ž.Z., stariji ljudi su spavali po kućama, ali omladina nije, spavalo se po poljima, šikarama, po potocima u blizini kuća. U iskazu dalje navodi da su se ljudi okupili i pošto je vojske bilo puno odlučili su da se oružje ko ima preda, jer su im govorili da im neće ništa i da ih niko neće dirati. Predao je očevu lovačku pušku M 16, oružje je predavano kod džamije u prikolicu traktora K.S., istovremeno su vojnici pretresali kuće, bili su u uniformama sa beretkama plave boje i sa automatskim naoružanje. Naveo je da optuženog poznaje vrlo dobro, da je bio kod džamije, sjeća se kada su rekli „Č., daj da se ovo oružje vozi gore prema „T.“ da mu je ime T.M.1 od oca D.. Nije čuo da je on nešto odgovorio, bilo ga je strah, ali ga je vidio imao je veliku bradu, vidio mu je gornji dio lica i oči, imao je automatsku pušku, nije čuo šta on govori samo je čuo kada su ga zvali. Ostao je tu do kraja dana i naveče je pobjegao u selo Donje Raince, ali pošto su mu u selu ostali otac i braća, vratio se poslije dva dana po danu, vidio ga je Srpski vojnik J., rekao mu da uđe naprijed, nazad ne može i da ako krene nazad da će pucati, imao je naoružanje, bilo ga je strah i ušao je u selo. Nakon što se vratio opisuje stanje u selu, da su Srpski vojnici hodali selom naoružani, sa tenkovima, sa kamionima, da iz sela niko nije mogao izaći. Nastavio je da se krije, nije spavao kod kuće, bilo ga je strah, bojao se. Vezano za dešavanja 25. ili 26.06 1992.godine navodi da je tada bio sa M.S. da je spavao, sa njima su bile njegova žena M.H., njena sestra K.H.3, i S.B., da su tada bili ispod bazena „Jelašci“ potok zvani „Stupić“ u njivi „Jelah“ i oko 12 sati u toku dana čuo je pucnjavu. Č.A.1 je sa djecom bio u drugoj grupi, blizu njih sa desne strane, nisu ga mogli vidjeti, jer je njegova grupa bila u jednoj dolini prekrivena sa paprati, a oni su bili na brežuljku sa paprati i sa ostrugom.

Tužiteljica je svjedoku predočila iskaz od 12.01.1998.godine, radi razjašnjenja udaljenosti njegove grupe od mjesta gdje je bio Č.A.1 sa svojom djecom i u predočenom iskazu svjedok je naveo „Pretraživali su teren, ali nas na svu sreću nisu našli. Vidio sam grupu od 15-20 četnika, svi su bili u maskirnim uniformama, bili su naoružani automatskim puškama i puško-mitraljezima. Nedaleko od našeg skrovišta, na udaljenosti oko 50 metara nizvodno, niz potok „Stupić“ krila se druga grupa mještana u kojoj su bili Č.A.1 sin A. i njegova dva malodobna sina Mldb.1 i Mldb.2, Č.A.2 i njegova supruga Č.R. i njihova kći P.Č.S., K.H.1 sin H. i njegova supruga K.H.2 zvana H. i njihov sin Mldb.3“ i tražila da se izjasni šta je tačno, kako je izjavi na glavnom pretresu da ih nije vidio, ili kako je izjavio u istrazi, svjedok je ostao kod tvrdnje da su bili u neposrednoj blizini i da ništa nije drugačije ni rekao u istrazi. Svjedok je objasnio da govori isto, tačno je znao gdje se nalazi Č.A.1 grupa, jer su se razdvojili, ali je ostao ko datog iskaza sa glavnog pretresa da ih sa mjesta gdje je njegova grupa nije mogao vidjeti, ali da tačno zna gdje su bili svi koje je nabrojao u iskazu u istrazi, i ostao kod tvrdnje da je isto rekao i u istazi i na glavnom pretresu.

U nastavku iskaza svjedok navodi da je prvo čuo pucnjavu koja ga je probudila i vidio vojnike koji lete dole prema njima, niz brdo, nizbrdica njive „Jelah“, gdje su oni bili (Č.A.1 grupa) i pucaju, prošli su pored njegove grupe, nisu ih vidjeli, bili su bolje sakriveni, a oni su jedni bili na brežuljku, jedni u logoru dole, Č.A.2, njegova žena i kćerka su bili na brijegu, a Č.A.1 je bio ispod njih dole malo niže sa djecom. Vojnike je vidio, pucaju, u njihovim uniformama, brade su im bile velike, čuje da viču „Držite balije“ psuju im majku. Navodi da su proletili, pucajući rafalno iz automatskog naoružanja, nije smio da gleda tako da tačno ne može reći koliko ih je proletilo, ali ih je bilo prilično, 7-8 možda i više, bili su u grupama pa nije mogao vidjeti, jedni su došli do Č.A.1 i njegove djece, pucali su i odmah je jedno dijete ubijeno, a drugo ranjeno a drugi su trčali za Č.A.2 koji je pobjegao do kuće Š.S.. Taj isti dan je saznao da su ubijeni Č.A.2 i K.H.1. Vidio je kada su izveli na njivu K.I. zvanu „Jelah“ K.H.2 i njenog sina Mldb.3, gledao je kroz paprat i čuo kako je pitaju „ima li još koga“, htjeli su da pucaju po paprati gdje je bila njegova grupa, jer su tražili da izađu iz paprati ili će pucati, i onda su ustali i povikali da se predaju i izašli na K.I. njivu. Dok su izlazili čuo je jedno dijete kako plače, to što je bilo ranjeno, jedno je podleglo odmah, djecu je poznao, jedan je imao ... godina, a drugi ... godina, Č.A.1 nije vidio i oni su mislili da su Č.A.1 ubili. Nakon što su izašli muškarce su počeli udarati, od vojnika prepoznao je P.V.1 sin P.O. zvan „R.“, T.M.2 zv. „M.“, komšiju B.V. zv. „L.“ sina B.S.1 koji je imao automatsku pušku i „škorpijon“ ispitivali su ih ima li još koga, tukli, i čuo je kako B.V. zv. „L.“ povikao „dajte T.M.1 zv. „Č.“ da se nađe prevoza ovo dijete da se vozi u Osmake“ nije vidio gdje je T.M.1 zv. „Č.“, čuo je da mu se obraćaju i došlo je vozilo marke „Lada 2015“ koje je došlo do njive i neko je Č.R.. rekao da odnese dijete u auto i ona ga je odnijela. Žene su natjerali da se skinu gole i B.V. zv. „L.“ je kada su se žene obukle, pozvao Č.R. i psovao joj sunce i pitao „otkud ti ovdje“ i njega je pitao za oca S., jer ih je poznao i što mu se nisu javili da ih njegov otac prevede preko Drine i da mu je rekao da nisu smjeli od straha doći. Poslije su ih odveli do kuće K.H.4 i tu su ih tukli i ispitivali, zna da ga je jedan tukao prije P.V.1 zv. „R.“ u kući B.H., ali po imenu ne za ko je to bio, a P.V.1 zv. „R.“ mu je stavio nož i pištolj na čelo i tražio da kaže gdje je Š.N., on je bio glavni u Jelovom brdu za SDA, i da će ga tri dana klati i ubiti. Prepoznao je iz sela V. V.Đ. sina N. i A., kod džamije, gdje su kuće H., B.M. i K.H.4 i odatle su ih kamionom odvezli u Osmake, a dijete su „Ladom“ prevezli u Osmake, do ambulante nije vidio da ga iznose iz auta, jer su njegovu grupu otjerali u mjesni ured u Osmacima, a kola kojim su dijete dovezli su ostala. U Osmacima navodi da su ga izveli, da su ga ispitivali, bio je P.P. zvan B. i još neki kojem ne zna ime, ispitivali su ga za D.B., za R.H., gdje su, ko ima u selu, ko je nabavljao oružje, i da mu je rekao „da može kako hoće, ali da će vas sve pobiti“ i vratili su ga u mjesni ured u Osmake, dolazio je B.V. zv. „L.“, neka vojska, htjeli su da ih pobiju sve, psovali „balijsku“ majku, „daj da ih pobijem, da ih pokoljem“, nisu tu dugo bili,

naveče su ih odvukli u Šekoviće i tu su ih odveli i smjestili u policijsku stanicu u Šekovićima, vozio ih je u hladnjači isti vozač P.B. tako je čuo da ga zovu. U iskazu navodi da je B.V. zv. „L.“ rekao u Osmacima „hoću da se nađe prevoz za ovu grupu, da se prebaci, jer ne može ovdje noćiti, bit će poklani do ujutro, ako noće“, čuo je to kroz otvoren prozor da on to nekome govori, nije vidio kome, i 10-15 minuta kasnije došao je kamion i okupili su ih i odvukli u Šekoviće i tu su noćili u jednoj sobi u policijskoj stanici jednu noć.

Poslije su odvedeni u Vlasenicu, i u logor Sušicu ni tu nisu bili dugo i taj što ih je dovezao je rekao da ih ispituju i da nisu ekstremisti, komandantu logora N.D. zvanom „K.“ i iz tog logora je prebačen u logor „Batkovići“ u kojem je ostao do 23.septembra 1992.godine. Nije bio razmijenjen nego su ih u napadu na Ćelić, zarobili pripadnici Armije BiH tako se vratio. Poslije svih događaja o kojima je pričao, sa Ć.A.1 se vidio u Jelovom Brdu nakon što se stanovništvo vratilo, poslije 1996.godine, da je T.M.1 zv. „Č.“, svjedok, je pokazao u sudnici optuženog, da mu je Ć.A.1 ispričao da nakon što su njih odveli, da je optuženi bio kod jedne jabuke i tu ostao cijeli dan, i da Ć.A.1 nije mogao da se pomakne da je bio u jednoj ostrugi, pokriven da ga nisu vidjeli i da su mislili da je ubijen ili da je pobjegao. Za djecu i brata mu je rekao da su ubijeni, da je poslije došlo pojačanje i da su pretraživali sav taj teren, pričao mu je da su rekli da ima dole u potoku prema S. kući, nizvodno da imaju „dva konja“ i da se to odnosilo na K.H.1 i Ć.A.2, tako mu je Ć.A.1 ispričao, nije to lično ni čuo ni vidio. Navodi da dok mu je Ć.A.1 to pričao da je bio potresen, za djecu je rekao samo da su ubijena, dva maksuma izgubio, stalno je pričao o tome kad god su se sreli za djecu, a za brata ponekad, o djeci je pričao vječito.

Svjedok je u unakrsnom ispitu branioca potvrdio da je radio u S., u B., oko godinu i po, prije početka rata 1992.godine, da je dolazio svaki vikend kući, u selu nisu bile straže, ali ljudi nisu spavali u kućama i da je u selu bila manja količina oružja, pištolji, karabini i lovačko naoružanje, nije siguran da je bilo automatskog naoružanja, bilo ga je, ali ne zna tačan broj. Da je kroz selo prolazio jedan put koji vodi za Gojčin, Pandure i susjedna sela kojim se mogu kretati motorna vozila. Potvrdio je da je optuženog vidio prilikom predaje oružja i da je imao veliku bradu, nakon toga mu je branilac predočio iskaz koji je dao u istrazi 12.01.1998.godine, da se izjasni da li je tada pitan je li neko lice prepoznao, i pročitao mu taj dio iskaza da je tada izjavio „Što se tiče Lj.D. zvani „Č.“, toga ne poznajem, također ne poznajem ni P.M. sina T. iz Z.. Međutim poznajem P.V.1 zv. „R.“ sin O. iz Z.. Međutim P.V.1 zv. „R.“ i Lj.M., ja nisam vidio, odnosno ja njih nisam prepoznao dana 26.jula 1992.godine, kojeg dana je pucala grupa četnika“.

Svjedok je izjavio da tako nije dao iskaz u istrazi, tačno je da je isti pročitao i potpisao, ali da misli da nije tako rekao i da u stvari ne zna da je tako rekao. Svjedok je ostao kod iskaza da nije bio očevidac kada su Ć.A.1 djeca ubijena i da mu je to Ć.A.1 pričao, potvrdio je da su maltretirani, da su žene bile gole, da je to radila jedna grupa vojnika i da je tačno da je samo B.V. zv. „L.“ sprečavao maltretiranja i da je spriječio jednog vojnika koji je poveo P.Ć.S., kćerku Ć.A.2 da je siluje i da su se zbog toga vojnici prepirali, da je tada bilo međusobnog potezanja oružja, psovski. Obzirom da je čuo vojnike kako govore, nije čuo da govore kao Srbijanci, govorili su kao mještani, njihove komšije. Vidio je kada je od vojnika B.V. zv. „L.“ oteo P.Ć.S., gledao je to sa razdaljine od možda 10 metara, ne zna ko je to bio, a inače su svi imali brade. Ostao je kod tvrdnje da optuženog poznaje, da ga je viđao non – stop, dok je išao u školu i da je prolazio pored njegove kuće, i kuće D., osam godina koliko je išao u školu u Osmake, da su krali jabuke od oca optuženog D.. U školu u Osmake je išao od 1976. godine, a poslije u školu u Kalesiju u koju su išli preko Zeline -Vlaškića. Na upit branioca da li je među vojnicima vidio ženu, svjedok navodi da je on nije vidio, ali da je čuo priče da je bila neka žena i da mi je to pričao Ć.A.1. Svjedok je potvrdio da je bio kontaktiran od strane tužilaštva, radi svjedočenja, da je tačno da su razgovarali, da je bio na pripremama.

Optuženi T.M.1 zv. „Č.“ u unakrsnom ispitu je naveo obzirom da se svjedok ne sjeća da je dao iskaz 1998.godine i da je u iskazu navedeno da što se tiče Lj. zvanog „Č.“ da ga ne poznaje a da se radi o njemu, svjedok je naveo da nije tačno da je tako izjavio, da je rekao da poznaje, a to da je napisano da ne poznaje nije iz njegovih usta izašlo, i da nije izjavi da nikoga ne poznaje, takođe je naveo da nije tačno da je izjavio da ga je tukao P.V.1 zv. „R.“ i da je izjavio da ga je tukao neko, ali da ničije ime nije naveo na glavnom pretresu, neko iz grupe ga je tukao, ali je ostao kod tvrdnje da optuženog dobro poznaje.

Iz iskaza svjedokinje K.H.3 proizilazi da je početkom 1992.godine živjela sa dva brata i ocem i majkom u D.L. Opština Ž.. Navodi da je sa sestrom H.M. bila 15.05.1992.godine u selu Jelovo Brdo, da su došle da posiju žito, da su djecu ostavile kod roditelja, jer su mještani izbjegli iz sela i da su imale namjeru da se vrate, ali nakon tri dana kada su htjele da se vrate Srbi im nisu dali da izađu iz sela, a puštali su narod u selo. Da joj je poznato da su 02.05.1992.godine, Srbi pokupili oružje od mještana Jelova brda i da joj je to pričao zet M.S. i sestra M.H., a tada su i izbjegli i djecu i ostavili kod nje. Objasnila je da je bila linija razgraničenja, jedno dva tri kilometra od Jelovog brda, tu su bili njihovi rovovi i njihove straže i da je u selu bila napeta situacija, a da su kasnije 23. maja i 26. maja pokupili sav ostali narod koji je ostao. Navela je da nju i sestru H.M. i M.S. jer su bili na njivi dalje od kuća nisu našli i nisu ih ni pokupili. Da su kopali do iza podne i kad su pošli kući iz trave su izišli su Ć.A.2 i Ć.R. njegova supruga i rekli im da ne idu kući. Poslije su se zajedno krili u travi do mraka, pridružili su im se K.H.1, njegova žena K.H.2 i njihov sin Mldb.3. Pokušavali su da izađu prema svojim selima, ali su okolo bila srpska sela i nisu imali kud, bili su u šumi i u selu vidjeli dvoje staraca B.E. i njegova žena B.Dž.1 koje nisu pokupili ali su ih kasnije ubili. Objasnila je da su mještane kamionima odvukli u Osmake, muškarce u logor, a ubili su D.I., a žene su pustili na liniji razgraničenja u Memićima. Za život dok su se skrivali je navela da je bilo strašno Srbi su po danu hodali, pljačkali, svi su imali oružje i njihovo najmanje dijete nosilo je pušku M-48. Srbi su bili u civilu, obijali i pljačkali kuće, da je selo bilo bogato, jer su ljudi radili u inostranstvu imali su i puno traktora i vozila i kombajna i Srbi su to sve pokupili i odvukli. Skrivali su se u selu njih 24 mještana, dvoje staraca su ubijeni, nađeni su mrtvi, a skrivali su se zajedno u samo sazidanoj kući Š.B., ali ih je bilo 24-o i onda su se razdvojili u tri grupe, ona sa sestrom M.H. i njenim mužem M.S. F. i B. i Š.F.. Druga grupa je bila Ć.A.2, njegova supruga Ć.R. i kćerka P.Ć.S. i Ć.A.1 i njegova dva sina Mldb.2 i Mldb.1 koji su i poginuli, K.H.1 sa ženom K.H.2 i sinom Mldb.3, a treća je grupa bila Š.N. sa svojom porodicom sa tri sina, kćerkom, suprugom i sestrom, bila je još jedna žena i B.Š., bilo ih je osam u grupi. Grupa u kojoj je bilo poginulih bila je udaljena od njene grupe 200-300 metara, a treća grupa je bila u mjestu Točak oni su bili malo dalje od njene grupe. Nije bila sigurna kako se tačno zove mjesto gdje su se krili, da ima „Šikara“ i da su se tu sakrili bilo je zaraslo pa su iskrčili i tu se uvukli, kao i da su mijenjali mjesta i naveče hranu spremali u kući njene sestre, a tu su ih pohvatali. Svjedokinja navodi da su dana 26.06.1992.godine, čuli povike i pucanje, pucali su na drugu grupu koja je bila na mjestu koje se zove „Stupić“. Tužiteljica je svjedokinji predočila zapisnik iz istrage za koji svjedok navela da su na njemu njeni potpisi ida je tada izjavila:

“ 26.juni 1992.godine u selo je došla veća grupa četnika i počeli su ponovno detaljno da pretražuju i čiste teren. Moja grupa u kojoj sam ja bila u šumi zvana „Stupić“ nalazila se u neposrednoj blizini sela Jelovo Brdo, sklonila se u jedan dio šume koji je bio obrastao trnjem, paprati u koji dio se ni životinje nisu nikad zavlačile.” svjedokinja je potvrdila da je tačno kako je navedeno u zapisniku.

U nastavku svjedočenja ponovila je da su čuli pucnje i bacanje bombi kada su napali grupu u kojoj su bili K.H.1 sa svojom suprugom K.H.2 i sinom Mldb.3 i Ć.A.2 sa svojom suprugom Ć.R. i kćerkom P.Ć.S. i Ć.A.1 sa svojim sinovima Mldb.1 i Mldb.2, a čuli su da je

Ć.R. rekla „Ne pucaj!“, nisu od grmlja vidjeli ko je, ali su čuli galamu “ gdje ste Turci da vas koljemo” prijetili su i prepadali ih na razne načine, ali da su prvo napali tu grupu kada su ubili četvero, a pucali su iz mitraljeza, automatskih i poluautomatskih pušaka i po neke puške četrdesetosmice (M 48), a došli su odozgo sa brda, da su se stvorili tu i zagalamili i počeli pucati, a njenu su grupu sa svih strana opkolili, prvo su pucali na njih metaka i metaka, pa, su onda govorili: „Predajte se“! gledali da ih ubiju. Za grupu u kojoj je bila Ć.R. čula je da ona više „Nemojte pucati mi smo civili mi smo nenaoružani!“ i tačno je da su bili civili i nenaoružani, a poslije su prišli njihovoj grupi, opkolili ih i prvo su pucali pa onda rekli “predajte se“ da su rekli „Predat ćemo se, nemamo oružja mi smo civili nenaoružani” pa su izašli gore na njivu i došlo je puno naoružanih Srba i koji pucaju. Dalje je navela da grupu u kojoj je Ć.A.1 nisu vidjeli, da su čuli Ć.R. i čuo se plač mlađeg Ć.A.1 sina, Mldb.2 koji je jezivo plakao, imao je ... godina kada su njenu grupu postrojili na njivi, jer nisu bili daleko. Opisala je plač Mldb.2 kao ni ljudski ni životinjski krik, čula je da je neko rekao da idu djetetu da ga ubiju ili da mu pomognu. Navela je da je vojnik sa mitraljezom rekao da se njemu ne može pomoći, da ga je on presjekao iz mitraljeza i da mu nema pomoći, kao i da se još neko vrijeme čuo plač i krici, pa je to utihnulo. Za dalje dešavanje osoba iz Ć.A.1 grupe je navela da su na K.H.1 bacili jednu ili dvije bombe i da je tu bio jedan mlad vojnik koji se hvalio da je na K.H.1 bacio bombu, da je išao za njim, da ga je iz pištolja, mislio je, jer je rekao “ovako” pucao u njega. Da je K.H.1 žena K.H.2 bila ranjena gelerima od bombe, a njima su prišli Ć.R. sa kćerkom, K.H.2 i njen sin Mldb.3, koji su sada u A.. Objasnila je da oni koji su ubijeni su ostali, da Ć.A.1 nije vidjela, pa su mislili da je ubijen, ali da se on sakrio, a preživjeli su pripojeni njenoj grupi, pa su ih zajedno postrojili na njivi. Navela je da su ih natjerali iz neke osvete žene da se skinu gole, ti vojnici bili su obučeni kao civili, bilo ih je u maskirnim i u SMB uniformi, da ih je ta grupa i napala. Dalje je za Mldb.2 navela da je čula da su ga ukopali na groblju u Šeheru. Za dešavanje dalje za njih koje su natjerali da se skinu goli i koji su ostali na njivi navela je da su prvo tražili zlato i dragocjenosti da im predaju koje su uzeli, da su ih tukli, ispitivali i da su ih odveli pred jednu kuću preko puta džamije i tu su nas ih maltretirali i vodili u tu kuću i ispitivali jedno po jedno. Poslije su pokupili žene posebno na kamione a posebno muškarce i odvukli ih u Osmake, ponovo su ih ispitivali, onda je došao jedan da je izvede da je siluje, a da su došli Srpski vojnici, pokupili su ih i odvezli u Šekoviće gdje su prenoćili, onda su muškarce odvezli u logor Sušica, a žene su do Kladnja deportovali i pustili pa su pješke došle na slobodne teritorije do sela se Ravno. O dešavanju od 26.juna 1992.godine, se pričalo, ubijeno je četvero ljudi, ona je o tome pričala sa zetom M.S., koji je bio 14 mjeseci u logoru Batković, a kad je došao uključio je se i u Armiju 1994.godine još je bio rat. M.S. joj je pričao da je vido Ć.A.1 kojem su djeca pobijena, i Ć.A.1 mu je pričao da je poznao neke Srbe što su učestvovali u toj akciji, da je pominjao „Č.“ i nekakvog „R.“ i misli da je T.M.1 zv. „Č“. M.S. je pričao isto i Š.F. koji je od posljedica njihovog batinjanja umro, a bio je u logoru Batković, pa je otišao u Š. i tamo je do nekoliko godina umro. Da su ga taj dan na livadi tukli, tukli su i na livadi i tukli su muškarce od Jelovog brda pa sve do Osmaka, udarali i kundacima pušaka, a žene su tjerali da pjevaju četničke pjesme. Navela je da optuženog ne poznaje, jer nije iz tog sela. Potvrdila je na upit branioca da nije živjela u selu Jelovo Brdo, da je dolazila sestri da pomaže u poljoprivrednim radovima. Za situaciju u Jelovu brdu su joj pričali sestra i zet, jer su došli kod nje kad su napustili selo, lično nije vidjela, zna iz priče. Navela je da kada su došli u Jelovo Brdo kad su se krili da je počela pucnjava između jedanaest i dvanaest, a u Osmake su ih dovezli pred mrak, ne zna ni orjentaciono vrijeme. Potvrdila je da su izvedeni na livadu i da je njena grupa bila prva na livadi, da su bili opkoljeni, pa su izašli prvi, a pridružili su im se iz druge grupe na livadi, potvrdila je da je vidjela neke ljude koji su učestvovali, kada su ih tukli, kada su ih natjerali da se skinu nage, potvrdila je da ih je na livadi svojim uticajem branio B.V. zv. „L.“, poznaje kao komšiju svog zeta, on je bio iz Jelova brda. Za B.V. zv. „L.“ je rekla da ga je

upoznala kada je dolazila sestri u Jelovo Brdo, da mu poznaje oca, majku i sestriće, potvrdila je da ih je B.V. zv. „L.“ branio kad je već šteta učinjena, došao je tada. Potvrdila je da su bili udaljeni od grupe (Ć.A.1 i ostali) 200, 300 metara, nisu vidjeli vojnike koji pucaju na tu drugu grupu, jer su se zakrenuli i nije vidjela kada su pucali na tu grupu. Svjedokinja navodi da nije primijetila da se neko drugi osim B.V. zv. „L.“ protivio vojnicima koji su ih napali, a ne sjeća se da dok je B.V. zv. „L.“ bio tu da je došla druga grupa vojnika koja je stala uz njega. Potvrdila je da je jedno lice imalo mitraljez i da je to lice reklo da je dijete presjeklo mitraljezom i da su to lice zvali „R.“, da je bi krupan, visok plav, tridesetih godina i da to nije optuženi, koji je u vrijeme događaja imao oko 35.godina, jer je kako je branilac naveo rođen .. godine i da ima sada ..., ali je branilac odustao od toga da se svjedokinja izjašnjava o prepoznavanju optuženog. Na dalji upit branioc, potvrdila je da je o događaju davala izjavu 1995.godine, i branilac je svjedokinji predočio zapisnik od 09.03.1995.godine, koji je i tužiteljica svjedokinji predočavala i svjedokinja je tada potvrdila da su na zapisniku njeni potpisi, jer je o nekim činjenicama drugačije svjedočila na pretresu i da se izjasni zbog čega je ta razlika, da je na upit tužiteljice rekla da su četnici koji su došli prema njenoj grup prvo pucali, pa da su im rekli da se predaju, svjedokinja je navela da to tvrdi sad i uvijek. Branilac joj je pročitao da je tada izjavila „ Na poziv četnika da se predamo, mi se nismo odazvali, još uvijek smo bili sakriveni“.

Svjedokinja je navela da to nije tačno i da tako nije rekla, ostala je kod tvrdnje da su prvo pucali pa rekli da se predaju, tačno je da je različito što piše i što je rekla na pretresu, ali da je u zapisnik neko je pogriješio u pisanju. Potvrdila da joj je zapisnik pročitao, ali da nije da će biti pitana za te sitnice, potvrdila je da je tačno da su im tražili nakit i novac, ali da ne zna je li ko šta imao i predao i da nije rekla da je ona predala nešto, da su vojnici sami pipali i tražili, a da ne zna od kog su šta uzeli. Na dalji upit branioca navela je da nije primijetila razliku u govoru da su svi govorili isto kao i oni (mještani). Čula je za K. od toga koji je bacio bombu na njega da se hvali da je ubio čovjeka, da je bacio jednu ili dvije bombe i da je krenuo za njim i da ga je dokusurio iz pištolja, da je taj od koga je to čula imao oko dvadesetak godina, bio je crn srednje visine, a nije sigurna kako je bio obučen, jer su bili svakako obučeni. Zna da je lice koje ih je ispitivalo u kući imalo bradu, i sa njive su prebačeni u Osmake žene jednim, a muškarci drugim kamionom, a u Šekovićima su bili zajedno i muškarci su im pričali da su ih tukli, a došli su pretučeni, pored toga da je vidjela u toku vožnje, jer su kamioni bili bez cerade da muškarce tuku. Opisala je za svoju neprijatnost da je taj što je pokušao imao bradu, bio nizak, debeo preko sto kila i da je B.V. zv. „L.“ došao i postavio stražu i obojica su spriječili toga koji je repetirao pušku i opsovao im majku. Na livadi nije bilo pokušaja da neku od njih siluju, ali jeste pred kućom preko puta džamije su P.Ć.S. pokušali. Navela je da je nju pokušao da siluje vojnik koji je imao mitraljez i nekako su ga spriječili, nije vidjela ko ga je spriječio, samo je rekao B.V. zv. „L.“ „Vrati curu na mjesto“ i da je tačno da je vidjela ko je to bio, ali da nije između njih bilo razgovora. U daljem ispitu branioca svjedokinja je navela da je iz priča čula šta je Ć.A.1 pričao o događaju, nije to čula od Ć.A.1 nego od lica koje je bilo sa nom zajedno. Potvrdila je da ni ona, a ni lice sa kojim je bila koje joj je pričalo šta je Ć.A.1 pričao nisu mogli vidjeti pucanje i ubijanje djece. Potvrdila je da je Mldb.2 davao znake života, nije vidjela da je odvežen u ambulantu i da nije čula da je ležao u ambulanti. Svjedokinja je navela da nije poslije bilo priča o tome ko je učinio, kada su poginule četiri osobe, nije nikada čula priče da su to uradili četnici iz Srbije.

Na upiti optuženog je li joj B.V. zv. „L.“ mnogo pomogao u spašavanju od četnika i je li to mogao sam u odnosu na njih dvadesetak, svjedokinja je odgovorila da ne zna, a potvrdila je da je ispitivalo lice sa bradom i da bi ga vjerovatno mogla prepoznati na slici iz tog vremena, za koju je optuženi naveo da je posjeduje i da slike imaju u Srbijanskim novinama.

U direktnom ispitu tužiteljice iz iskaza svjedokinje P.Ć.S. proizilazi da je živjela 1992.godine u J.B. sa majkom Ć.R. i ocem Ć.A.2, brat joj je bio u H., a sestra udata. Navela je da je u to vrijeme u selu situacija bila panična i zbog toga je išla tetki u G.R., kao i zbog dešavanja u Zvorniku i vraćala se i zna da je među narodom bila panika i to je bilo u aprilu, prije dešavanja u selu od 02.05.1992.godine. Navela je da su u Jelovu brdu kupili oružje, kada se vratila od tetke, misli da je bio maj mjesec, da je bila u kući i čula da neko zvaao sa džamije da zovu da se municija preda ko ima i ko je šta imao to je i donio. Da su ukućani bili u panici, njeni roditelji i ono što su imali su i predali otac samo pištolj i vratio se kući, o tome nije sa njim pričala. Da je nakon predaje oružja cijelo vrijeme bila panika i ponovo je otišla tetki u G.R. oko 20-og maja, jer su oni (Srbi) bili u Jelovom brdu. Navela je da se vratila za par dana i onda je sa roditeljima pobjegla u B., pa su se vratili u selo moglo se ulaziti i izlaziti nije bilo ograničenja, bile su neke linije, ali nije niko ništa sporio za kretanje. Objasnila je da su se vratili kao da nešto pokupe, a ne sjeća se kad su se vratili u selo i imali su namjeru da se vrate, ali im Srpska vojska nije dala da izađu iz sela, postavili su liniju, rovove, tako da nisu mogli izaći. Živjeli su tako u strahu, skupljali su se noću više porodica u jednoj kući, tako su se osjećali sigurnije, tako je bilo da dana kad su pokupili narod, ne zna kad je to bilo, da je ujutro njena mati dok su pili kafu, bila napolu i rekla im da je selo opkoljeno sa nekih brda oko Jelovog brda. Vojska je bila na Jelovskim njivama na brdima to je njena majka vidjela i tada je Srpska vojska ušla u selo i počeli su da kupe narod tako što su ih pozvali da dođu kod džamije svi, kao da nešto pričaju. Navela je da su njeni roditelji rekli da neće da idu prema džamiji, zbog straha i sklonili su se u travu 50-200 metara od kuće, a jedno kilometar udaljeno od džamije i nisu mogli vidjeti šta se dešava kod džamije. Vidjeli su da narod ide i vidjeli su kad narod u kamionima prevezen za Osmake, tu su ostali samo njih troje, a poslije su se sklonili u šumu „Rečica“ i ostali tri dana. Da nisu išli kući, a poslije tri dana njena majka je krenula naveče kući da traži hranu i srele su M.S. sa suprugom i svastikom K.H.3 i oni su bili jedna grupa, pa su odlučili da ostanu zajedno. Poslije su sreli Š.F. zv. „F.“, on nije živ, tu je bio K.H.1 i njegova žena K.H.2 i njihov sin Mldb.3, sada je K.H.2 sa sinom u A., kasnije su sreli Š.N. sa porodicom i amidžu Ć.A.1 sa dvoje djece Mldb.2 i Mldb.1, bila je i H.H., jedna nijema K., nije sigurna zaboravila je, ne viđa više taj narod ne žive tu više. Svi su se sastavili bilo ih je 24-voro, živjeli su u kući koja je bila pokrivena i nezavršena sa gradnjom, tu su spavali i boravili u toku dana, jer su mislili da ih neće pronaći, jer kuća nije završena. Tu kuću su napustili, jer su okolo kuće obijali, da ih ne nađu i razdvojili su se u tri grupe. Svjedokinja je navela da je u njenoj grupi bio amidža Ć.A.1 i njegovo dvoje djece Mldb.1 i Mldb.2, K.H.2 i K.H.1 suprug i njihov sin, u drugoj je grupi bila H. i njen zet S. i njezina sestra „K.“, F., „K.“, S.F. i ona je nijema i ta druga grupa su se krila 100, 200 metara od njih, a da je treća grupa otišla daleko od njih na drugu stranu. Navela je da ih prva i druga grupa nije mogla vidjeti, a ni njih iz treće grupe nisu mogli vidjeti Š.N. i njegova supruga B., sin I., sin N., E., kćerka F. i sestra F., H.H., bili su udaljeni dva do tri kilometra. Opisala je da su tako boravili oko jedan mjesec, naveče su išli kući i spremali hranu i ponovo se vraćali na „Stupić“ hodajući šumom. Na dan 26.06.1992.godine su se u toku noći vratili i ona je zaspala i odjednom je čula galamu kao njima iza leđa, ustala je i vidjela da su opkoljeni sa svih strana naoružanom Srpskom vojskom, nisu bili daleko pa je mogla vidjeti. Navela je da su odjednom zapucali, nije više ništa mogla da vidi sagela je glavu i pokrila rukama uši, samo kada je prestala pucnjava, rekli su im da izađu, nije vidjela sa koje udaljenosti su počeli da pucaju, a prije pucnjave je čula njihovu galamu koja je nju i probudila. Navela je da kada su prestali pucati da su im naredili da izađu iz „Stupića“ i da je kako je ustala vidjela je dvoje djece da leže u kanalu sa strane, a nije im vidjela oca. Pored toga je navela da osobe koje su im se približile nije vidjela prije nego što su počeli da pucaju. Tužiteljica je uz dozvolu suda predočila zapisnik sa izjavom svjedokinje od 22.06.1995. godine, jer je uočila razliku u svjedočenju, pa je svjedokinja potvrdila da su na zapisniku njeni potpisi i tužiteljica je iz

zapisnika pročitala da je svjedokinja tada rekla „negdje ujutro oko 8 sati, ja sam čula kako neko priča i ti glasovi su bili veoma blizu“ i svjedokinja je potvrdila da je to tačno. Dalje joj je tužiteljica pročitala da je izjavila: „Kada sam se malo podigla iz našeg skovišta, vidjela sam da su nas opkolili četnici koji su bili naoružani automatskih puškama“ svjedokinja je potvrdila da je tačno da je vidjela vojsku, a da je pokrila uši kada su zapucali i da je i sada rekla da ih je vidjela i da imaju naoružanje, ali da nije vidjela šta se dešava kad je zapucalo, jer je sagela glavu i ostala kod tvrdnje da je vidjela vojsku sa naoružanjem. Za trajanje pucnjave svjedokinja se izjasnila da su pucali možda dvije minute, a da nije mogla znati iz kojeg oružja pucaju i da su kada je prestala pucnjava im rekli da izađu da se predaju, nije znala u vrijeme pucnjave koliko je od nje udaljen Č.A.1, nije ga vidjela, nije vidjela ni svog oca, ni K.H.1, da ih je prije pucanja vidjela jedni do drugih su ležali u blizini, kada je poslije podigla glavu, samo je uz nju bila njena mati, K.H.2 i njen sin su počeli bježati i njih su vratili. Objasnila je da su vjerovatno počeli pucati tada kada su oni počeli bježati i kad je počelo pucanje i djeca su skočila, nije to vidjela, jer je sagela glavu tako misli, jer nije vidjela ni svog oca kada je pobjego, ni kad su amidža Č.A.1 i K.H.1 pobjegli, ništa to nije vidjela. Navela je da kada su izašli iz šume da su naišli na B.V. zv. „L.“ koji je njenoj materi psovao boga i govorio joj što se nisu javili njegovom ocu S., pitao je imali ranjenih i ko je bio tu, a da mu je njena mati Č.R. rekla da je njen otac otišao dole niz šumu i da ima dvoje ranjene djece. B.V. zv. „L.“ je njoj i materi rekao da djecu iznesu, a on je otišao dole da vidi gdje joj je otac i da su sišle niz potocić dva –tri metra, a ona je djecu vidjela u potoku kada je ustala i kada su ih uzele bili su živi, ona je uzela Mldb.2, a njena mati Mldb.1 u tom trenutku je bio živ i kada ga je iznijela i spustila, ona je pogledala u Mldb.1 i vidjela da je plav oko usta i vidjela je da je umro. Za Mldb.2 navodi da je bio živ, ječao je i tada je došao B.V. zv. „L.“ iz šume odozdo iz potoka i donio materi oružani list od njenog oca i dokumente i rekao je materi da je poginuo Č.A.2 i da oca tada nije vidjela. Objasnila je da je tada prišao neki vijnik i od B.V. zv. „L.“ uzeo dokumente njenog oca i materi joj reko da će da rodi oružje, ali da mu je B.V. zv. „L.“ rekao da je oružje predato i da nema ništa sa ženama, i rekao je da Mldb.2 koji je bio živ voze u Osmake u bolnicu i da su se neki bunili, nisu dali da se dijete vozi. Navela je da su dijete stavili u deku i dok je B.V. zv. „L.“ otišao do saniteta, vojnici su žene već postrojene natjerali da se skinu gole, nju, H., mater Č.R., K.H.2, H. sestru i nijemu i kada su se počele skidati, došao je B.V. zv. „L.“, i rekao „ ko je ovo naredio oblačite se“ ispala frka, jer B.V. zv. „L.“ nije dao da se tako nešto radi, a drugi vojnici su se bunili, ali da su se obukle i da su krenuli prema džamiji. Svjedokinja na upit tužiteljice navodi da su kod džamije zatekli još neke vojske, mještana nije bilo nikog, bila je žica i tu su ih poredali i da je bila neka plava žena koja je kupila ko je imao šta kod sebe, da je njoj našla noktariću i šibicu i tada je ošamarila, rekla joj je da hoće da pali srpske kuće, tu ženu nije poznavala. Dalje su ih vodili u kuću, nije znala šta tamo rade i kad je ona trebala da uđe prišao joj je jedan visok čovjek i uhvatio je za ruku i vodi je, pa kad je zakoračila na stepenice, to je B.V. zv. „L.“ vidio i njegova grupa koja je bila uz njega, oni su je vukli sebi, ovaj je vuko sebi, gotovo je došlo do pucnjave, oni su uzeli puške, a cilj toga što je vodio bio je da je siluje. Za B.V. zv. „L.“ je rekla da je bio u šarenoj maskirnoj uniformi, imao je pušku i pištolj, a i ostali su koliko je vidjela bili tako obučeni. Objasnila je da je nju B.V. zv. „L.“ vratio do matere i tada je on rekao da im ne smije ni dlaka sa glave faliti, i onda je ona ušla u kuću vidjela je unutra vojnika sa bradom i imao je savijenu željeznu šipku i on je ispitivao, gdje je bila, zna li ko je oružje nabavljao, odgovorila je da je bila u selu, a da ne zna za oružje, nije joj ništa uradio i izašla je i stala uz zid druge kuće. Poslije podne su ih odvezli u Osmake. Dalje na upit tužiteljice je li razgovarala sa kim o događaju i ko je pucao, svjedokinja navodi da nije razgovarala ni sa Č.A.1, ni sa A., ni sa majkom, otac joj je ubijen, izjasnila se da nije zainteresovana ni za krivični postupak ni za naknadu štete.

Svjedokinja je na upit branioca navela da je bila u šumi koja je u selu, da su bili razdvojeni u grupe i da je njena grupa bila sve jedno do drugog, potvrdila je da su je probudili glasovi, čula je psovku i onda je čula pucnjavu i nije vidjela tada kuda su drugi otišli da je ostala sa majkom na tom mjestu i nisu se pomjerale i potvrdila je da je sa tog mjesta vidjela Mldb.1 i Mldb.2, kad su ležali poslije pucnjave, to mjesto je bilo udaljeno do dva metra. Potvrdila je da nije vidjela Ć.A.1 tada, pucnjava je počela oko osam sati i trajala dva tri minuta i kada su im rekli da izađu odmah su izašli iz šume na njivu koja je udaljena možda dva metra, a B.V. zv. „L.“ je vidjela na njivi kad su izašli, nije ga vidjela u šumi kada je bila pucnjava. Za vojnike je rekla da je na njivi vidjela da su većinom svi imali bradu, bili naoružani i u maskirnim uniformama, B.V. zv. „L.“ nije imao bradu imao je tada pušku na ramenu i pištolj koji nije držao izvađen. Potvrdila je da dok su bili na njivi došla je odozdo uz njivu grupa vojnika, ne zna ko su bili, možda njih pet i oni su došli poslije, a prije njihovog dolaska su tražili da se skinu. Potvrdila je da se ta grupa vojnika koja je došla poslije obraća B.V. zv. „L.“, potvrdila je da je to njegova grupa vojnika kojima je on komandovao, jer je ta grupa bila pred džamijom, i kad je pošao B.V. zv. „L.“ da je spasi bila je uz njega neka grupa i oni su isto radili da je odvedu, da je taj vojnik ne odvede. Dalje na upit branioca je potvrdila da su ti vojnici uz B.V. zv. „L.“ pokušavali da je odvoje od ovoga koji je vodio, a potvrdila je da ti vojnici koji su došli i pridružili se B.V. zv. „L.“ nisu imali brade, kao što su imali drugi vojnici. Potvrdila je i da je vojnik koji je ispitivao kad je pomenula Raince pitao, gdje je to, svjedokinja je navela da nije bio iz blizine. Potvrdila je da su ti vojnici poprilično drugačijim naglaskom govorili nego ljudi iz njenog kraja, naglasak im je bio na ekavski da su tako govorili. Za B.V. zv. „L.“ je na upit branioca na zapisniku koji je tužiteljica predočavala, da je tačno da joj je B.V. zv. „L.“ prišao u Osmacima, kada je čuo da je Mldb.2 umro, da je B.V. zv. „L.“ plakao i njoj majci rekao da je eto i drugo Ć.A.1 dijete umrlo, da će ga ukopati u Šehersko groblje, i da ga je njena majka pitalo tada što i njih nije spasio i rekao joj je da je bio u Šekovićima u bolnici i da je bila njegova vojska da se ne bi desilo to što se desilo i tačno je da je na zapisnik od 22.06.1995.godine izjavila: „za to vrijeme dok smo tu bili nama je došao B.V. zv. „L.“, vidjela sam ga kako plače i govori, eto šta bi, to nije moja vojska, to su četnici“. Potvrdila je da je Ć.A.1 njen amidža i otac poginile djece i da joj je poznato da je Ć.A.1 slabije čuo, da je zbog toga imao zdravstvenih problema, a nije joj poznato da zbog toga nije služio vojsku, kao i da sa amidžom nije pričala ko je ubio njenog oca, Ć.A.1 djecu i K.H.1. Svjedokinja je navela da od 1992.godine nije tu da povremeno ode majci, da nema vremena i nije sa amidžom nikada pričala o tome da su to uradili četnici iz Srbije.

Vještak prof. doktor Zdenko Cihlaž na direktan upit tužiteljice je naveo da je izvršena ekshumacija posmrtnih ostataka na lokalitetu označenim sa JBR 1/1, JBR 1/2, te JBR 1/3, koji su prevezeni na Zavod za sudsku medicinu i ekspertni tim je izvršio sudsko-medicinsku i kriminalističko-tehničku obradu ekshumiranih posmrtnih ostataka i pri vršenju ekspertiznih radnji, sačinjena je foto dokumentacija za posmrtne ostatake po brojevima.

Da je obradom posmrtnih ostataka označenih brojevima JBR /1 ekspertiza urađena dana 26.12.1997. godine, da su ustanovljene osnovne antropološke karakteristike posmrtnih ostataka sa brojem 1. da se radi o starosnoj dobi od 45 do 55 godina, pol bio muški, tjelesna za životna visina je iznosila između 176, 5 do 182,5 cm. a da su prije, obrade posmrtnih ostataka po proceduri pripremljeni, oprani, osušeni i stavljeni u normalne anatomo-topografske odnose, da je izvršen pregled odjeće kako je navedeno u zapisnicima ekspertnog tima, navedeni su odjevni predmeti, pronađeni na tijelu ili uz tijelo, a navedeno u zapisniku koji je izvršila kriminalistička tehnika koja je pratila sve radnje. Ekspertizom su ustanovili dokaze povređivanja, prikazane u foto dokumentaciji, povrde prostrijel desne karlične kosti sa ustanovljenim smjerom pružanja tog prostrijela ka lijevo u polje i naprijed, prostrijelno oštećenje, prostrijel gornjeg okrajka desne bedrine kosti, odlom gornjeg okrajka desne palčane

kosti ili žbice, ustrijel središnjeg dijela tijela desne ramene kosti sa ulaznim otvorom s traga i okolnim radiacionim prelomima, prostrijelno oštećenje podgrebene jame desne lopatične kosti, okrhnuće bočnih i stražnjih nastavaka prvog i drugog slabinskog kralješka, višekomadni prijelom trećeg, petog vratnog kralješka, i posmortani odlom prednjih segmenata ličnog dijela lobanje. Da uz ovo tijelo nisu našli projekte, a identična oštećenja ustanovljena su i na odjeći, i da se može zaključiti da bi zamortis odnosno uzrok smrti ovih posmrtnih ostataka obilježeni sa JBR ... bile višestruke strijelne ozljede grudnog koša i trbuha, da prema zapisniku o utvrđivanju identiteta ove osobe, identifikacija izvršena dana 30.12.1997.godine, metodom pokazivanja, kada su osobe koje su mogle dati relevantne podatke o identitetu, članovi najuže porodice napravili uvid u odjeću koja im je prezentirana i prepostavljena zaživotna visina, starost, pol, posmrtni ostatci su identifikovani kao Č.A.2 sin A. i majke H. rođen ..., sa posljednjim prebivalištem u J.B., opština K..

Vještak je u odnosu na drugo tijelo - posmrtno ostatke sa oznakom JBR ..., naveo da je sudsko-medicinska i kriminalističko-tehnička obrada izvršena u Zavodu za sudsku medicinu UKC-a u Tuzli, dana 26.12.1997.godine od strane ekspertnog tima, ustanovili su da se radi o posmrtnim ostacima muškog spola, životne starosti između 40 i 50 godina, zaživotne visine između 160,5 do 166,5 cm. Verifikovali su odjevne predmete koje su naveli u zapisnik koji je obrađen od strane kriminalističko-tehničke ekipe i da su ustanovili pregledom i kako su naveli u zapisnik kao dokaz povređivanja, praćeno fotografisanjem od strane kriminalističkih tehničara i sačinjena foto dokumentacija u kojoj je sve prikazano. Da su dokaz povređivanja ustanovili strijelnu ozljedu lobanje sa višekomadnim prijelomima stražnjih i donjih dijelova i rubnim defektom tipa ulaza desno u predjelu stražnjeg uspravno nastavka donje vilične kosti i sisastog ili mastoidnog nastavka slijepoočne kosti, pa su iz nalaza mogli ustanoviti kauzumotris uzrok smrti kao strijelno ozljeđivanje glave. Navodi da je dana 30.12.1997.godine izvršena identifikacija posmrtnih ostataka i ustanovili da se radi o K.H.1 sina H. i majke Z. rođenom ... sa prebivalištem u mjestu J.B. opština K..

Vještak je za treće posmrtno ostatke označene oznakom JBR naveo da je sudsko-medicinska ekspertiza izvršena dana 26.12.1997.godine, u prostorijama Zavoda za sudsku medicinu UKC-a u Tuzli, da se radi o osobi starosti između 9,5 i 10,5 godina, da je pol u toj fazi vještačenja kod mladih ostavljen kao nepoznat, da je zaživotna visina iznosila oko 130 cm. Pored toga da su opisali odjevne predmete, odjeću koja je posebno obrađena od strane ekipe kriminalističke tehnike i da su verifikovali dokaz povređivanja, predstavljeno na fotografijama odgovarajuće foto dokumentacije, ustanovili su fragmente pojedinih donjih i srednjih grudnih kičmenih pršljenova te prelome stražnjeg vanjskog dijela tjemene kosti lobanje, a u zaključku su naveli na osnovu nalaza da bi se radilo i potvrdilo i traume i povređivanju desne strane lobanje iz razloga ili povređivanju desne strane lobanje iz razloga što nisu pronašli sigurne znakove koji bi ukazivali na strijelno povređivanje glave. Naveo je vjerovatno strijelne ozljede grudnog koša, da su bili višekomadni, prelomi donjih i srednjih grudnih kičmenih pršljenova. Naveo je da je dana 30.12.1997.godine, izvršena identifikacija posmrtnih ostataka metodom pokazivanja i ustanovili da se radi o Mldb.1 sina Č.A.1 i majke Č.A. rođenom ... sa prebivalištem u mjestu J.B. opština K..

Vještak dr Zdenko Cihlarž je iskaz na glavnom pretresu iznio kao vođa sudsko-medicinsko ekspertnog, a ostali dio je u zapisniku o DNK, da je na licu mjesta vršena ekshumacija i bio je njegov asistent doktor K.R.2, radnja kada se posmrtni ostaci vade, obezbjeđuju i prevoze u Zavod, radi ekspertize o sudsko-medicinskoj i kriminalističkoj-tehničkoj obradi koju je radio uz asistenta K.R.2, radili su sudsko medicinsku ekspertizu i antropološku obradu za obrađivanje pola, starosti i visine. Zatim je naveo da je ondtološku obradu pregled zuba vršila B.S.2 član ekspertnog tima a pomoć pri pripremi posmrtnih

ostataka za obradu izvršio je S.Z., kriminalističko-tehnička obrada je izvršena od strane Č.A., B.Dž.2 i A.S. a administrativne poslove- zapisnika, izvršila je stalni član tima O.J..

U unaksnom ispitu branica optuženog, vještak je potvrdio da su nakon ekshumacije zatečeni očuvani skeletni ostaci posmrtnih ostataka lica, dok se u odnosu na meka tkiva-unutrašnje organe koji se vide na fotografijama po izvršenoj ekshumaciji, a prije pripreme za obradu da su postojali, u stanju posmrtnih promjena, da se radilo o saponifikaciji djelom mumifikacije tih meka tkiva i da su znatno posmrtno promijenjeno postojala. Navodi da to nije usmeno izlagao na glavnom pretresu, ali da je to napisano u pismenom nalazu i postoji u foto dokumentaciji. Objasnio je da nalaz koji je iznosio da je taj nalaz sudsko medicinske obrade i da se vrši kada se sva ta meka tkiva posmrtno znatno promijenjena odstrane, da se moraju odstraniti. Kao i da je nemoguće ustanoviti što je potrebno kada bi bila tkiva održana, ta tkiva se odstranjuju, ali ona se prikazuju u onom stanju kakva su i da uopšte nisu relevantna za određivanje stanja povređivanja i najrelevantniji su tragovi koji ostaju na kostima. Trajni tragovi, nepobitni tragovi, ne mogu naći kanale prostrijelne, ustrijelne, u nekim tako izmijenjenim mekim tkivima ili organima, jer to je nemoguće, te da niko na svijetu ko se bavi ovim poslom i ne radi. Da o smjeru kretanja prostrelnih, ustrelnih povreda može se odrediti samo na osnovu tragova na kostima pa je to objasnio da je tako odredio kod karlice, karlica koja se sastoji od pločastim kostiju i to su kosti gdje se sa sigurnošću može ustanoviti mjesto ulaza i izlaza. Ulaz je uvijek ljevkastog oblika ali sa lijevkom koji se širi prema unutra, a izlaz je obrnuto sa lijevkom koji se širi u polju i na osnovu toga se nepobitno sa apsolutnom sigurnošću može ustanoviti i smjer pružanja prostrijelnog kanala, dok se kod drugih kostiju nije ni izjašnjavao o smjerovima, u odnosu na projektele, da se izjasnio da nisu bili projektili, čahure, ali da je to radio dio tima kriminalističke tehnike, i da ako su oni tako verificali, to je u okviru njihovog posla, pa se može smatrati tačnim.

Vještak je dalje naveo da je utvrđeno da se radi o ustrijelu, prostrijelu, što je utvrđeno na osnovu karakteristika na kostima i da sve povrede naročito strijelne povrede da neko nanese na neki drugi način nije realno i objektivno, navedeno je ubilačko ali da je trebalo dodati najvjerovatnije ubilačkog karaktera i da ostaje kod navoda da je karakter smrti ubilački. Naveo je da kada ustanovljavaju šta je relevantno, ustanove povrede, a stvar je suda da ustanovi pravi karakter uzroka nastanka smrti, tako da je osporio navod branioca da prejudicira svojim konstatacijama i da se ogradio od toga, jer na glavnom pretresu to nije ni rekao i da termin najvjerovatnije ništa ne mijenja u njegovom nalazu, ostao je kod tvrdnje o uzroku smrti koja je utvrđena na osnovu oštećenja kostiju skeleta, i obrazložio da su kod prvog slučaja višestruke strijelne povrede dokazane grudni koš, trbuh koji je uzrok-kauzemortis, kod drugog dokazanu povredu strijelnu povredu glave.

Pojasnio je da oštećenje skeleta iz utvrđivanja oštećenja drugih organa može da bude uzrok smrti, da u sklopu toga ne može doći samo do oštećenja kostiju, da mora zafatiti i meka tkiva i velike krvne sudove organ, ali da imaju samo kosti pred sobom, nemaju organe, ali da su oni su morali biti zahvaćeni i da to nije stvar njegove ocjene. Objasnio je da su strelne povrede navedene na kostima uzrokovale oštećenja nekih unutrašnjih organa, jer su nanese u predjelu vitalnih dijelova tijela, da kod trećeg imaju brojni prelomi kralježnice, grudi i vrata i da kosti same po sebi nisu vitalni dijelovi tijela, ali da bi došlo do njihovog povređivanja moraju biti povređeni i važni ili vitalni organi tijela. Vještak je izjašnjavajući se na pitanja branioca u slučaju 2. JBR koji se odnosi na da je dokaz strijelnog povređivanja glave, da su našli defekt tipa ulaza i na kojem dijelu glave-lobanje koji ima elemente ulaza strijelne povrede, da ostalo nisu mogli ustanoviti izlaze, jer je zrno-projektil izazvao razorenje odgovarajućeg dijela lobanje dio gdje je bio taj izlaz negdje otišao možda ga i nema, a da je siguran dokaz ulaz desno u predjelu stražnjeg uspravnog nastavka donje vilične kosti i

mastoidnog nastavka slijepoočne kosti. Vještak je objasnio da se radi o glavi, lobanjski i ulaz je u predjelu kostiju lica i glave mastroidni nastavak čini bazu lobanje, a ostali dio je vilica, kost lica, i da je taj projektil kako je išao morao je na šta ukazuju i ostale povreda da ošteti i mozak, ostao kod tvrdnje da je to strijelno povređivanje, te da to nanošenje povreda iz vatrenog oružja, bez da se izjašnjava o vrsti tog oružja i da je kod mehaničke povrede koja bi ukazivala na neko tupo tvrdo mehaničko oruđe, kako je i naveo kod povrede glave, broj 3. gdje se nisu mogli ustanoviti sa sigurnošću znakovi strijelnog povređivanja, višestruki prijelomi lobanje koji su mogli da nastanu nekim izuzetno jakim udarom nekog jako zamahnutog pa i teškog tupo tvrdog mehaničkog oruđa, može biti kundak puške, malj.

Branilac je nadalje tražio da se vještak izjasni za slučaj broj 2. K.H.1, da nije utvrdio da je upotrebljeno vatreno oružje, niti da je povreda nanijeta na glavi iz prislona ili sa udaljenosti. Objašnjavajući odgovor na pitanje, vještak je naveo da je teško sa sigurnošću reći kada se ne zna vrsta vatrenog oružja, da sa raznim vrstama vatrenog oružja su različita oštećenja iz projektila ispaljenog iz pištolja koji može imati ubrzanje od nekih 200, 250 metara u sekundi ili kod dugo cijevnog nekog oružja koje može imati ubrzanje oko 850 da bude veća brzina od brzine tona zvuka, i da sve to determinira nepoznate činjenice i oštećenja na kostima, da ako su ubrzanja veća, da su veća i razorenja iz kojih razloga se nije mogao ni izjasniti o udaljenosti pucanja, vještak je ostao kod tvrdnje da su povrede ubilačkog karaktera i da su strijelne povrede nanijete vatrenim oružjem, a da u momentu vršenja istražne radnje sačinjavanja nalaza tima nisu ni imali podatke o vrsti naoružanja. Na kraju je vještak pojasnio dodatno, da su sva ti tijela nađena na istom mjestu, jedno pored drugog, da je jedano tijelo imalo veliki broj strijelnih povreda Č.A.2 nepobitno utvrđenih strijelnih povreda, koje ukazuju na ubilačko porijeklo, pa samim tim i druga dvojica u istom događaju sahranjeni na istom mjestu na isti način su povređeni.

Prema iskazu svjedoka M.S. proizilazi da je 1992.godine, živio sa ženom sa četvoro djece u kući u J.B. u kojem je bilo oko stotinjak kuća, da je u selu bilo Srba na ulazu u J.B. prema Gojčinu, Srbi su bili oko njih svugdje Zelina jedna druga, Vrelo, Panduri, Makalići, okruženo faktički sa srpskim kućama u kojima su, živjela lica Srpske nacionalnosti. Naveo je da situacija u selu u 1992.godini, nije bila sigurna, da se osjećao nesigurno on i njegova porodica, zbog straha, jer su Srbi ušli u selo. Strah su osjećali i zbog dešavanja koja su gledali u Bijeljini, na Kuli u Zvorniku, bili su okruženi Srbima da su 2.maja ujutro na Rakinom Brdu bili tenkovi, ne zna tačno kada su došli, bilo ih je pet-šest i jedan „Pinzgauer“, to se moglo vidjeti golim okom iz Jelovog Brda, jer je Rakino Brdo gore i bila je Srpska zastava i ujutro su krenuli, ne može se sjetiti tačno kojeg dana. U iskazu dalje navodi da su oko šest sati čuli buku i da su krenuli sa Rakina Brda, mislili su da neće na njih, ali se sve bliže i jače čula buka tenkova, i kada su pogledali bili su već iznad njihovog sela, a to jutro su bili opkoljeni Srbima, koji su bili naoružani, prije nego što su došli tenkovi sa okolnih brda, bilo je pucnjave, samo se sjeća magle i da je bilo poginulih.

Tada su i tenkovi krenuli iznad njihovog sela na jedno stotinjak, sto pedeset metara su im napravili prepreku, u selo su ušli kasnije, jer nisu mogli proći od zapreka i onda su sa megafonom gdje su bili tenkova zvali da se predaju, da im neće ništa, da predaju oružje, ali oružja nisu imali nešto lovačkog naoružanja. Nakon toga su se u selu sastali ljudi da vide šta će, bili su opkoljeni, predali su se, a da pregovaraju sa Srbima otišli su R.H., M.E. i možda D.I., iznad sela na brdu i odlučeno je da se predaju, da pakupe oružje ko ima lovačko oružje puške, pištolje, karabine, rečeno im je „Oružje se mora predati, u koga nađemo oružje striljet ćemo ga“. Poslije predaje oružja su ušli u selo, maltretirali ljude, ušli su tenkovi, jedan tenk i „Pinzgauer“ su otišli u Gojčin, ostali tenkovi su ostali u selu. Počeli su da pretresaju kuće, ušli su Srbi njihove komšije koji su tu bili, oni su najbolje poznavali teren i njih i njihove kuće, privodili su ostale koji su bili sa njima iz Osmaka, bili su malo dalje nisu ih poznavali toliko,

kao oni okolo njihovih koji su prvi bili. Opisuje da su sve kuće pretresli i njegovu, jer je bio kod kuće, a ko nije bio kod kuće odvaljivali su kuće tražili, oružje. Poslije ne zna gdje su otišli, tenkovi su se povukli, ostali su u selu, radili normalno do 26. ili 27. maja, ulazili i izlazili iz sela, do tada, ispred njihovog sela su postavili liniju, iskopali su rovove, zaposjeli ih, kud su mogli ući i izaći. Ljudi su poslije 26. ili 27. maja pokušavali da izađu iz sela, ali se u selo moglo ući, ali se nije moglo izaći. Navodi da nisu imali izbora, morali su tako, boravili su u kućama jedno vrijeme, poslije nisu, bili su po danu, a noću nisu boravili u kućama, išli su po šumi oko sela, zvana „Paljika“.

Stanovništvo je bilo u selu, oni koji nisu prije otišli, a do 26. ili 27. maja, moglo se ući i izaći i neki su izašli, neki su se vratili koji su imali zemlju da obrađuju ostali ljudi da siju krompir, kukuruz, više je ostalo nego što je otišlo. Objasnio je da su se skrivali, poslije događaja od 26. maja, kada su otjerali narod kamionima u Osmake, žene, djecu i muškarce koji su bili u selu. Bili su na Kuli jedno vrijeme tu su ih, kako je čuo premlaćivali, udarali, tu su ubili dvojicu tog dana na Kuli, nije bio prisutan, ne zna tačno. Navodi da je 27. maja sa ženom M.H. i svastikom K.H.3, bio u njivi, kopali su žito, koja mu je od kuće udaljena tristočetristo metara, kada su krenuli kući da jedu, oko jedanaest sati, vidio je da Srbi kamionom voze narod, iz sela prema Osmacima, jedan kamion je žuti i bivše Zemljoradničke zadruge Kalesija, odoše, otjeraše narod, oni su se sakrili.

Bili su pošli u selo, nisu ušli, vide odvođe narod, nisu smjeli prići kući, sakrili su se u selu, u travu su zalegli, tu su bili dok nisu otišli, slušali su da li ima još Srba u selu, ostali su tako sakriveni do jedno tri, četiri sata, poslije su vidjeli niko se ne čuje u selu od Srba da galami, da viče i onda su se digli i krenuli, jer su mislili da je bezbijedno. Tada su naišli na Č.A.2, suprugu, Č.R., njenog muža Č.A.2, njihovu kćerku, P.Č.S., u drugoj njivi u travi, oni su se sakrili. Razgovarali su kako su vidjeli da odvođe narod, nisu smjeli ući u selo do naveče, opet se vratili van sela u jednu šumicu, sakrili se tu do uvečer, njegova žena više hajmo u moju kuću spremićemo jelo, nisu ni jeli, spremili su i ponijeli sa sobom, opet se vratili, u šumu zvane „Vlahoviće“. Poslije su našli K.H.1, njegovu suprugu K.H.2, njegovog sina Mldb.3, sastali su se drugi dan, a tih koji su se krili bilo je osamnaestoro, jedno vrijeme su bili u grupi, a kada su vidjeli da srpski vojnici prolaze kroz njihovo selo, da ispred sela prolaze na liniju u Osmake, valjda im je tamo bila komanda, nisu smjeli više da budu u grupi, pa su se razdvojili u tri grupe. Navodi da su u njegovoj grupi bili supruga M.H., svastika K.H.3, S.F., Š.F., i S.B., u drugoj grupi je bio Č.A.2 njegova supruga Č.R. kći P.Č.S., K.H.1, K.H.2 njegova supruga, sin Mldb.3, Č.A.1, Č.A.1 dvoje djece Mldb.2 i Mldb.1, ove dvije grupe su bile blizu, razdaljine jedno sto metara. U trećoj grupi su bili Š.N., njegova supruga Š.F., I. sin Š., Š.N. sin N., Š.E. sin N., sestra Š.F. N. sestra, H.H. i B.Š.. Svi su se krili oko mjesec dana, po danu nisu smjeli u selo ući. Njegova grupa se krila u šumi „Vlahoviće“, druga grupa u kojoj je bio Č.A.1, njegova djeca Č.A.2 i Č.R. i K.H.2, su bili na jednom izvišenju mali brežuljak a oni su bili na mjestu kao neki potok, to je bilo zaraslo ostruga, tu su se skrili, bili su udaljeni do sto metara na brežuljku.

Tada Srbe nisu vidjeli, bilo je oko jedanaest sati u toku dana, krenuli su odozgo, čuli su Srbe da pričaju, da li ima neko ko se krije, nije ih vidio, ali su ih oni odozgo vidjeli ispod granja, nisu ništa vikali, odmah su zapucali. Nikoga od vojnika nije vidio, dok su se približavali toj grupi, nisu mogli vidjeti, niti su smjeli izaći, jer su pucali po toj grupi. Nije vidio oružje iz kojeg su pucali, ali je vidio kasnije kada su ih izveli na njivu, vidio je automatsko oružje i mitraljez 84 iz kojeg su pucali na tu grupu koja je bila do njih. Pucali su možda do pet minuta, čuli su plač djeteta iz te grupe, onda su izveli Č.R. i njenu kćerku, i pitali je „ima li da se krije još neko, iako ne kaže da će pucati“ prepoznao je Č.R. glas, rekla je da ima još da se kriju. Nije niko došao po njih, naredili su im da izađu ili će pucati, izašli su na njivu gore na brežuljak Č.A.2. Pitali su ima li još neko da se krije, rekli su da nema niko, oni su opet počeli pucati gdje je bila njegova grupa, mislili su da ima neko još.

Svjedok je opisao vojnike, imalu su brade, naoružani sa automatskim puškama, jedan je imao „PN“, a jedan „žućo“ je imao 84-četvorku mitraljez. Nakon što su izašli na njivu su ih maltretirali, a žene su skinuli gole, njega su udarili po glavi puškom i na njivi je čuo jauk dijeta jednog, drugo nije bilo živo, nije čuo ništa. Kad su bili na njivi, došao je B.V. zv. „L.“, njegov prvi komšija ..., čuo je da dijete prenemaže. Č.A.1 nije vidio, mislio je da je poginuo. B.V. zv. „L.“ im psuje boga, ako je dijete živo kaže „daj da ga spasimo da vozimo u Osmake“ a onaj više što je imao mitraljez 84. ”ne more ono ostati živo, ja sam njega kaže presjekao sa 84” i psovao ih je što su žene skinuli i naredio ženama da se obuku. Izašao je K.H.1 i njegova supruga K.H.2, dijete K.H.1, Mldb.3 i vidio je da su bili u svojoj njivi, ovi koji su išli udarili na njegovu grupu i udare i na njih. Navodi da su bili već na njivi i oni su bacili bombu na njih dvoje, oni su valjda bježali čuli da se zapucalo, oni su legli, vojska udari na njih dvoje i neki je bacio bombu. K.H.1 je bio ranjen i taj ga do ubije, tako mu je pričala supruga K.H.1. Nije vidio, ali čuo je da je bacio bombu, čuli su, eksplozija je bila jača, a K.H.2 suprugu K.H.1 su ranili, doveli je zajedno sa djetetom. Bilo je vojnika, udarali su ih puškama, kundacima, psovali im balijsku majku da ih psuje A., bilo ih zarobljeno od 10 do 15. Poslije su ih odveli u selo kod džamije, ima jedna stara kuća, tu su ih uvodili, tukli željeznim šipkama, maltretirali, njega su 12 puta udarili, armaturom šipka željezna to je trajalo jedno dvadeset minuta. Ženske su odvojili u drugu kuću, maltretirali htjeli da siluju. B.V. zv. „L.“ je otišao nije ga bilo više. Kasnije je došlo vojno vozilo “PAM” došlo je 110 ili 150 vojnika ne može se sjetiti tačno i odatle su ih ukrcali za Osmake. Došli su u Osmake uveče taj dan, bio je dole gdje je mjesni ured u Osmacima, a žene su odveli gore u školu, tu im dali po četvrt hljeba i po jednu konzervu, nisu se tu dugo zadržali pošto je bila komanda u školi, potrpali su ih u Zastavinu hladnjaču, i vozili za Šekoviće, tu več u Šekovićima su ih istovarili, i odveli u svlačionicu na stadion, gdje su noćili u svlačionici koja je bila sva krvava, tako da su se bojali da neće biti pobijeni. Donijeli su im tu večeru, niko nije mogao niti je izišo ni da pruži ruku kroz rešetke da uzme to da jedu. Tu su noćili zajedno sa ženama, odatle su ih ujutru u hladnjaču, odvezli za Vlasenicu. Muškarce su u Vlasenici u Sušici ostavili, a žene su odveli za Kladanj.

Dalje navodi da su u Sušici samo noćili i da su ih odveli Srbi gore kod D.J. da ih prijave, kažu došli su još novi, tu je zatekao još ljudi iz njihovih sela, odatle smo kažu idete za razmjenu, za Batkoviće u autobus ih potrpali glavu nisu smjeli dići, držali su je među nogama, sagnutu. Autobus je bio pun ljudi i u Batkovićima je bio 13.mjeseci. Navodi da ne poznaje T.M.1 zv. “Č“, da mu je pričao S.F. da ga je poznao, jer je išao u Osmake u školu, pričao mu je Š.F. koji su bili sa njim u logoru u Batkovićima, bili su od početka zajedno. Vezano za događaj Š.F. mu je rekao da ga je poznao, nije mu rekao ime on više neki „Č.“ i Š.F. mu je pričao u logoru da je poznavao i njega i T.M.1 zv. “Č“ i još neke, da su bili ljudi iz V. u vojsci, koji su bili kada ih je vojska pohvatala, a da je razmijenjen u Šibošnici 1994.godine.

Razgovarao je sa Č.A.1 o događaju, on je bio na Ž. opštini u selu R. pričao mu je da je bio T.M.1 zv. “Č“, da ga je vidio. Pričali su kako su predeverali kako su prepatili, kaže da se bacio u potok, nisu ga ubili, djeca su vjerovatno podlegla kako su oni zapucali i pobili ih, tako mu pričali i tako da je on njemu pričao da je bio taj T.M.1 zv. “Č“ tu kad su njih izveli, da je gledao.

Svjedok ispitu branioca optuženog, navodi da kada je sve počelo da su bili u okruženju Srpske vojske, da je na Rakinom brdu vidio tenkove, da je vidio „Pinzgauer“ da je Rakino brdo od njegovog sela udaljeno jedno dva kilometra, do dva i po, a vazdušnom linijom možda jedno 800 metara, potvrdio da je to vidio kao i Srpsku zastavu bila je zabodena na Rakinom brdu, trobojka, crveno bijelo plava boja, ostao je kod tvrđnje da je zastava Srpska. Svjedok je ponovio da su bili okruženi Srbima koji su nosili sivo masilnastu uniformu, sve Srbi domaći iz Zeline, iz Čitluka B.S.3, S., ispred njihovog sela a iza njihovog sela Zelina, Vrelo, Panduri i gore imaju Makalići u Gojčinu, da nije bila JNA zna, jer su se skupile komšije, došli iz okolnih sela kasnije, sa puškama, kada su ih vojnici JNA, okružili tenkovima. Odgovarajući

dalje na upit branioca, vezano za postavljene zapreke od 02.maja 1992.godine, naveo je da je bilo pucnjave, ali da se iz sela nije pucalo, osporio je tvrdnju branioca da su u selu imali straže, jer su vjerovali komšijama. Za oružje je naveo da je predato, da je bilo lovačko oružje, karabin lovačke puške, pištolji, lično nije imao oružje, nije predao ništa i nije bio lovac. Oružje su skupili na traktor kod bunara u Točku, bilo je možda jedno dvadeset pušaka, pet, šest karabina koje su ljudi imali koji su bili lovci, bilo je pištolja, oružje je voženo po srpskoj naredbi, oni su rekli da predaju oružje i odveženo je traktorom. Potvrdio je da kroz J.B. prolazi put kojim se ide u druga sela, da se osim tim putem može ići iz Kalesije u Gojčin, a da se tada nije moglo drugim putem nego kroz selo.

Iz iskaza svjedokinje K.H.2 u direktnom ispitu tužiteljice proizilazi da je živjela, 1992.godine u J.B. sa suprugom K.H.1 sa kćerkom K.F. sa sinom K.A. i Mldb.3 u kući, imala je oko ... i više godina, da su stanovnici J.B. bili Muslimani i pet šest kuća srpskih porodica. Okolna sela su bila Zelina, Kalesija, Zelina, Osmaci i Purkovići, a J.B. je bilo u sredini, sa oko 80 kuća. Početkom maja 1992.godine, ušla je Srpska vojska sa šest- sedam tenkova u Jelovo Brdo, sa džamije su vikali da se predaju i otišli su svi kuću R.M. i tu su se predali, išli su do džamije i onda se vratili kućama. Poslije je vojska vršila pretrese kuća, bili su naoružani, ulazili su po dvojica u kuće do njene kuće je došao vojnik, bio je agresivan i prijetio da ako nađe oružje da će ih sve pobiti, bili su uplašeni, nju i njenog sina su odveli u magazu da traže oružje, nisu našli ništa, samo krompir, otišli su, poslije su dolazili da kupe stvari. Objasnila je da kada su tenkovi ušli nije bilo pucnjave, samo poziv da dođu kod džamije, i predaju oružje i kod džamije su predavali oružje, u traktor koji su dovukli, i njen muž K.H.1 je predao oružje, pištolj za koji je imao dozvolu. Poslije su tenkovi ostali u Jelovu Brdu, vojnici su šetali kud su htjeli, plašili su se, imali su namjeru da ih unište, nisu se osjećali bezbjedno, htjela je da idu, sa svake strane su bile prijete, pucanje, ali je muž nije poslušao, nije htio da idu, mislio je da nema rata. Bili su u stresu, strahu, kuće su napuštali i noću se skrivali po šumama, u skrovištima u Jelovom Brdu, u „Stupiću“, to je bila livada i šuma, bili su u šumi, 100 metara dalje od svoje kuća. Kući su dolazili da spremne jelo i opet se vraćali u skloništa, dana 26.juna 1992.godine su bili u „ Stupiću“, kada ih je Srpska vojska našla poslije podne oko 15.sati, vojska je naišla sa istoka u selo Jelovo Brdo. Objasnila je da su se krili u tri grupe ona, K.H.2, suprug K.H.1 i njihov maloljetni sin Mldb.3, Ć.R. Ć., P.Ć.S., Ć.A.2, Ć.A.1 i njegovo dvoje maloljetne djece a od njih su bili udaljeni dvadesetak metara M.S., M.H., K.H.3, S.F., F.Š., S.B., poslije su bili svi zajedno u skrovištu, dolazili su jedni drugima i nisu se baš najbolje mogli vidjeti, bila je šume oko njih. Njena grupa je bila na brdu, i vidjeli su vojnike ravnicom kako dolaze, primijetila je vojnike i suprugu rekla u strahu prije nego što su došli, „Hajde da se predamo evo hin“ i kako je to rekla vojska je zapucala sa svih strana i bili su udaljeni od vojske nekih petnaestak metara, druge su se pohvatali i ostalo ih je oko desetero koje su tražili. Njenoj grupi su se približila tri vojnika, opisala je da je jedan bio plav, ćelav, drugi je bio ko smeđ a treći je bio niži crn, nosili su automatsko oružje i imali vojnu opremu. Kad su vojnici prišli u strahu su se razbježali, psovali su A., A. beretke, balije, govorili da će baciti bombu kašikaru, pucali su i trajalo je desetak minuta, mislila je da to niko nije preživio. Bacili su bombu kašikaru i taj što je bacio je ispitivao i on je prišao njenom mužu i iz pištolja ga ubio, nju je udario nogom od pozadi i iščerali je na put, gdje je bio još jedan vojnik.

Svjedokinja je za muža K.H.1 navela da je bio ranjen u kičmu bio je živ, svjestan i rekao joj da je ranjen u kičmu, ali je tada prišao taj vojnik i iz pištolja mu pucao dva puta u glavu i onda je bio mrtav. Nakon što je vidjela K.H.1 ubistvo, krenula je prema svojoj grupi, ona i K.H.1 su bili malo odaljeni u zbjegu, grupi u kojoj je bio Ć.A.1, tamo je zatekla kompanjolu i vidjela šatorsko krilo na kome se nalazilo mlađe dijete Ć.A.1, koje su ubacili u kompanjolu, zna da je bilo živo,“ krečala su djeca, ne zna se koje gore, da je „ubila je ta kreka djece, isto

ko da zakolješ zeca pa kreči u rukama“. Objasnila je da su vojnici stavili Ć.A.1 djecu na šatorsko krilo, neko je rekao da će ih voziti za Osmake, ali su se vratili za deset minuta iste osobe koje su ih i odvezli u Osmake, misli da su ih „kobajagi“ odvukli, a šta je stvarno bilo ne zna, tačno je da je dijete stavljeno, ali nije vidjela kuda su ga odvukli. Nakon pucnjave stajala je sa sinom Mldb.3, P.Ć.S. i Ć.R. iako je tu bilo dvoje djece koja su ležala na zemlji i došli su vojnici da vode dijete, svi koji su preživjeli su bili potrešeni. Svjedokinja je opisala da su ženama vojnici naredili da se skinu gole na njivi i muškarce su natjerali da se skinu, njen sin Mldb.3 je bio go, bile su gole one, Ć.R. kćerka P.Ć.S., K.H.3, H., M.S., Ć.R., svi su bili potpuno goli stajali su tako najmanje sat vremena, nije im niko prilazio i onda su im rekli da se obuku i idu pred džamiju, gdje su ih ispitivali, maltretirali i udarali. Nikog nije prepoznala bio je jedan iz T. misli da je P. koji nije puško skinuo ni sa ramena, držali su ih tu do 6 sati popodne i odveli u Osmake, ispitivali i maltretirali i onda su ih otjerali u Šekoviće gdje su bili dva tri dana i odvukli poslije toga u Kladanj i tu su i izašli, a ona je otišla u A. 1992. godine.

Svjedokinja je navela da su u Osmacima bili u svlačionici, ona K.H.2, Mldb.3, M.S., Ć.A.1 nije vidjela u strahu, vidjela je K.H.3, Ć.R. i njezinu curu i tu su svi bili oni koje su pokupili i za Osmake odveli. Navodi da je K.H.1 ostao na njivi na zemlji i da je B.V. zv. „L.“ rekao „komšinice ne sikiraj se ne boj se mi ćemo vaše ljude sahraniti na vašem groblju“ a iskopali su im grobnice u njenoj njivi i tu su ih sahranili njih troje, tog Ć.A.1 starijeg sina i Ć.A.2 i njenog čovjeka K.H.1, a za Ć.A.1 drugo dijete ni dan danas ne zna gdje je. Ć.A.1 je vidjela poslije 4 do 5 mjeseci, stanovao je u S.. Ć.A.1 je samo plakao, liju suze i majka djece i dan danas plače, od svega je dobila stres, a Ć.A.1 je samo plakao zbog toga nisu mogli pričati. Za Ć.A.1 je navela da je bio normalan čovjek čuo je, svjestan i pametan, a kada su mu djeca izginula on je sada skroz jadan čovjek. Ć.A.1 je viđala i kada je dolazila iz A. i tada samo plače započne da priča i plače samo kaže „nema moje djece, nema moga zlata, nema moje djece“, pa nisu ni mogli pričati, jer je to potresalo. Kad dođe iz A. ne smije od straha da noći u svojoj kući spava kod komšinice, da je ostao strah u njoj, tu joj je muž poginuo, a dijete je bilo uz nju, to je bilo puno stresno. Navodi da je i sama imala povredu na desnoj ruci od bombe kašikare, pomoć su joj pružili tek u Gračanici išla joj krv, ruka joj je bila krvava ali geler nije ostao u ruci. Postavila je odštetni zahtjev za sebe i za sina koji se od stresa liječi u A. kao i ona sama zbog smrti muža i tražila je da se osude oni koji su to učinili.

Svjedokinja je na unakrsna pitanja branioca optuženog, navela da je tačno da poznaje optuženog bio je na pet metara od nje i njenog muža, poznaje ga po liku po veličini i on je ta osoba. Poslije događaja ga nije viđala, jer nisu smjeli ni avlijom hodati. Potvrdila je da su bila trojica ljudi i da ih sada vidi prepoznala bi ih. U ratu nije pričala o tim ljudima ni ko su ti ljudi, bio je rat. Potvrdila da je u A. otišla 1992. godine, a da je tačno da zna čovjeka po liku, bio je crn onizak, imao je crnu kosu i da je tačno da ga poslije događaja nikada više nije vidjela, ali da joj je ostao u glavi u sjećanju, da ga je vidjela tada kada je to uradio i sad ostaje kod tvrdnje da je to ta osoba da je sigurna sto posto. Potvrdila je da su prošle 24 godine i da se likom promijenila, izmijenio se svako ali da je to ta osoba, potvrdila je da je vjernica i da bi se mogla zakleti svim na svijetu da je to on. Iz A. je došla u aprilu i da je tačno da je razgovarala sa komšijama koji su preživjeli i doživjeli sve kao i ona i da su pričali ko je mogao učestvovati u događajima, ali da te njene komšije nisu bile tu, bila je ona sa tim čovjekom i trojicom vojnika i sa svojim čovjekom K.H.1. Objasnila je da dođe na kratko iz A. i da sa svima priča šta su preživjeli i da je tačno da je sa komšijama i ovaj put o svemu pričala. Pričala je o događaju sa policijom i sa tužiteljicom, ali je porekla da joj tužiteljica sugerise tokom ispitivanja na suđenju, a tužiteljica je potvrdila da je svjedokinju podsjetila na iskaz 1995. godine i da je tačno da je svjedokinja potvrdno kimnula glavom i da je tačno da su razgovarale. Potvrdila je da su u izbjeglištvu sa njom razgovarali inspektori, ali da nije

razgovarala sa inspektorima kada je došla u Bosnu u aprilu i da sada daje iskaz o događajima i ne sjeća se da je sa nekim razgovarala od istražitelja.

Svjedokinje je na upit suda potvrdila da je razgovarala sa tužiteljicom i sa svojim komšijama, a da nije razgovarala sa policajcima u civilu kada je došla u aprilu i da sada daje iskaz na suđenju. Svjedokinja je na dalji upit suda navela da osoba koja je bacila bombu na njenog muža je bila niža osoba 1.60 cm te da zna bio je crn čovjek. On je i nije niko više. Odrasla osoba malo niži od branioca ustvari približno kao i on i ostala je kod tvrdnje da je imao crnu kosu i nije imao bradu u brkove.

Dalje je na upit branioca navela da je bio u vojnom maskirnom odijelu, da je to šareno vojno odijelo, i da je imao automatsku pušku i pištolj u džepu, za pušku je rekla da je to „puščurina“, nosili su automatske puške to zna po načinu pucanja tih pušaka ima 100 metaka kad saspe isto ko da žito sipaš iz vreće, a tačno je da tako može pucati i mitraljez ali da je automatska puška automatska i svi su imali to oružje i bili naoružani. Svjedokinja dalje na upit branioca navodi da se događaj desio kada su prišla tri vojnika, da je od Č.A1 i njegove djece bila udaljena sa mužem oko 50 metara, vidjela je da se nalaze u šumi, znala je gdje su pa je kroz lišće mogla vidjeti, momenat kada su Č.A.1 djeca bila pogođena nije vidjela, ali je čula pucnjavu i kad je došla na to mjesto vidjela ih je. Kada su izašli na njivu navodi da po imenu i prezimenu sprske vojnike ne zna, ali se likova sjeća, na njivi je vidjela i poznala B.V. zv. „L.“ bio je u šumi i skupljao je sve mještane i s vojskom prolazio i sve ih iskupio na njivu. Ponovila je kada je ona došla da su im poskidali odjeću da su ih maltretirali, nije vidjela da se srpski vojnici međusobno svađaju i neko im je rekao da se obuku ne zna koje to bio od vojnika. Potvrdila je da je B.V. zv. „L.“ bio cijelo vrijeme kada su bili skinuti i da joj je rekao „ H. gdje ti je K.H.1“ rekla mu je da ga je ubila njegova vojska. B.V. zv. „L.“ je gledao da su skinuti nije reagovao nije pitao zašto su skinuti niti ko je to naredio nije se raspravljao sa nekim vojnicima, bio je kao i ostali. Pojasnila je da su ih svi vojnici maltretirali crtali im znakove po tijelu i smatra da su sve njihove komšije krive i oni su bili vojska koja ih je zarobila, svi su vojnici njihove komšije nije bilo drugih sa strane. Zna da su komšije, jer su govorili isto kao i oni, a da drukčije govore i pričaju ljudi iz Srbije. Ostala je kod tvrdnje da je poznavala B. i P. iz T..

Branilac je svjedokinji predočio zapisnik sa iskazom svjedokinje broj ... od 29.06.1995. godine dat u Višem sudu u Tuzli uz tvrdnju da tada nije govorila o događajima do 26. juna 1992. godine da se sjeća svih dešavanja od prvog dana kako ih je preživjela i šta je bilo sve do danas, a nije o tome pričala zašto što nije imala susret da ovako priča a isto se sjećala i 1995. godine i uvijek se svega sjeća zato što je to sve potreslo. Pored toga je potvrdila da su počeli da bježe kroz paprat i travu kada su zapucali i pojavili se vojnici. Nisu bježali dok vojnici nisu zapucali, da nisu pucali oni bi se predali ne bi bježali ona je to mužu i predlagala ali je pucnjava odmah počela i tada joj je jedan četnik ubio muža. Sve srpske vojnike je smatrala četnicima. Objasnila je da je pucala srpska vojska, a pucali su četnici i srpski vojnici i kada je davala taj iskaz opisala je to lice četnika koji joj je ubio muža. Branilac je svjedokinju pitao na okolnosti o tome da li se neko posebno isticao u maltretiranju, svjedokinja je rekla da su svi isto radili pa joj je branilac predočio iskaz „tu se posebno u fizičkom maltretiranju isticala jedna žena, u maskirnoj uniformi plave puti i sa pjegama po licu duže plave kose“. Svjedokinja nije sa sigurnošću potvrdila da je tačno da se posebno isticala ta žena, ali da jeste bilo ženskinja i da su svi učestvovali u fizičkom maltretiranju i zlostavljanju da se tačno sjeća bila je u strahu. Za B.V. zv. „L.“ je ostala kod tvrdnje da ih nije branio ni nju ni ostale, a branilac joj je predočio dio iskaza iz istrage „pred džamijom nas B.V. zv. „L.“ nije ni tukao ni ispitivao. Ja sam imala utisak da nas je B.V. zv. „L.“ tu više branio“. Svjedokinja je potvrdila da je imala takav utisak ali on ih nije branio. Na upit branioca je takođe potvrdila da je u J.B. gdje je živjela do 1992. godine imala prijatelja među komšijama

Srbima, poslije rata ne kontaktiraju, nema nikog više, a nakon svega što se desilo i ne želi da kontaktira sa srbima komšijama ne želi da ih vidi.

Na upit optuženog da li poznaje P.V.1 zv. „R.“ svjedokinja je odgovorila da ga poznaje, za braću „M.“ i „B.“ T. sinove D., rekla je da ih možda poznaje likom, ali da im imena ne zna. Poznavala ih je likom prije rata ali nije znala kako se zovu, likove ljudi zna, ali ne i imena. I u šumi na dan događaja svjedokinja navodi da nije vidjela P.V.1 zv. „R.“ ni tog M., ali da je vidjela optuženog, nije imao bradu da mu je kosa bila crna normalne gustine, nije ga vidjela ni u potoku nego na njivi kad je naišao kad je bacio bombu na njenog čovjeka i kada je došao na dva metra i upucao mu treću bombu. Svjedokinja je ostala kod tvrdnje da je optuženog prepoznala i da ne može reći da nije on kad jeste. Niko nije nagovarao da tako kaže, bila je sa mužem kada je ubijen i optuženog je prepoznala.

Tužiteljica je na glavnom pretresu u skladu sa odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH pročitala zapisnik o saslušanju svjedoka Mldb.3 od 29.06.1995. godine u kojem je navedeno

„krajem juna mislim da je to bilo 26. juni 1992. godine sa grupom mještana sela J.B. sklonio sam se u jednu šumicu zv. „Stupić“, tu su sa mnom bili moj otac K.H.1, mati K.H.2, zatim Č.A.2, njegova supruga Č.R. i kćerka P.Č.S. i Č.A.1 i njegovi sinovi Mldb.1 i Mldb.2. U jednom trenutku čuo sam neke glasove, provirio je iza žbuna da vidi ko ide, primjetio sam da se prema mjestu gdje smo se sklonili kreće jedna grupa četnika u kojoj je bilo 10-15, a bili su blizu nas na oko 20 metara. Upravo su bili prošli pored mjesta gdje se sklonila druga grupa naših komšija, a u kojoj su bili Š.F., S. i M.H., K.H.3 i S.F. i S.B. i četnici njih nisu primjetili. Kada su prišli nama sasvim blizu, ja nisam od njih nikog prepoznao. Ostao mi je u sjećanju jedan visok razvijen četnik plave puti, koji je bio naoružan puškomitraljezom M53, čuo sam da ga ostali četnici zovu „R.“. Takođe mi je ostala u sjećanju jedna djevojka koja je bila zajedno sa četnicima u vojničkoj uniformi, niskog rasta, duže plave kose sa pjegama po licu, koja je kada nas je vidjela povikala „ko je to dole“. Tog trenutka Č.A.2, Č.A.1 i moj otac K.H.1, koji majka K.H.2 su skočili u potok sa namjerom da bježe, a tog trenutka su četnici otvorili jaku rafalnu paljbu iz automatskog naoružanja po nama. Ja sam se pomjerio 1-2 metra i sklonio se iza jednog drveta. Bio sam okrenut licem prema potoku, vidio sam na udaljenosti od oko 7-8 metara kako leže dva Č.A.1 sina, odnosno djeteta i to tako da je jedno dijete palo preko drugog, četnici su pucali i prilazili nam sve bliže i bliže, onaj visoki plavi četnik sa puškomitraljezom u ruci je prilazio meni iza leđa i došao mi je veoma blizu na udaljenost do 2 metra, pucao je preko mene, tako da sam mogao vidjeti plamen iz cijevi puškomitraljeza. Pretpostavljam da je on ubio Č.A.1 djecu jer su mu ona bila na nišanu. Poslije tog pucnjava je prestala, a neko od četnika je rekao izlazite gore. Jedno Č.A.1 dijete, koje je bilo teško ranjeno je jaukalo i vrištalo. Tog trenutka ja sam ustao iza zaklona jer sam se nalazio, podigo ruke u vis i pošao prema četnicima. Tada sam vidio da su iz potoka izašli Č.R., njena kći P.Č.S., a da su je četnici pratili i otjerali ih na njivu preko potoka. I ja sam prešao preko potoka i izašao na njivu. Po izlasku na njivu jedan od četnika me pitao „ko se još krije pu potoku“, našta mu ja ništa nisam odgovorio. Na njivi je bilo oko 30 četnika, ja sam jedino među njima prepoznao B.V. zv. „L.“ koji je bio moj komšija. Čuo sam kada je B.V. zv. „L.“ naređivao da se ranjeno Č.A.1 dijete odveze u ambulantu, kasnije sam vidio kako su ga četnici stavili u šatorsko krilo i vozilom odvezli u pravcu džamije. Čuo sam kada je jedan četnik star oko 30 do 35 godina srednjeg rasta, mršav i jedan četnik star oko 30 do 35 godina srednjeg rasta, mršav, crne čičkave kose, koji je bio naoružan automatskom puškom sa nekoliko bombi govorio da je ubio nekog, ali se ne mogu sjetiti da je izgovorio nečije ime, a tom prilikom su poginuli Č.A.2, moj otac K.H.1. Govorio je da je našao u džepu odobrenje za oružje. Ja nisam vidio da je B.V. zv. „L.“ tu bilo koga tukao i on nije nikog ni ispitivao. Odatle smo odvedeni pred džamiju u selu, a ispred džamije za Osmake.“

U direktnom ispitu branioca optuženog, svjedok odbrane B.O. je naveo da je na početku rata bio u C. gdje je i živio, od 10-15 juna bio je pripadnik čete teritorijalne odbrane C., a kasnije negdje između 10. i 15. juna je prešao u komandu bataljona na mjesto ..., Prvog pješadijskog bataljon Birčanske brigade, sa komandom u školi u Osmacima, komandant je bio B.V. zv. „L.“, a bio je zadužen za liniju lokalitet Lipovac, zaseok Zukanovići, desna strana-Hemlijaši Pandurica, a u komandu je dolazio svaki treći dan radi referisanja. Da je na taj dan je došao oko dvanaest sati, odložio oružje i otišao u učionicu gdje je bio centar veze, bilo je oko desetak vezista koji su opsluživali radio stanice i da je negdje popodne oko 16-17 sati, došao komandant bataljona, ušao je u centar veze nervozan, galamio, vikao, psovao, “šta nam uradi ona banda, šta nam uradiše”. Sjeća se da im je ispričao, da je krenuo u obilazak fronta linije, na potezu Vis resavska strana, i čuo je neku pucnjavu, i da je prišao selu Jelovo Brdo i zatekao grupu, S. četnika, i da je za njih nije znao, ali da ih nije nikad vidio. Objasnio je da je to B.V. zv. „L.“ pričao, da je bila pucnjava, da je bilo civila koje su maltretirali, da su neku ženu htjeli da siluju, a lično nije nikada bio u Jelovom Brdu, sve što svjedoči nije vidio, nego im je B.V. zv. „L.“ pričao. Rekao im je da je pozvao interventni vod, da je u sukobu sa tom grupom i interventni vod, otišao u kojem je bio T.M.1 zv. „Č.“, neki Đ., M., da su mu pritekli u pomoć, da je došlo je do sukoba između interventnog voda i S. četnika, do potezanja oružja, ali su uspjeli da spase neke civile. Pričao im je da je jedno dijete je poginulo, a jedno dijete je bilo ranjeno, i oni su obavijestili sanitet, i sanitetsko vozilo je otišlo po to ranjeno dijete dovezli su ga u ambulantu. Poslije je otišao na liniju, i čuo je da je dolazio major B. iz njihove komanda brigade koja je bila u Šekovićima i naredio toj grupi S. četnika da napuste teritoriju zone odgovornosti njihovog bataljona. Navodi da nije bio prisutan, ali da su S. četnici otišli.

Pojasnio da pretpostavlja da je ranjenom djetetu pružena pomoć, jer je Z.Č. načelnik saniteta otišao po dijete u J.B., za civile im je B.V. zv. „L.“ rekao, da su ih spasili, da nije dao da ih maltretiraju, spriječio je da siluju jednu ženu i zna da su ti civili preživjeli zahvaljujući komandantu bataljona i zahvaljujući interventnoj grupi, jer da nisu otišli u ispomoć, na poziv komandanta bataljona, pitanje je da li bi iko od njih preživio. Navodi da svi pripadnici Prvog pješadijskog bataljona vojske Republike Srpske, takvo postupanje nisu odobravali.

Potvrdio je da ih JNA mobilisala, to je bila legalna mobilizacija postojala je Jugoslavija, teritorijalna odbrana, tako da su zadužili oružje, i formirana je vojska Republike Srpske i da je Prvi pješadijski bataljon je imao, sedam četa i tri samostalna voda, interventni vod kojim je komandovao L.Lj. i zadatak mu je da pruža pomoć ako bi neko bio napadnut, u bataljonu je bio pomoćnik za moral, U interventnom vodu je bio T.M.1 zv. „Č.“, P.V. zv. „R.“ je poznavao i prije rata, čuo je da je umro, a T. nije poznavao. Optuženog T.M.1 zv. „Č.“ poznaje od 1988-1989.godine i početkom rata ga je vrlo često viđao, imao je rijetku kosu i fazoniranu bradu, kao da se deset dana nije brijao, nije nosio klasičnu bradu, nije mijenjao izgled brade.

Tužiteljica je odustala od unaksnog ispita svjedoka i direktno ga ispitala, u direktnom ispitu tužiteljice svjedok navodi da optuženog poznaje od 1988-1989.godine, na početku rata ga je vidio jedno tri četiri – pet puta, ne može se sjetiti. Viđali su se u Kalesiji u prolazu, nisu komunicirali, potvrdio je da je bio ..., Prve pješadijske brigade, da su imali sedam četa i tri samostalna voda, osim interventnog voda, bio je Samostalni vod Brezik, a komandant je bio R.P., drugi vod je bio Zoljanski i komandir je bio V.E., ova dva voda su bila smještena izvan linije, u Papraći i u Zvorniku. Interventni vod je bio u Osmacima, svi ljudi sa tog terena, T.M.1 zv. „Č.“, komandir Lj.L., Đ., T., M., ljudi sa područja opštine Osmaci, dijela bivše opštine Kalesija. U vodu Brezik su bili D.V., R.N., R.P. je bio komandir. Sjedište komande je bilo udaljeno od Jelova Brda jedno četiri pet kilometara, ne zna tačno, a u Jelovu Brdu nije bio cijelo vrijeme rata, jeste prolazio pored Jelova Brda u obilazak linije koja je bila na potezu

Vis- Jelobrdski lug, Spasojnica Raševska strana, a u samo selo nije nikada ušao. Nije bio lično upoznat da je interventni vod otišao na teren, a jeste bio ... komandanta bataljona. Sve je čuo od B.V. zv. „L.“, komandanta bataljona, jer on je zvao u pomoć kao komandant, nije ništa znao o tome, bio na liniji.

Na upit suda je naveo da je Jelovo Brdo bilo pod kontrolom njegovog bataljona, nije bio očevidac, a za S. četnike čuo je od komandanta B.V. zv. „L.“, oni su po njemu bili neka paravojna jedinica s kojom nije nikada imao kontakt, nije ni jednoga video, nisu to bili domaći ljudi, nego iz Srbije, njih oko trideset, a u Capardama su bili Ž. isto iz Srbije, sa kojima nisu imali kontakte.

Svjedok odbrane I.M. na upit branioca optuženog, je naveo da je do izbijanja sukoba živio i radio u D., čisto srpsko selo, s jedne strane je srpsko selo Zolje, a sa druge strane Miljanovci gdje su živjeli muslimanski. Da su se do rata družili sa mještanima iz Miljanovaca, Mahmutovića, a kada je počeo rat, nije bilo druženja mještana Dubnice sa mještanima iz Miljanovaca. Objašnjavao je da se u Osmacima pojavila grupa S. četnika da su u početku djelovali da imaju ratnog iskustva, ali su ubrzo počeli da maltretiraju narod, obijali su kuće, pa su imali namjeru da im naprave klopku da ih pobiju, bila je jedna plava žena D., koja je opljačkala kuću njegove majke, neki R., plav, visok, jedan mali čičkavi, nosio je puno bombi na sebi. Svjedok je naveo da su S. četnici ostali u Dubnici, do 25.maja 1992.godine, kada su se mještani cijelo selo iselili, preko Majevice, zbog napada muslimana. Naveo je da su još u Dubnici mobilisani od strane JNA, bio je u Zelinskoj četi, koja je imala raspored, Žarkovac, od Zeline prema Jelovom Brdu, bio je običan vojnik, čuvali su straže da im iza leđa ne ulaze grupe iz Jelova Brda, muslimanske da ne ulaze na teritoriju srpskih sela Zelina, čuvali su svoje kuće i imanja. Straže su uspostavili jer ih je B.V. zv. „L.“, upozoravao da budu obazrivi, da se ne opuštaju, nego da budu aktivni u stražarenju. Za dan kada je bio incident, tražio je od pomoćnik komandira čete B.R., da ode do punice, ali se vratio odmah i kod Perića groblja je zatekao K.Č., koji mu je rekao da pazi da je neka grupa upala, ali je krenuo dalje i bio već kod džamije, na putu za liniju na Žarkovac, ide se kroz Jelovo Brdo, tu kod džamije čuo je B.V. zv. „L.“ glas, on je bio komandant B.V. zv. „L.“ se derao, psovao boga, sunce i govorio “ko vam je dozvolio da vi na svoju ruku, radite pretres terena bez ičijeg naređenja i znate li vi da su ovo moje komšije” i kako je prilazio vidio je grupu civila. B.V. zv. „L.“ je bio s jedne strane T.M.1 zv. „Č.“, P.M., L.Lj., Đ. iz B., bili su još neki vojnici, a sa druge strane su bili S. četnici koje je vrlo dobro poznao, S. se prepirao sa B.V. zv. „L.“, sam je ostao i vidio je grupu civila bilo je i žena i ljudi, bilo je to stanovništvo iz J.B., žene su bile u dimijama i zaključio je da su muslimani. Navodi da nikog nije poznao, sam je pripadao Srpskoj vojsci, vidio je T. na strani na kojoj je bio B.V. zv. „L.“, a S. četnici na drugoj strani, poslije je saznao da je bilo tu i žrtava. Objasnio je da su S. četnici samoinicijativno išli u pretres, bez ičijeg naloga ili naredbe i kad je išao prema mjestu gdje su bili organizovani prošao je kraj kuće B.V. zv. „L.“ oca, i vidio je nekog đeda i neku babu, djed je plakao. Objasnio je da je S. četnike vidio u Dubnici i da je R. upozorio, da upozori narod, da su to ološi da će pljačkati stoku, kuće, bagra, narkomani, pijanice, svi su pričali ekavski, bili su iz Srbije paravojska i poslije su otišli.

Svjedok je naveo da je poslije rata u Srbiji vidio S., a viđao ga je u ratu u Dubnici, znao je kako izgleda bio je visočiji od njega, imao je baš crnu kosu i bradu. Ostale je takođe znao i opisivao, neki košarkaš J. sa brkovima, neki je bio frčkav, imao je 10 bombi na sebi, D. je bila plava, bio je visoki R., plav, mršav, u Jelovom Brdu njih par je pozdravljao, a bilo je novih koje nije viđao u Dubnici u tom sastavu. Navodi da su imali šarene maskirne uniforme, uglavnom su imali automatske puške ili puškomitraljeze, R. ili S. su nosili puškomitraljez. Branilac je svjedoku pokazao sliku, svjedok je potvrdio da se na slici nalazi S. iz mladih dana iz ratnog perioda, a koju je predočio na uvid i tužiteljici. Objasnio je da su poslije ovog događaja mještani bili potišteni, to su im bile komšije, zajedno su zemlju obrađivali, nisu

uopšte odobravali to što su S. četnici uradili. Za civile muslimane misli da su razmijenjeni. Potvrdio je da T. poznaje od 90-92.godine, viđao ga je u ratno vrijeme, bio je u interventnom vodu, bio je crn, brada mu je bila kao da se nekoliko dana nije brijao, a prije rata ne zna kakva mu je bila brada.

Svjedok S.T. u direktnom ispitu branioca je naveo, da je početkom rata živio u selu Z. i nije bio vojno angažovan, opština K., i da politička situacija nije bila dobra, zbog rata u Sloveniji i u Hrvatskoj, koji se prenosio u BiH. Da su u početku držali straže, Z. je bila srpsko selo, a okolo su bila muslimanska sela, iza leđa Jelovo Brdo, naprijed Kalesija u kojoj je u tom periodu bilo ubistvo policajca, i od tog momenta napetost je bila u svim selima, u srpskim selima bile su seoske straže u toku noći, bojali su se svega, grupa, grupica, upada nepoznatih u selo da isprovociraju i muslimanska sela su imala straže, u reonu sela Čitluk bile su srpske straže, koji gravitira Jelovom brdu, i straže su se sretale, razgovarali u toku noći. Straže su razgovarale do dolaska u aprilu JNA, došla je jedinica IV oklopna brigada iz Jastrebarskog, koja je u početku bila locirana u Omladinskom centru u Dubravama, a kasnije je prešla u Pakraču i Šekoviće. Svjedok je naveo da je JNA došla nakon što su napustili Hrvatsku, da organizuju teritorijalnu odbranu, a već je naoružanje Teritorijalne odbrane podijeljeno stanovništvu muslimanske nacionalnosti, nije mu poznato ko im je dao naoružanje. Naveo je da je Ministarstvo policije mobilisalo rezervni sastav policije, JNA je vršila mobilizaciju vojske, formirana je Teritorijalna odbrana kao legalna formacija u bivšoj Jugoslaviji, a muslimani su formirali Patriotsku ligu, koja nije bila legalna, formirale su je stranke SDA, jer je nije mogla formirati neka institucija, bili su naoružani, postojala je opasnost da dođe do sukoba između Teritorijalne odbrane i Patriotske lige, na njihovom području. JNA je trebalo da prikuplja podatke o tim naoružanim jedinicama Patriotske lige, da sprječavaju sukobe, bile su locirane jedinice JNA u Osmacima, Zelini, i možda na Visu. Poznato mu je gdje se nalazi Jelovo Brdo i da je selo bilo nastanjeno muslimanskim stanovništvom, sa tri srpske kuće S. i jedna B.. Kako on raspolaže sa podacima početkom maja 1992.godine, JNA je mještane sela Jelovo Brdo razoružala, nije to vidio, čuo je da su prikupili, traktor naoružanja svih vrsta. JNA je napustila prostore BiH, dana 19.05.1992.godine se formirana je Vojske Republike Srpske, bio je ... jedinice Četa Zelina Gojčin u sastavu bataljona Vojske Republike Srpske, čija je zona odgovornosti bila Zelina, Čantareva ćuprija, Osmanova vode. Zadatak im je bio da spriječe prodor jedinica suprotne strane koje su često atakovali na njihove linije, a Jelovo Brdo je bilo u neposrednoj blizini, iza leđa njegove jedinice, možda kilometar udaljenosti, su bile prve kuće, nije vidio da su stanovništvo Jelovog Brda bili u selu, jedno vrijeme je viđao žene, poslije su i one otišle, jer je prolazio pored sela kada je išao na liniju, pa je mogao vidjeti. Za oružje koje je mještanima Jelova Brda oduzeto, navodi da je čuo da ga je bilo na traktoru da se može naoružati 150 vojnika, jedna komplet formacijska jedinica.

Za dan kada se događaj desio naveo je da je bio u obilasku jedinice u zaseoku Čitluk koji pripada Zelini i čuo je pucnjavu iza leđa, u Jelovom brdu, obavijestio je žičanom vezom, da se čuje pucnjava na Jelovom Brdu, da budu pripravnici dok ne sazna šta je ili da se ne desi da je možda ubačena grupa iza leđa. Iz Komande su ga obavijestili da se desio incident u Jelovom Brdu, da je nekakva grupa S. četnika, otišla u tom pravcu, i naišla na neku grupu u šumi, da su pucali. Poslije je čuo od B.V. zv. „L.“, da su S. četnici pobili nekakve civile i djecu, da je B.V. zv. „L.“ imao problema sa njima, da je zvao i ljudstvo iz interventne jedinice, da mu pomognu, da izađe na kraj s njima, to je bila odmetnuta grupa. Za njih mu je rekao I.M., oni su došli iz Dubnice u selo Jelovo Brdo, a S. četnici su došli iz Srbije, nisu pripadali Vojsci Republike Srpske, bili su paravojna jedinica, za sobom su ostavili loša djela, koja su mještani osuđivali. Navodi da je znao Č.A.1, čija su djeca ubijena, znao ga je i prije rata, imao je slab sluh, sjeća se kad su razgovarali da je slabije čuo, moglo se sa njim razgovarati, ali sa povišenim glasom, bio je nagluh, ali je čuo. Potvrdio je da je poznao

P.V.1 zv. „R.“ i T.M.2 zv. „M.“, da su bili pripadnici njegove jedinice, P.V.1 zv. „R.“ je bio na minobacačima 85 mm i taj dan je bio na minobacaču, a T.M.2 zv. „M.“ je bio vojnik njegove jedinice, tada je bio na bolovanju, bio ranjen. Optuženog T.M.1 zv. „Č.“ poznaje cijeli život, viđao ga je u ratu često, u početku je bio u njegovoj jedinici, a formiranjem Vojske Republike Srpske bio je u vodu u sastavu bataljona u Osmacima kojem je komandant bio B.V. zv. „L.“. Opisao je izgled optuženog, da nije imao jaku kosu, a bradu je nosio kao da je neobrijan nekoliko dana, ali sigurno nije nosio dužu bradu.

Svjedok odbrane Đ.A. je navodi, da je rodom iz V., a da mu je zemlja je uz selo J.B., da su mu mještani prijatelji, komšije prije i poslije rata, i prvi je ušao u Jelovo Brdo – Gojčin, iz sela Vrela i odmah je sarađivao sa njima od 1996. godine, jer mu je sva zemlja 90% bila tu, odmah je obrađivao šumu, izvezio njima, živio od njih, kupovali su drva do Kalesije, poznavao je skoro sve stanovnike Jelovog Brda, bili su muslimani, samo par kuća je bilo srpskih. Sjeća se najviše pogibije djece, o tome još uvijek pričaju i sada uvijek neko kaže šta uradiše M. četnici. Naveo je kada se to desilo da je bio na liniji, da mu je P.M., tražio traktore za razvoženje hrane i krenuo je po hranu i pred Jelovim Brdom, je čuo od ljudi ispred amulante da su načuli da je neka grupa upala u Jelovo Brdo, pa nije smio nastaviti dalje. Kasnije je vidio da iz pravca tog sela ide naoružana grupa, 15-20 bradonja, a vodila ih jedna ženska plava, nju ne može zaboraviti, isprepadala ga i prvo ide ona, dere se sa uperenom puškom na njega: „Ko je komandir ovdje“ nije joj odgovorio, bili su naoružani do zuba Krenuli su prema nekim kućama i povelili su jednog dječaka, on se prepao i krenuo sa njima, ostali koji su bili tu su ostali od straha, osim P.V.2 koji je otišao za njima, odmah se čula pucnjava, P.V.2 je trčao nazad i rekao mu „A. izgleda oni četnici S. što su bili ovdje ubili kaže neke u Jelovom Brdu. Kupi se i bježi, bježi za svoje selo“.

Objasnio je da je otišao, kraj kuće mu prolazi glavni put, vidio je da su prošla bolnička kola prema Osmacima i za njima neki kamion. Čuo je poslije pričaju „poginula neka djeca, neki ljudi“, nije znao ni ko je ni šta, nema pojma ni o čemu, zna da je bila ta priča S. četnici, M. iz Srbije. Dalje je naveo da je išao u Kalesiju, vozio drva, i stigao je Č.A.1 i njegovu ženu stao da ih poveze i rekao „hajde rekoh ba sjedi“, on onako malo potra ušima, ali čuo je on kad sam je rekao, sjeo je u prikolicu, i Č.A.1 mu je rekao da stane, da ugasi traktor, kaže: „A. ba da te nešto pitam, dal ti znaš ko pobi moju decu, znam da su bili oni četnici iz Srbije, ubiše ih, a da li znate gdje su sahranjeni, đe su sahranjeni?“ Svjedok je naveo da mu je rekao „Č.A.1 izvini, ne znam života mi!“, a da je Č.A.1 rekao „Doću ja kod tebe kući, tvoj brat je bio bolničar“. Dalje navodi da mu je rekao da dođe, da mu je brat bio bolničar u ratu, pa da njega pita, ali da on ne zna da mu je govorio da su pucali M. četnici, nije govorio S., vikao je četnici iz Srbije, da je poslije saznao da su to S. četnici. Pored toga da mu je Č.A.1 rekao „sad to mene toliko i ne interesuje ko je uradio, mene interesuje gdje su moja djeca da ih sahranim ono na lijep način“. Obećao mu je ako sazna da će mu reći, dobri su, komšije, raspitivao se nikad niko nije rekao da su to uradili naši ljudi, nego svi govore „ti četnici iz Srbije“, niko ne spominje T.M.1 zv. „Č.“, sa mještanima je često raspravljao, ali su ljudi najviše bili uvrijeđeni radi djece, i njemu lično je to bilo teško zbog djece. Pričao je sa dosta mještana i sa Č.S., što mu je otac Č.A.2 poginuo, kad je bio kod njih sami su počeli da pričaju za optužbu protiv T.M.1 zv. „Č.“ nije ni znao za to, rekao je da ga stave za svjedoka, da niko to od njihovih ljudi nije uradio, to da su to bili S. četnici, S. mu je govorio da zna da su bili S. četnici, isto mu je govorila žena čiji je muž poginuo. Vidio je S. četnike i taj čovjek, S. mu je sam rekao, da su to uradili, oni što su njega isprepadali, S. četnici, zato se i javio za svjedoka, a rekle su mu i komšije Č.B., P.V.2, očevidac nije bio, ali je sve saznao iz priča drugih, tačno je da je sreo S. četnike, plavuša je u njega uperila pušku, imali su automatsko naoružanje, bio je jedan bradonja, bio je isprepadan, a na predloženoj fotografiji od strane branioca prepoznao je S., koji je bio vođa grupe S. četnici. Potvrdio je da su svi teško podnijeli ubistvo Č.A.1 djece, bio

mu je komšija, vidio je tada da je sanitet prošao, ali nije vidio koga voze. Za T.M.1 zv. „Č.“ navodi da je bio u interventnom vodu, razvozio je hranu, imao je naoružanje i vojničku SMB uniformu, koju je dobio od P.M., koji ga je rasporedio na liniju. T.M.1 zv. „Č.“ je viđao u ratu, bio je pročelav i imao je malu bradicu, potvrdio je da je braniocu dao izjavu 1996.godine, sve osobe koje je pominjao da je sa njima razgovarao spreman je sa svima da se suoči.

Tužiteljica se odrekla unaksnog ispita svjedoka i u direktnom ispitu svjedok je naveo da je predočenu izjavu braniocu dao u Zvorniku 2. maja 1996. godine, izjavu je dao smoinicijativno, da je T.M.1 zv. „Č.“ rekao da je čuo da je optužen i o tome su pričali u Osmacima, da mu je T.M.1 zv. „Č.“ rekao da ode njegovom advokatu da dadne izjavu, a tačno je da je izjavu dao na inicijativu advokata. Potvrdio je da je u direktnom ispitu branioca koristio riječi “S. četnici” da je kasnije u priči saznao od drugih koji su ga znali, sam nije znao ko je S., zna da su četnici došli iz Srbije. Drugi su znali S., ljudi su pričali ko je S., poznao ga je na fotografiji, jer ga je vidio direktno, u grupi i taj P. što se vratio je prvi rekao,” je li vidio onaj kamionet, S. četnici ubili su tamo”. Navodi da kada je 2006.godine, davao izjavu advokatu da mu nije pokazivao fotografiju S., fotografiju prvi put vidi na suđenju. Potvrdio je da mu je P. 1992.godine, kad je vidio te ljude koje je vodila žena mu rekao „ono je S.“ on je poginuo nakon mjesec dana, a bilo je i drugih, ali se ne sjeća da mu je neko osim P. pokazao S., prepoznao ga je na fotografiji, jer ga je tada vidio.

U direktnom ispitu branioca optuženog svjedok L.B. navodi da je do 1992.godine živio u O., gdje je bio ... Osnovne škole u O., i po usmjeravanju Komiteta, postavljen je za ... jedne zadruga i tu ga je rat zatekao u O.. Bio je ..., i držao po selima obuku ženama i onima koji su bili nesposobni za vojsku, nije bio vojno angažovan, nije išao na liniju, ali je bio uz komandu u školi, zadruga je imala kamion i koristio ga je za dovoz goriva iz Zvornika, bio je zadužen za logistiku. U O. je u školi bi smješten bataljon i komandant mu je bio B.V. zv. „L.“, a kancelarija mu je bila u bivšoj kancelariji direktora škole. Navodi da zna gdje je Jelovo Brdo, i da su djeca iz tog sela iša u školu u O..Vezano za događaj navodi da nije bio očevidac niti da je bio na mjestu događaja u junu 1992. godine, kada su stradala djeca, bio je u O., taj dan je primijetio komešanje oko jedanaest-dvanaest sati, interventnog voda u kojem su bili njegovi učenici, sve ih je poznavao, bio je Đ.Đ., L.T., L.M., T.M.1 zv. „Č.“, kojeg je poznavao od rođenja, vidio je da su se pokupili i negdje otišli, pripadali su Osmačkom bataljonu Vojske Republike Srpske, nije znao kuda su otišli i šta je uzrokovalo to komešanje. Znao je da interventni vod djeluje kada se desi eksces ili incident, oni su išli da to srede, vidio je u toj grupi koja je otišla T.M.1 zv. „Č.“, T., oni koji su ostali nagađali su da se desio neki belaj. Objasnio je kada su se vratili, pričali su da su neki ljudi poginuli da je poginulo dvoje djece, vidio je u očima, komadanta bataljona B.V. zv. „L.“, da je pocrnio, ko gunj. Čuo je da govore da su djecu ubili, narkomani, papci, takođe je čuo da ih nazivaju kao S. četnike, nekog su nazivali Č., nekog R., bojao se, jer je imao dvije kćerke, bio je isprepadan od njih, zbog toga je svoju djecu prebacio u Srbiju. Za S. četnike, navodi da ih je vidio da prolaze u Osmacima, da ih se klonio, bili su neuredni, jedan je imao bradu, jedan je bio ošišan na čelavo, u stvari ne sjeća se dobro, pretpostavlja da su iz Srbije, jer su govorili ekavski, sve o čemu zna, decidno je saznao od B.V. zv. „L.“, od T.M.1 zv. „Č.“ da su poginuli muslimani dvoje odraslih i dvoje djece. Navodi da je poznavao oca poginule djece, da je iz J.B., imena Č.A.1. Čuo je, ali nije vidio da je bilo još civila, nije čuo da su pobijeni. Za T.M.1 zv. „Č.“ navodi da ga poznaje iz djetinjstva i tada su ga zvali Č., bio mu je i na svadbi, pjevali su muslimani Kalesijski zvuci, a oženio se ... Nosio je kratku bradu, nije volio da se brije, takva mu je bila i u ratu, a kosu je rano izgubio, nije imao dugu kosu.

Tužiteljica se odrekla prava na unakrsni ispit svjedoka i uz dozvolu suda direktno ispitala svjedoka, koji je u direktnom ispitu tužiteljice naveo, da se sjeća događaja iz juna mjeseca, jer je bio tragičan, zato što su u pitanju bila djeca. Sjeća se još jednog događaja da je neko iz Dubnice, na barikadama ubio jednog policajca, u Kalesiji, nije siguran na kojem mjestu između Dubnice i Kalesije, ili prema Memićima, ali zna da je u Kalesiji. Objasnio je da od dolaska paravojski, nisu bile ni pod čijom komandom, boravili su po kućama, ulazili ljudima u kuće, i srbima i muslimanima, otimali stoku, bili su za sve njih, strah i trepet. Čuo je da je interventni vod spasio neke civile, muslimane i žene da ih ne siluju, da su ih tukli, da je bilo osim njih i ljudi iz Paprače, Šekovića, koliko zna te civile koje su držali taj dan poslali su ih prema Kalesiji, a za početak rata ne zna koliko su ljude držali.

Na upit suda je pojasnio da su Šekovići i Paprača većinski srpski živalj, pa su neki prelazili neorganizovano ili organizovano, jer je linija bila u Osmacima, a u Šekovićima nisu imali liniju pa su zato prelazili inače tu stanovništvo govori ijekavski, a ti iz Srbije su govorili ekavski. Pojasnio je da su ti ljudi iz Paprače dolazili njima u ispomoć, ali da nisu bili u sastavu grupacije koja je došla iz Srbije.

Svjedok odbrane I.G. je naveo da je do 1992.godine živio u D. u kojoj su 90% nastanjeni Srbi, koja graniči sa selom Miljanovci u kojem su 100% živjeli Muslimani, i da su se mještani D. i Miljanovaca, dogovorili da drže straže, da bi spriječili ekstremiste da izazovu sukob, i dobro je funkcionisala do 03.05.1992.godine, kada se saznalo da je došlo do napada na Carsku baštu, srpsko naselje u sjedištu opštine, tada je došlo je do zategnute situacije, i nastala je linija razdvajanja između Dubnice i Miljanovica na Potoku Bjeljevac. Objasnio je da su poslije dešavanja na Carskoj Bašti Srbi bili u poluokruženju, jer su okolo bila muslimanska sela kad je zaposjednuta carska Bašta i tu su ostali dok nije došlo do progona. Da su na tom prostoru su bili domicilni Srbi, koji su branili svoje kuće, sa linijom odbrane, sa obje strane. Svjedok navodi da se oko polovine maja u njihovom rejonu pojavila grupa naoružanih uniformisanih ljudi, koji su se predstavili kao S. četnici, po govoru je zaključio da su iz Srbije, boravili su u tom rejonu i većina je imala malo dužu kosu, neko bradu srednju, komadant S. je imao izrazito dugu bratu. Opisao je da su se ponašali bahato, ulazili su u kuće ljudi koji su bili u inostranstvu, upadali su u srpske kuće, tražili dragocjenosti, oružje, vozila, nasumice su povremeno otvarali vatru na muslimansko naselje Miljanovci koje je bilo vrlo blizu, pa su zbog njih trpili posljedice, počele su da dolaze granata ručne izrade na navođenje, bilo je minobacačkih granata, od koje su dvije pogodile crkvu i vatre iz pješadijskog naoružanja. Branili su se ljudi iz Dubnice, bili su naoružani i imali su uniforme oni koji su bili u teritorijalnoj odbrani, a za grupu koja je došla iz Srbije nije mu jasno kako su došli, bila je grupa od deset –petnaest ljudi obučenih u maskirne uniforme bivše JNA, naoružanih automatskim puškama i mitraljezom. Tražili su od komandira teritorijalne odbrane da se ta grupa udalji, jer će doći do međusobnog obračuna, i grupa je otišla. Naveo je da je dana 25.05.1992. godine izvršen napad na Dubnicu sa zapada, istoka i juga, da su imali samo izlaz na sjever nekakav šumski put prema Majeveci, a napale su ih jedinice teritorijalne odbrane Muslimana, patriotiska liga i ne zna koga je sve bilo. Objasnio je da je dio stanovništva oko 1300. stanovnika, jedan dio je izašao ranije, drugi dio u toku tog dana se povukao prema Majeveci, selo je sutradan spaljeno, bilo je žrtava osam –devet lica, ostali koji su ostali kasnije su bili razmijenjeni, bilo je razmijene živih za mrtve. Svjedok je naveo da je nakon odlaska preko Majevice, Bijeljine i Zvornika došao u Osmake, gdje je raspoređen u ... K., u Osmacima u Odsjek narodne odbrane, sjedište Odsjeka i Komande teritorijalne odbrane je bilo u Osnovnoj školi u Osmacima gdje je bila jedinica bataljon teritorijalne odbrane, Vojska Republike Srpske formirana 12.maja 1992.godine, komadant je bio B.V. zv. „L.“ navodi da nije bio vojno angažovan, bavio se civilnim poslovima, kancelarija mu je bila u školi, gdje je bila i Komanda bataljona, bio je u Osmacima od 06.06.1992.godine, do kraja rata.

U daljem iskazu naveo je da je polovinom juna, u popodnevnim satima čuo u kancelariji komade reagovanje komadanta bataljona B.V. zv. „L.“, bio je ljut i zna da je govorio za nekoga, u tom trenutku nije znao o čemu ni o kome se radi, da su banda što su došli, došli su da njih kompromituju, da ih treba otjerati, ne garantuju im više bezbjednost u njihovoj zoni odgovornosti. Poznao je B.V. zv. „L.“, sutradan je želio neposredno da od njega sazna o čemu se to radi, on mu je vrlo emotivno i revoltirano ispričao, da su S. četnici u rejonu Jelovog Brda ubili četiri civila među kojima je bilo i dvoje djece, poslije je čuo reagovanje i članova komande i onog stanovništva koji su bili u blizini škole, svi su to manje više osuđivali i nije niko pokušavao na bilo koji način da to opravda, pogotovu to što se tiče i djece, to je jedan čin koji je baš neljudski u najmanju ruku. Potvrdio je da je u Dubnici, S. i druge vidio jedno dva put, da nisu imali položaj, išli su gdje im se išlo, nisu bili ni pod čijom komandom. Svjedoku je branilac predočio fotografiju S., koji ga je na fotografiji prepoznao. Za optuženog T.M.1 zv. „Č.“ svjedok je naveo da ga je upoznao kada je došao u Osmake, da ga nije prije poznao, kada je saznao da je bio u interventnom vodu u Osmacima. Viđao ga je ponekad, kosa mu je bila srednje dužine, imao je visoke zaliske, nije bio ćelav, a bradu je imao kao kad se neko ne brije desetak dana. Ponovio je na upit branica šta mu je B.V. zv. „L.“ pričao, da mu on nije konkretno ništa rekao, samo je bio ljut i revoltiran, nije odobravao to što se desilo, kao ni ostali, a za S. četnike je čuo da su protjerani negdje. Svjedok je na upit optuženog naveo da je uvjeren kako je čuo da su zločin počinili S. četnici.

Tužiteljica se odrekla prava na unaksnu ispit svjedoka i uz dozvolu suda u direktnom ispitu tužiteljice svjedok je naveo da je S. vidio dva puta, da nije sa njim razgovarao. Potvrdio je da je na upit branioca rekao da ih je bilo deset do petnaest i da su bili neuredni, da su identično izgledali pa na upit tužiteljice, kako onda zna ko je S., svjedok je naveo da su ga oni pokazali, oslovljavali ga sa komandante i tako je saznao o kome se radi, naveo je da su tu bili više dana, vidio ga je i siguran je da je to on. Osporio je da su bili u masi, da nisu uvijek svi bili zajedno, i da može u masi ljudi, stranaca, poslije pola sata identifikovati neku osobu, ali da oni nisu bili u masi, mogao je da ga zapazi po izgledu. Povrdio je da su mu te osobe potpuno nepoznate, stranci, potvrdio je da se nisu obradovali što su došli, ostao je kod tvrdnje da ga je prepoznao, jer su ga tako u prolazu oslovljavali sa komandante, pa je tako zaključio o kome se radi. U dodatnom ispitu branioca svjedok navodi, da se S. od ostalih razlikovao po najdužoj kosi, po najdužoj bradi, izrazito dugoj bradi koja je bila obilježje kao komadanta, po tome je bio karakterističan.

Iz iskaza svjedoka odbrane L.P. proizilazi da je do izbijanja rata 1992.godine živio u K., koju je napustio zbog ratnih dejstava, da je bio zaposlen u firmi ..., u K., a živio je sa porodicom u kući u naselju C.B.. Nije se osjećao bezbjedno, u Kalesiji, muslimanski živalj je bio većinski, Srba je bilo nekih 30% na teritoriji opštine da u Kalesiji nije bilo tako izraženo, bilo je dosta prosvjetnih radnika iz Srbije, prije nego je rat počeo bilo je sve normalno, ali navodi kada je rat izbio, morao je napustiti Kalesiju kao i ostali, jer mu je život bio ugrožen. Da je sa porodicom, nakon 3.maja, napustio Kalesiju i otišao u O., gdje je ostao, a roditelji su mu otišli u Z.. U Osmacima, kao ... bio je zaduženje, jer nije bilo struje, da se bavi agregatom, dopuna veza, popravka uređaja, punjenje baterija, opsluživanje agregata zbog struje koji je bio ispod stepeništa u ulazu u osnovnu školu. Da je u školi bila komanda, centar veze, Pješadijskog bataljona Osmaci, a Šekovići su bili veća instanca, kojoj su pripadali Vojska Republike Srpske i nije bio angažovan na liniji, samo tehnička podrška za vezu i za agregat, kao radna obaveza. Smještaj je imao u školi i zbog posla nalazio tu, a viđao je ljude iz komande koji su tu dolazili. Potvrdio je da je u sklopu bataljona bio interventni vod, znao je neke V.M.1, T.M.1 zv. „Č.“, V.M.2, Đ.Đ., ostale ne zna po imenima, ali zna likove ostalih.

Za događaj koji se desio krajem juna 1992. godine, naveo je da je taj dan bio na svom radnom mjestu i da je oko deset, jedanaest sati, neka je frka ispala. B.V. zv. „L.“, komandant je skočio, izašao iz zgrade, sjeo u auto i otišao vidio je to, a nije prošlo ni pola sata, odmah je zvao interventni vod, pozvan je T.M.1 zv. „Č.“ i ostali, nije znao ko je bio komandir. Naveo je da se poslije podneva, čulo da je bio nered u mjestu Jelovo Brdo, da je, bilo i mrtvih, da su se sukobili, da su našli neke mještane koji su tu bili skriveni, da su S. četnici, napravili incident, zbog čega je komadant B.V. zv. „L.“ otišao, lično da vidi šta je, i zvao interventni vod i po njihovoj priči kada su se vratili, čuo je da su se oni sa njima sukobili. Da je došlo da se razoruža, S. grupa, da bi ih spriječili, i spasili te ljude što su se skrivali po šumi, od prije dolaska S. četnika, ali da mu nije poznato od koga su se skrivali stanovnici Jelova Brda iako je radio na tehničkoj podršci veze pretpostavlja da ih je bilo strah. Potvrdio je da je od veziste čuo da se nešto dešava, i da je tačno da je čuo da je B.V. zv. „L.“ rekao da je neka frka da mora odmah da ide, čuo je sve to, jer je održavao centar veza i bio tu u prostoriji. Svjedok je naveo da je prvo otišao komadant bataljona, da su se vratili popodne, da je on i dalje bio u centru veza, pa je čuo da je bilo mrtvih da je ubijeno dvoje ljudi i dvoje djece, jedno dijete je čak bilo živo, doveženo je u ambulantu i da je tu izumrlo, ništa nije vidio samo je čuo da su tako pričali. Vidio je da je komandant B.V. zv. „L.“ bio ljut zbog događaja koji se desio, vidio je da je galamio, da je rekao da to odmah mora da se riješi, pitanje S. četnika. Svjedok je naveo da kako su došli S. četnici u Osmake, uvijek je bila neka gungula, sa njihovim domaćim stanovništvom, odu tamo krađu, pucaju bez razloga, ponašanje koje nisu nikada vidjeli, nisu znali ko su oni i ko ih je doveo, samo je vidio da je komadant ljut i čuo je da kaže da oni sutra moraju nestati odavde, poslije par dana više se nisu pojavljivali. Objasnio je da je optuženog poznao možda godinu dana prije početka rata 1992.godine, a u Osmacima ga je viđao u ratu, vidio ga je i taj dan kada je otišao sa vodom. Navodi da je bio proćelav, imao je rijetku kosu i fazoniranu bradu dužine centimetar-dva. Svjedok je naveo da je čuo da su u tom događaju stradala dva muškarca i dvoje djece, da je čuo da je bilo zatečeno u šumi još deset civila, po priči bilo je žena, koje su prebačene na teritoriju sadašnje Federacije, a muškarci da su prebačeni u Šekoviće u glavnu komandu, misli da su oni razmijenjeni i da su preživjeli. Na upit suda zašto je 3. maja napustio Kalesiju, koja vojska je došla, zašto je osjećao nesigurnost i ko je napao Kalesiju, pa je otišao u Osmake, svjedok je naveo, da je bila je pucnjava, avioni su nadlijetali, neke su bombe bačene u blizini njegove kuće, ko je tu bio, ko je koga napao ne zna, nigdje nije bio angožavan bio je u kući sa roditeljima, to večer, neka vojska. Navodi da je čuo zvuk aviona i bombe, a ujutro je vidio da je sve pusto, da nema nigdje nikoga u komšiluku, zna da je izašao, upalio auto i krenuo prema Osmacima.

Tužiteljica je odustala od unaksnog ispita svjedoka i uz dozvolu suda, direktno ispitala svjedoka, koji u iskazu navodi, da ne zna šta se desilo 25.05.1992.godine u Kalesiji, a da su Osmaci udaljeni od Kalesije nekih desetak kilometara, a Jelovo Brdo od Osmaka je udaljeno tri do četiri kilometra. Potvrdio je da je u Osmacima, vidio S. četnike i S. lično, dva do tri puta, otprilike, jer oni su mahom negdje tumarali, lutali, išli, hodali. Objasnio je da zna ko je S., jer ga je vidio da priča sa svojim kolegom koji ga je oslovio sa S., imao je podužu kosu, gustu i bradu. Pored toga je ostao kod tvrdnje da nije znao ime, a ni da je interventni vod imao komandira, da su pripadali bataljonu kojem je komandant bio L..

Svjedok odbrane L.Lj. u iskazu je naveo, da mu je nadimak M., da je rođen u O. gdje je i živio, a da je u ratu bio mobilisan i vojno angažovan u Vojsci Republike Srpske, bataljon Osmaci, bio je ... Interventnog voda koji je imao petnaest-dvadeset ljudi, sa zadatkom da interveniše, ako negdje bude napadnuta linija, potvrdio je da poznaje T.M.1 zv. „Č.“, i da je bio pripadnik interventnog voda, i nisu imali, tačno sjedište, motali su se oko škole gdje je bila komanda bataljona u Osmacima. Svjedok je za događaj iz juna 1992.godine, naveo da je

bio u komandi, i vezista im je rekao da idu u Jelovo Brdo, da ima neki problem, nije znao o čemu se radi. Dalje navodi da su otišli tamo oko deset-jedanaest sati vojnim kamionima 110-etka, 150-etka i TAM-om za prevoz ljudi, tamo su zatekli, B.V. zv. „L.“ i desetak, dvanaest zarobljenih osoba, bilo je više žena nego muškaraca, tu su bili S. četnici njih petnaestak, sa njim su bili L.T., T.M.1 zv. „Č.“, Đ.C., P.M., Da je sa S. četnicima u svađi i raspravi bio B.V. zv. „L.“, da su oni pokušali maltretirati te ljude, vidio je da hoće da ih ispituju, vidio je da je jedan uzeo kutiju metaka i jednoj ženi ubacio u kesu, poslije je zgrabio za kesu i pitao „šta ti je ovo ovdje“. Čuo je da im B.V. zv. „L.“ govori da nisu naoružani, da su civili, da ih ne diraju, tražili su samo povod da bi mogli da ih maltretiraju da ih tuku, B.V. zv. „L.“ je uporno govorio, da su civili komšije, da nisu naoružani. Vidio je da jedan mali dečko, crn frčkave kose, bio je našaran bombama, od tih ljudi pokazuje B.V. zv. „L.“ oružni list, i govori mu “kako nisu naoružani, kad vidiš oružni list imaju, gdje im je oružje, gdje su pobacali, đe su sakrili”. Naveo je da je B.V. zv. „L.“, kada su oni došli očekivao pomoć, zaštitu, vidio je da ima djece, mlađih muškaraca, žena, koje su natjerali da se skinu, ponašali su se kao da su ti ljudi njihova svojina, da mogu da rade šta hoće, pošto su već bili tu i vidjeli šta se dešava, držao je pušku na gotovs i sa T.M.1 zv. „Č.“ je stao uz B.V. zv. „L.“ da ih zaštite, njega i civile i sva suština ispitivanja tih ljudi, je bilo “đe su pare” i vidio je da su jednu djevojku povelili da je siluju, tada je bilo najkritičnije da će doći do obračuna kod džamije, malo je bilo popuštanja sa njihove strane. Vidjeli su da iz voda nisu došli na neki prepad, nego da će B.V. zv. „L.“ zaštititi, i tu djevojku spasiti, nije joj se ništa desilo, ti ljudi civili sa njihovim kamionom su otišli za Osmake. Koliko se sjeća nije bilo pucnjave na livadi kada su oni došli, zna da su djeca ranjena, da im se pokušalo pomoći, odvežena su u Osmake, nije siguran jedno ili dvoje, da im se pruži pomoć, misli da su djeca prije nego što je on došao sa interventnim vodom već bila ranjena, a inače ih nije ni vidio, ne zna ni da li je neko od roditelja djece bio na livadi kad su došli, nije rekao da je čuo ranjenu djecu, nego da je među zarobljenim bilo i djece. Ponovio je da pucnjave nije bilo nakon što su oni došli u pomoć B.V. zv. „L.“ na livadi, ni jedan metak poslije nije ispaljen, poslije iz priča je saznao da je nastradalo dvoje djece, da je odvezeno dijete u Osmake, da mu se pruži pomoć, nije znao da je jedno dijete bilo mrtvo, nije vidio ni da je jedno dijete odveženo u Osmake, čuo je da tako pričaju u povratku, jer su razgovarali o događaju u kamionu kojim su u Osmake odvezli zarobljene civile i koji se poslije vratio po njih da ih odveze u Osmake. Za S. četnike navodi da je imao mogućnost da ih vidi, S. je bio upadljiv, imao je veliku kosu i bradu, nisu ni pričali sa njima. Naveo je da je razgovarao sa jednim kojeg su zvali S., R., nosio je 84-ku i njega je pitao što su pucali na ljude, kada su vidjeli da su civili, rekao mu je da nisu znali da su oni bili dole u nekom grmlju, u nekakoj šumi, da su pucali nasumice i to se dogodilo, opisao da je bio plav dečko fino građen, uredno ošišan, imao je 84-ku nosio, je mitraljez. Pored ovog četnika naveo je da je u S. četnicima bila, djevojka imala je plavu kosu, bili su odjeveni šaroliko, šarene uniforme, bilo ih je više vrsta, kape, šubare, šajkače, kačkete. Branilac je uz dozvolu suda svjedoku pokazao fotografiju, koji je nakon uvida u fotografiju rekao da je to S..

Na upit suda je potvrdio da je civile koji su bili na njivi vidio i da ih je odveo njihov kamion u Osmake, nije siguran da su ih pratili do džamije gdje su ušli u kamion, misli da su svi civili otišli, nisu ih morali sprovoditi do kamiona bio je na pedeset metara udaljen, a svi su bili tu oni i S. četnici, koji su ostali kod džamije u selu. Za pogibiju djece saznao je isti dan, nije vidio da su djeca odvežena, čuo je su odvežena u Osmake.

Svjedok je naveo da poznaje P.V.1 zv. „R.“, išli su zajedno u školu, bio je na minobacaču, a T.M.2 zv. „M.“ zna i upoznao ga je, više iz priča, bio je prije rata teško ranjen, oni nisu bili pripadnici ovog interventnog voda, nije ih vidio kada je sa vodom došao u Jelovo Brdo, a civili su to veče ili sutradan nije siguran, transportovani u Šekoviće, zna samo da su ih morali maknuti, da ne bi imali problema ponovo sa tim S. četnicima, da ih ne bi napadali, zna sto posto da su ti ljudi preživjeli.

Svjedok navodi da T.M.1 zv. „Č.“, poznaje od osnovne škole, živio je u Z., a radio je prije rata kao ... u H. kao ..., u interventnom vodu su bili zajedno do početka septembra 1992.godine, tada je bio ranjen, poslije je ponekad bio sa njima. Opisao je da je T.M.1 zv. „Č.“ imao visoko čelo, imao je više kose nego trenutno, a bradu nije nosio, bio je sa bradom kao da se nije brijao petnaest dana.

Tužiteljica se odrekla prava na unaksnu ispit svjedoka i uz dozvolu suda u direktnom ispitu tužiteljice svjedok je naveo, da je izjavu davao tužiocu, u Tuzli, u drugoj zgradi, a u Srbiji nije bio svjedok u ovom predmetu. Potvrdio je da je bio u vodu sa pretnaest-dvadeset ljudi, da je B.V. zv. „L.“ otišao prije njega, to zna, jer je neko vezom javio da trebaju doći, a njegova jedinica je bila direktno podčinjena B.V. zv. „L.“, nije znao u tom momentu gdje se nalazi B.V. zv. „L.“, samo su ih zvali da ide u Jelovo Brdo da imaju problema, B.V. zv. „L.“ je po njemu bio tamo sigurno, a prije toga nije mu poznato gdje bi on mogao biti, nije mu poznato da li se nalazio u školi, niti da je već bio na mjestu događaja, u Jelovom Brdu, a da je u pitanju radio veza zna, jer su im rekli pošto su se motali oko škole, rekao mu je neko od vezista iz komande, da se sprema i da idu u Jelovo Brdo ima problema, njega nije niko direktno kontaktirao, možda jesu B.V. zv. „L.“, oni koji su bili oko škole i ostali su se pokupili i otišli gore. Potvrdio je da je tačno da su B.V. zv. „L.“ zatekli samog, što se tiče njihove vojske, da su Osmaci od Jelovog Brda udaljeni pet-šest kilometara, nije siguran, nije mu poznato da neko ide sam na mjesto događaja, a interventna jedinica je tu, i tačno je da joj je namjena da raščičava takve situacije, a zašto je otišao sam, ne zna, možda je obilazio liniju, možda je čuo da ima problem u Jelovom Brdu. Svjedok je ostao kod tvrdnje da su njih zvali, preko veziste, a ne B.V. zv. „L.“, da ga je neko zvao sa linije išli bi i oni sa njim, tako da ne zna gdje je on bio, nije mu u pratnji. Svjedok je naveo da ih je B.V. zv. „L.“ pozvao, jer je već bio tamo, njemu su rekli vezom da ide u Jelovo Brdo da ima problem, nije znao kakav je problem. B.V. zv. „L.“ nije otišao sam neko ga je zvao, sam nije mogao otići nikako, zatekli su ga tamo, ali da je nemoguće da na intervenciju ode sam, a zašto je on bio tamo sam nije mu poznato. Podvrdio je da su pozvani na intervenciju i da su B.V. zv. „L.“ zatekli samog sa S. četnicima i civilima, i da je tačno da je bio prije njih gore, jer su ga zatekli samog, ali da ne zna što je on došao. Dozvolio je mogućnost da je obilazio linije koje su bliže Jelovu Brdu, a dalje od Osmaka i nema informacija da je B.V. zv. „L.“ neko obavjestio da je problem u Jelovom Brdu i da je on zbog toga otišao sam, tako pretpostavlja da bi moglo biti.

Iz iskaza svjedok odbrane I.E. proizilazi da je na početku rata živio u K. i radio u ..., Sekretarijata za narodnu odbranu do 18.03.1992.godine kada je dobio otkaz, zbog nedolaska na posao, jer se plašio, nosili su oružje mještani, nisu bili ljudi sa strane, i to je već bilo u martu 1992.godine. Pored toga da je u martu bilo ubistvo policajca, zbog čega su se počeli Srbi grupisati na jedni stranu, a Muslimani na drugu stranu, a poslije tog ubistva su dovukli traktor s oružjem pred stanicu policije i podijelili, muslimanskom narodu oružje, Srba nije bilo, svi su se bojali, ostao je još par dana i otišao u Osmake. Nije mu poznato ko je dovezao traktot sa naoružanjem, nakon podjele oružja, dijeljene su i uniforme, bili su već i punktovi, kaos sve se već zakuhalo, nije bilo dobro Srbima, ni Muslimanima. Opisao je uniforme onih koje je vidio da su bile zelene, isto ko oni TO, one bivše SNB i zelene kape. U Osmacima je dobio poziv od Teritorijalne odbrane i raspoređen u jedinicu veze koja je bila smještena u Osmacima u školi, tu je bila komanda bataljona, a komandant je bio B.V. zv. „L.“ i to je bilo u maju 1992.godine. U jedinici kojoj je pripadao su bili mještani, nije bilo pripadnika JNA, tad je bila neka jedinica iz Jastrebarskog, nije siguran u koje vrijeme su boravili. Svjedok dalje navodi da su bili smješteni u školi, a osim njega na vezama su radili L.P., na održavanju agregata i punjenju baterija za RUP-ovke; M.V.1, M.V.2, je bio komandir veze, da su primali podatke sa terena i slali ih u komandu, a neke i komadantu bataljona. Za dešavanja dana

26.06.1992.godine, zna da u početku nije bilo žrtava, javljeno je da se nešto dešava u Jelovom Brdu, unutar linije iz jedinice na Gojčinu, B.V. zv. „L.“, čuo je to, jer su bili blizu njegove prostorije i B.V. zv. „L.“ je otišao i kratko nakon odlaska, javio je da pošalju specijalni interventni vod u Jelovo Brdo. Nije mu poznato šta je bilo na terenu, nije siguran ni ko je javio da B.V. zv. „L.“ traži da dođe interventni vod, u kojem su bili V.M.1, T.M.1 zv. „Č.“, P.M., i otišli su za B.V. zv. „L.“ poslije dvadesetak minuta. Nije očevidac dešavanja u Jelovo Brdu, ali kada se vratio B.V. zv. „L.“, pričao je da su pobili ljude i djecu koje je on lično poznavao, znao ih je po imenima. Iz priča je čuo da su to bili S. četnici, bili su tamo, opasni i za Srbe i za Muslimane, naoružani, nosili su maskirne uniforme, pijani, pucali, svi su ih se bojali. U Osmacima ih je viđao, više puta da piju ispred prodavnice, komadant im je bio S., bila je i jedna žena, S. je vidio imao je maskirnu uniformu, crnu bradu i na fotografiji ga je prepoznao na glavnom pretresu koju mu je branilac predočio. Mještani su razgovarali o događaju, bilo im je žao djece, da nema veze čija su djeca, djeca su djeca. Nije mu poznato šta je poslije bilo sa S. četnicima, i poslije 26.06.1992.godine nisu se dugo zadržali, neko ih je otjerao ili su otišli sami. Svjedok za T.M.1 zv. „Č.“ navodi da ga poznaje od prije rata, da ga je viđao i u ratu imao je sređenu ošišanu crnu bradu i rijetku kosu.

Tužiteljica je odustala od unakrsnog ispita svjedoka i u direktnom ispitu tužiteljice svjedok je naveo, da je Jelovo Brdo bilo udaljeno od komande oko pet kilometara, da je viđao S. četnike, da piju ispred prodavnice da ih je bilo oko petnaest. Datuma 26.06.1992. godine se sjeća, jer su tada poginula djeca, da je odlazak interventnog voda vidio kroz prozor kad su otišli autima njih deset-petnaest, nije gledao na sat, misli da su poslije B.V. zv. „L.“ otišli nakon, dvadesetak minuta, a kada će krenuti interventni vod odlučivao je komadant bataljona.

Na upit suda je potvrdio da su ostali mogli čuti što i on čuje putem radio veze, da je B.V. zv. „L.“ imao motorolu i mogao je čuti informacije kao vezista i bio je u susjednoj prostoriji, i da je tačno da od momenta kada mu je javljeno B.V. zv. „L.“ je otišao sam sa vozačem. Potvrdio je da je u povratku pominjao ubijene da ih poznaje, da je plakao i psovao S. četnike.

Svjedok odbrane B.R. u iskazu je naveo da je iz Č. zaseok Z., a na početku rata, živio je u K., i bio mobilisan u krugu fabrike, a poslije je držao straže uveče u svom selu, zajedno sa nenaoružanim civilima, čuvali su selo od nepoznatih ljudi. Poslije su formirali Osmački bataljon koji je pripadao Vojsci Republike Srpske, bio je u četi Zelina i čuvali straže da neko ne uđe u Zelinu u rovovima i nisu nigdje dalje išli, a komandir je bio S.T., a on je bio ... Obilazio je linije da vojsku obavještava o naredbama za napad ili da će njih napasti. Za događaj u junu u Jelovo Brdu naveo je da je taj dan bio na liniji sa S.T., a Jelovo Brdo im je bilo iza leđa, pa su čuli pucnjavu i krenuo je prema Visu, a S.T. je otišao prema Jelovu Brdu da vidi šta se dešava, jer je duže vrijeme bila mirna situacija i da provjeri je li pucnjava u vezi minobacača koji su bili smješteni na Čitluku. Kasnije kad je došao S.T., rekao mu je da se u Jelovom Brdu dešava neka pucnjava i saznao je da su bili u Jelovom Brdu civili ljudi, da su bili S. četnici, da su pucali, pričalo se da je dvoje djece pogođeno, ranjeno, da su Muslimani. Za tad dešavanja je čuo od S.T. i poslije od I.M. koji mu je pričao da je prolazio, pored Jelovog Brda, da je primjetio neke ljude, neku vojsku i da je pozno da su bili neki četnici, jer su bili i prije u Dubnici, sa drugih prostora, da nije domaće stanovništvo. Potvrdio je da je poznavao P.V.1 zv. „R.“ i T.M.2 zv. „M.“, da je T.M.2 zv. „M.“, bio bolešljiv i da su obojica bili u njegovoj četi, i da pripadnici negove čete nisu mogli samovoljno bez naredbe iz komande da se šalju na druge linije, osim po potrebi, konkretan vojnik i broj vojnika, tako da T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“ nisu mogli učestvovati u bilo kakvoj akciji sa interventnim vodom, a T.M.1 zv. „Č.“ je poslije iz čete prešao u interventni vod kad je formiran, nije bio u jedinici, ali je bio u četi kao komandir trećeg odjeljenja. Vezano za svoje lično i razmišljanje mještana

za događaj u Jelovom Brdu navodi da su to svi to doživjeli teško kao i on, jer su poznavali mještane Jelova Brda. S. četnike nije vidio, ali je čuo za njih da nisu bili ni pod čijom komandom, da su maltretirali srpski narod, i ostale gdje bi došli.

Tužiteljica je odustala od unaksnog ispita svjedoka, koji je naveo, da u momentu kada je čuo pucnjavu iza leđa, nije vidio P.V.1 zv. „R.“, on je bio dva kilometra i nešto od te pucnjave.

Svjedok odbrane M.B. u iskazu je naveo, da je do 03.05.1992.godine radio u K. u ... tu ga je rat zatekao, dok nije došlo do sukoba na Crskoj Bašti muslimanskog i srpskog naroda kada je ujutru izbjegao u Rakino Brdo, poslije tog događaja su se Srbi išli prema Osmacima, a Muslimani prema Kalesiji, napuštali su svoja sela. Srbi su držali straže u Carskoj Bašti gdje je bilo srpsko stanovništvo, zbog muslimanskih zelenih beretki koji su bili smješteni u motelu, mogao je da ih vidi i oni su napali Carsku Baštu, došlo je do oružanog sukoba, bilo je povrijeđenih, poginulih kod Srba. Objasnio je da je djecu izmjestio u Beograd, da je zbog majke i sestre otišao u Rakino Brdo, udaljeno dva kilometra od Osmaka i da je u Osmacima mobilisan u junu kao vojnik u četi Gojčin, koja je imala liniju, sa juga od Raševa preko sela Gojčin, između Kalavraha i Jelovog Brda, preko Visa i išla ka pogonu u Memićima, i bio je na liniji u rovovima, njegova četa je bila u sastavu Osmackog bataljona, kojim je komandovao B.V. zv. „L.“. Sjeća se događaja u Jelovom Brdu, nije bio učesnik niti očevidac, ali je taj dan sreo B.V. zv. „L.“ na putu Osmaci-Jelovo Brdo u mjestu Crkvine, pored muslimanskog sela Drvenice i rekao mu je da ima neki problem u Jelovom Brdu, da su S. četnici otišli tamo, na svoju ruku pretresaju selo, da je došao u sukob sa mještanima, sa jednom grupom Muslimana. Navodi da je produžio da ide za Osmake i da je na ulazu u Osmake iz pravca Jelova Brda, otišao u ambulantu i da mu je Z.Č. tada pričao da je dojavljeno da su u Jelovom Brdu, S. četnici, udarili, naišli na grupu Muslimana koji su bili skriveni u nekom potoku, da je došlo do pucnjave i da je B.V. zv. „L.“ otišao da vidi šta se desilo, a dok je bio kod Z.Č. da je došao kurir, da kaže Z.Č. da pripremi sanitet da ima ranjenih, i poginulih u Jelovom Brdu, sukobu između S. četnika i pronađenih Muslimana. Nije vidio, a zna da je sanitet poslat, Z.Č. mu je rekao da je dovedeno jedno dijete, da su mu ukazivali pomoć, ali da ga nisu mogli spasiti. Navodi da je taj dan čekao i vidio B.V. zv. „L.“, kada se vratio da je bio razdražen, plakao, psovao i da mu je rekao isto kao kad su se sreli da su udarili S. četnici, na grupu Muslimana u nekom potoku gore iznad Jelovog Brda, prema Rudinama i zapucali u grupa mještana Muslimana, da su se vrpeljili kad su ovi išli i zapucali su nasumice, da ima povrijeđenih, ima mrtvih, da je odmah stao u zaštitu tog naroda kad je vidio šta se dešava. Rekao mu je da su četnici počeli da se bune i počeli su da zlostavljaju i njega da su mu prijetili „Ti srpski izdajniče i ti ćeš završiti kao i oni“. B.V. zv. „L.“ je već bio pozvao, kad je vidio o čemu se radi i prije nego što su njemu prijetili, interventni vod da bi spriječili sukob, rekao je da su to učinili S. četnici, već su pucali i pobili dok je on stigao, nije mu pričao o ulozi interventnog voda koji je došao, misli da je došla grupa i da se nisu pojavili da bi S. četnici pobili sve Muslimane koje su izveli iz šume. Da mu je pričao i da je pokušavao da ih zaštititi, da bi vjerovatno ubili i njega. Za pripadnike interventnog voda koji su došli zna da su došli V.Lj., T.M.1 zv. „Č.“, optuženi, P.M., L.T., i Đ. iz B., a da P.V.1 zv. „R.“ i T.M.2 zv. „M.“ nisu bili pripadnici interventnog voda. Čuo je za S. četnike da su iz Srbije i da su maltretirali i srpsko i muslimansko stanovništvo, bio je očevidac kad su njegovom puncu ubili svinju u Osmacima i poslije ih je viđao u Osmacima kad je dolazio. Navodi da su bili rulja, S. je bio vođa vidio ga je lično, nosio je malo veću bradu, drzak i imao je egzekutora koji se zvao R., navodi ako niko nije on bi ubio, on jedini, i ako S. neće da ubije stekao je utisak na R. hoće. Na fotografiji koju mu je branilac prezentirao prepoznao je S. četnika-S.. Svjedok se izjasnio da T.M.1 zv.

„Č.“ zna od osnovne škole, nadimak Č., je imao već tada zbog pušenja, uvijek je imao slabu kosu, urednu bradu i za vrijeme rata je takvu bradu nosio, nije nosio dužu bradu.

Tužiteljica se odrekla prava na unakrsni ispit svjedoka, koji je naveo da su njegove linije bile udaljene oko pet kilometara od Osmaka. Potvrdio je da je nabrojao pripadnike interventnog voda, iako im je bio udaljen, jer ih poznaje i da je svaki slobodan dan išao u Osmake, kad nije bio na liniji i da su i na liniji imali informacije o tome, znali su sastav interventne jedinice.

Svjedok odbrane Đ.B. u iskazu je naveo da je rođen i živio u selu V. na početku rata, da je mobilisan u četu Osmaćkog bataljona Vojske Republike Srpske i bio u rovu na Žarkovicama, sedam dana u rovu, a sedam kod kuće i hranu su im dovlačili traktorom do raskrsnice u Jelovom Brdu, kod ambulante, odatle su raznosili hranu i sam je išao po hranu pješke i ručno donosio u manjerkama. Pošto je išao po hranu sjeća se da je bio kod ambulante u Jelovom Brdu, tu su bili Đ.A. i P.V.2, da su došli po hrani, kada je naišla grupa petnestak ljudi i bila je jedna ženska plava i neki viču A.R., imao je tramblone i uperio je puške u njih prvo u A., a poslije i u njega i tražili su da idu sa njima u Jelovo Brdo, i krenuli su prema selu i njega su potjerali da ih vodi u selo taj T.A. i neka plava žena, nije znao da li oni znaju gdje je selo Jelovo Brdo i odbijao je da ih vodi. Navodi da su ga primorali, bojavao se da ne pucaju u njega, bio je uplašen i morao je krenuti sa njima. Vidio je da su ulazili u kuće jedna grupa, a on je bio kod džamije sa T.A., druga grupa njih četiti-pet otišla je dole naprijed 150-200 metara, nije vidio kuda idu, nije imao pregled, jer je ostao kod džamije u Jelovom Brdu, nisu ga htjeli pustiti. Iz pravca gdje je otišla ta grupa 100-200 metara, tamo se čula pucnjava jedno dva-tri minuta i stigao je B.V. zv. „L.“ sa vozačem, ali je B.V. zv. „L.“ istrčao sam i otrčao tamo i vikao „Nemojte pucat, ne pucajte“ i dok je trčao tamo čula se pucnjava oni su pucali, poslije nije bilo pucnjave. Nije vidio šta se tamo dešavalo, B.V. zv. „L.“ se otuda vraćao sa njima, sa nekom grupom jedno desetak Muslimana što su pucali S. na njih. B.V. zv. „L.“ Muslimanima, „što se niste javili mome ocu, on bi vas proveo“ tada je taj pijani sa tromblonom, počeo da maltretira i uperio je osamdesetčetvorku u B.V. zv. „L.“ koji je tada bio sam, poslije oko pola sata došao je interventni vod iz Osmaka.

Dalje navodi da su kod džamije bili prisutni ti što su njega natjerali da ih vodi, B.V. zv. „L.“ i civili Muslimani i interventni vod, a B.V. zv. „L.“ je njima vikao da su to naši civili, da ih ne diraju, i da je među civilima koji su dovedeni prepoznao S.F. i Š.F., koje su kod džamije doveli S. četnici. Gledao je šta se dešava, jedan od S. četnika, je poveo zarobljenu ženu u kuću, koja je bila uplašena, otimala se, plakala je čuo je to i onda je B.V. zv. „L.“ pred njih prišao i čuo je da im govori da ne diraju civile, da su to komšije i iz interventnog voda stali su u zaštitu V.M.1, P.M., T.M.1 zv. „Č.“ je vidio i prijetila je opasnost da se zapuca između S. četnika i interventnog voda. Uspjeli su spasiti tu djevojku, a B.V. zv. „L.“ ih je vozilom civile prebacio u Osmake, među kojima je neke prepoznao, bilo je žena i djece. Sam događaj pucnjave nije vidio. Poslije je pobjegao u rov, S. četnike poslije nije viđao i ne zna šta je bilo sa njima, u rovu je čuo da je u pucnjavi bilo žrtava, dvoje djece, a sa B.V. zv. „L.“ nije pričao o događaju. Pojasnio je da rovovi u kojima je bio udaljeni od Jelova Brda oko 300 metara, a do džamije u selu oko 800 metara, i ostali koji su sa njim bili u rovu poznavali su Muslimane mještane Jelova Brda kao i on, znao ih je i B.V. zv. „L.“, branio je da ih ne diraju da su nam to komšije, i ostali mještani Srbi to nisu odobravali. Za grupu S. četnika navodi da su iz Srbije, tako su i govorili, nije znao ko je S., vidio je da nosi bradu, i njemu su se ostali obraćali i nekom R.. Bila je i jedna žena i svi su nosili maskirne uniforme.

Tužiteljica je uz dozvolu suda direktno ispitala svjedoka, koji je potvrdio da je bio ispred ambulante, da tu preuzimaju hranu svaki dan, taj dan je vidio grupu ljudi koje je vidio

prvi put. Da su prišli traktoru koji je vozio Đ.A., koji mu je rekao da su to S. četnici. Potvrdio je da je krenuo sa njima, da su to tražili i od Đ.A. i P.V.2, i da su sami krenuli, a njega je T.A., uhvatio i potjerao da ide, bilo ga je strah, a tačno je da su Đ.A. i P.V.2 dozvolili da ostanu i da ne idu sa njima, i tačno je da je samo on sa njima otišao putem kaldrmom, a ostao je kod džamije, jer su već počeli da vršljaju po kućama, a njemu je T.A. rekao da ne mrda od mjesta kod džamije. Objasnio je da su išli oko petnaest minuta od ambulante do džamije i da tokom puta nisu ništa razgovarali.

Svjedok odbrane V.G. u iskazu je naveo, da je rođen u Z. opština K., a 1992.godine je živio je i radio u S. u “ ... ” i da je napustio posao i otišao kući u Z., zbog opšte nesigurnosti, straža koje su postojale, noćne pucnjave. Naveo je da se uključio u stražu pored svoje kuće, i da su u Osmacima bile stacionirane jedinice JNA, koje su otišla krajem maja, a seoske straže prerasle u jedinice Vojske Republike Srpske kad je organizovana, da su bili podijeljeni u četiri jedinice. Da je bio pripadnik Zelinske čete, koja je pripadala Osmačkom, bataljonu, taktička grupa, komadant Zelinske čete je bio S.T., a komadant Osmačkog bataljona je bio B.V. zv. „L.“. Bio je običan vojnik držali su straže oko sela, četa je imala tri voda i raspoređeni su bili od Visa do Osmaka, linije su uspostavili u cilju obezbjeđenja sela, da ih brani, tako su i čete imale raspored odbrane. Poznato mu je da je Jelovo Brdo, naseljavalo Muslimansko stanovništvo, misli da dok je vojska JNA bila tu da su se stanovnici iselili, napustili selo, da je vojska razoružala selo zbog pucnjave, ljudi su se jednostavno iselili, a to selo se nalazi u susjedstvu sela Zelina. T.M.1 zv. „Č.“ poznaje od djetinjstva i da su ga i tada zvali “Č.”, od osnovne škole, na početku rata bio je angažovan kada je formirana Vojska Republike Srpske i osnovan Osmački bataljon u interventnom vodu u sastavu bataljona, u kojoj je bio T.M.1 zv. „Č.“, P.S., P.M., iz Osmaka je bio ovaj V., D.S.. Osim njih navodi da je bila jedna formacija sa strane, grupa S. četnici za koje misli da su bili iz Srbije. Oni nisu bili u sastavu Vojske Republike Srpske, misli da su kasnije na intervenciju njihove vojske i otjerani sa tog područja. Objasnio je da su ih se ljudi bojali, bili su banda koja je vršljala tim prostorima, sklanjali su im se sa puta, da nemaju nikakvog kontakta sa njima.

Svjedok je naveo za događaj na prostoru Jalovog Brda u junu mjesecu 1992. godine, da je čuo da su izginule određene osobe, o tome se dosta pričalo, po njemu to je najtragičniji događaj koji se desio u dijelu Zeline i Osmaka, osim toga događaja, koliko je njemu poznato nije bilo takvih događaja. Da zna da su akteri tog događaja bili S. četnici, da su naišli i susreli se sa nekim ljudima, civilima Bošnjacima, koji su ostali u Jelovom Brdu, i nisu izašli kad je većina ljudi izašla. Čuo je da je došlo do pucnjave, do sukoba, između Vojske Republike Srpske i S. četnika i da su u toj pucnjavi, poginuli neki ljudi, neka djeca i da ne zna tačno koji broj, zna za priču da je bila opasnost da svi ljudi stradaju, da je zbog toga došlo d sukoba njihovih regularnih jedinica i S. četnika i da je jedan dio ljude na neki način spašen, a dio ljudi je izginuo. Najviše saznanja o događaju dobio je od B.V. zv. „L.“, često je pričao o tom događaju, bio je opterećen tim događajem, žao mu je bilo što to nije uspio da spriječi, desilo se da su S. četnici naletili na te ljude i zapucali, on je pokušao to da spriječi, došao je u opasnost da i on izgubi glavu. Na njegov poziv je došao interventni vod i tu je došlo do nekakvog sukoba i oni su uspjeli da ih spriječe i da ostale ljude koji su tu napali da ih ne pobiju, i ubrzo je jedinica S. četnici i otjerana sa njihovog područja. Zna da su poginula djeca Č.A.1, kojeg zna, zna te ljude, jedno dijete je određen period bilo živo odveženo je u ambulantu u Osmake, ali nisu mogli da ga spase. Č.A.1 je poznavao, sjeća se da je slabije čuo i kada je on bio dijete, poznavao je i P.V.1 zv. „R.“, T.M.2 zv. „M.“, njih dvojica nisu bili pripadnici interventnog voda. T.M.1 zv. „Č.“ poznaje od djetinjstva u toku rata ga je često viđao, imao je manju bradu, nikada nije nosio veliku bradu, bez kose je bio od rane mladosti, bio je proćelav, nije primjećivao da izražava neku netrpeljivost, prema pripadnicima druge

nacije, komšijama, oženjen je ... sa kojom ima djecu. Na upit suda navodi da je stanovnike Jelova Brda, razoružala, JNA koja je tada bila jedina regularna jedinica na tom području, koliko on zna, potvrdio je da je sve saznao od B.V. zv. „L.“, nije bio očevidac, nije vidio ni S. četnike, čuo je za njih.

Svjedok odbrane C.F., u iskazu je naveo da je do rata živio u T., opština Ž., a dana 15.05.1992.godine su napadnuti i izašli su 16-17.05.1992.godine prema šumi i Šekovićima na Raševo, neki su ostali i razmijenjeni kasnije, bilo je i dvoje stradalih. Naveo je da je selo Tupkovići bilo nastanjeno Bošnjacima i Srbima, bila su jedno ili dva Roma. On je otišao u Šekoviće i vratio se u Osmake, tu je odmah angažovan da drži straže, a formiran je Osmački bataljon i Ž.Č., ga je angažovao da bude ... u sjedištu bataljona kojem je komadant bio B.V. zv. „L.“, a pokrивao je teren Hajvazica, Caparde, Markovići. Navodi da se sjeća da je sa Z.Č., šefom saniteta razgovarao da su stradala dva civila, S. četnici, napravili incident, jedno dijete izumrlo, da ga je nekakav radni vod sahranio u groblju, izumrlo je u putu u sanitetu, a za jedno dijete ne zna, i čovjek i žena još dvoje ne zna. Dijete nije doveženo u ambulantu, dijete je izumrlo u putu 100% je Z.Č., je tvrdio negdje na putu od Jelova Brda prema Osmacima, prema ambulanti, ali negdje oko Crkvina, je izumrlo, tako mu je pričao. Došao je negdje oko 15-16 sati, to je ljetno vrijeme, misli da je dijete izumrlo gdje su poslije džamijski radni vodovi sahranjivali. Poslije rata je nastavio da radi u ambulanti, a u ratu u ambulanti su imali protokol bolesnika koji se vodi kome se daje injekcija, nisu imali stalnog doktora pa su tehničari, propisivali sitnije terapije, ako je neko ranjen upisivalo se ili dolazio na previjanje upisivalo se radi potrošnje materijala, ima protokol bolesnika i svaki dan se upiše ime i prezime, Z.Č. je tražio izričito da se vodi protokol, originalni protokol bolesnika, knjige sa duplim koricama, A4 formata, ima tabelarni prikaz, redni brojevi gdje se upisuju ime i prezime, ime oca, godište, i onda terapija, dijagnoza. Sjeća se da je poslije rata dolazio taj Č.A.1, pitao ga je za ime i radi li u ambulanti, pitao ga je znali gdje mu je dijete sahranjeno, da zna da su to uradili M., ali da ne zna gdje su mu dijete sahranili. Rekao mu je da zna nešto, da mu je to Z.Č. pričao da je vozio dijete, da je izumrlo, da mu je rečeno da sahranjeno u Šeheru u džamijskom groblju, a da nije siguran da je to upisano, jer kad se desi kod njega ranjenik, ili da je neko poginuo ili da je nešto uradio, upisivao je onaj ko je šta odrađivao, rekao mu je da može pogledati i utvrdio je da ima, upisano jedno dijete doveženo, umrlo, sahranjeno kod džamije, branilac je svjedoku prezentirao fotokopiju izvoda iz protokola, svjedok je potvrdio da je to knjiga protokola bolesnika, da je tačno da je pod rednim brojem 908, upis koji je svjedok pronašao da je upisan, ali da to nije njegov rukopis ni potpis. Svjedok je naveo da je imao susret sa S. četnicima, da su ga napali, bili su razuzdana grupa đilkoša, oni su tražili i otimali s puškama, nosili su bombe, nož, dođe ih 4-5, naiđe džip 110-ka, skaču, tetovirani, sa bradom, opasani bombama, u Osmacima su ih znali. Vidio je S., došli su mu pred ambulantu, imao je bradu i gustu kosu, na fotografiji koju mu je pokazao branilac uz dozvolu suda, navodi da je na fotografiji S. četnik, imao je najvišu bradu na opštini Osmaci. T.M.1 zv. „Č.“ je takođe viđao u ratu, bio je u interventnom vodu, sada više ćelav nego u ratu, imao je onako manju bradu, zapušanu pet, šest dana, bio je uredan čovjek, poznavao ga i prije rata, ali nisu bili prijatelji. Kada je čuo da je T.M.1 zv. „Č.“ optužen, bio je iznenađen, bio je uvijek korektan sa svima i sada se druži sa Bošnjacima.

Tužiteljica je odustala od unaksnog ispita svjedoka i uz dozvolu suda svjedoka direktno ispitala koji je naveo, da je evidenciju vođenja protokola vodio Z.Č., da su je vodili svi ko je na njegovom terenu bio ranjen ili bolestan i svi koji su radili u ambulanti, svi tehničari, znači zdravstveni radnici kako je ko koga zbrinuo i ukazao pomoć. Tužiteljica je svjedoku predočila, broj 908 da je malo ko nula prepravljana, što piše Č.A.1, jedno dijete, NN dijete, svjedok navodi da je bila obaveza da piše redni broj onaj ko je došao i sad je to uređeno, protokol je trebao da ima tačno datum, ali se moglo desiti, da se zbog ratnih dejstava ne upiše

isti dan, nego sutradan, ali se moralo upisati sa strane datum smrti ili ranjavanje. Potvrdio je da je od Z.Č. saznao da je maloljetno dijete Č.A.1 odvezeno i da je u putu izumrlo. Svjedok je objasnio kako je evidentirano u protokolu da je dijete sahranjeno 26.06. u Šeheru u džamiji u Šeheru, a bila je ova obaveza samo onom kome se ukaže pomoć da se evidentira, da je Z.Č. vozio dijete, dijete je izumrlo negdje na tom dijelu puta, misli da mu je pomoć ukazana, ali da mu nije bilo spasa pa je evidentiran kao događaj. Dalje je pojasnio da je Z.Č. dolazio prema ambulanti i skrenuo lijevo, dijete je umrlo na putu do ambulante, upisuju se svi poginuli iako im nije ukazana pomoć, sve ima koji su umrli, poginuli, izumrli ima upisano.

Svjedok odbrane P.M. u iskazu je naveo iz T., da je živio u Ž. u koje se vratio oko 01.04.1992.godine, pred samo izbivanje rata iz A. gdje je radio, a onda je otišao u rodno selo T. roditeljima sa bratom je išao i već tada na Ciljugama ih je zaustavila naoružana uniformisana grupa ljudi, da su ih pretresli, a bili su u autu, nije bila policija rekli su im da izađu iz auta, ne zna ko su bili ti naoružani ljudi, bila su trojica, dva u maskirnim uniformama sa pištoljima i jedan u civilu sa automatskom puškom, nije znao kojoj vojsci pripadaju. Opisao je da su imali maskirnu uniformu, jedan je imao zelenu beretku, druga dvojica nisu imali kape, jedan je bio u kožnoj jakni i kojeg je njegov brat poznao, radili su zajedno u rudniku, ime mu ne zna, bio je Musliman, nakon pretresa su ih pustili. Poslije su iz T. rijetko išli u Živinice, autobusom, svuda su bile barikade pa kolima nisu išli. Roditelji su krajem aprila otišli u Š., kod rodbine, a on je ostao sa porodicom u T., u kojem su Srbi bili zastupljeni sa 5-6% stanovnika u tri zaseoka. Svjedoči da je sve mirisalo na rat, bili su kod kuća i preko neke veze od komšija su obavješteni da moraju izaći da prijeti opasnost napada na selo, svi su napustili selo i otišli u pravcu Gojčina, ali napada nije bilo, izašli su zbog bojazni od napada. Sutradan se vratio kući sa S.V. da vidi šta je bilo i taj dan je bio napad, neki su bili iza njegove kuće, gdje je šuma, već je bila formacija raspoređena, nije znao ko ih je napao jedva je izbjegao napad, poslije je čuo priče od jednog starog komšije, koji je ostao stariji čovjek prikrio se, sakrio se, on je čuo po imenu i prepoznao je po njegovom kazivanju da, ko je god doživao njegovog oca po imenu i „skuvana kafa, eto nas tako“, i tako da je došla ta formacija.

Misli i po priči to su bile komšije iz zaseoka, P. koji su Muslimani, da je bila velika pucnjava, kuća mu je bila zapaljena, formacija je bila u šumi, misli da nije bilo izdvojeno tri-četiri čovjeka nego po rafalnoj pucnjavi misli da je to bilo bar stotinjak ljudi, po njegovom uvjerenju bilo je mnogo ljudi i misli da ne bi tako zalazilo desetak ljudi, nije to po njemu bila neformalna grupa bila je formacija, očito su bili dobro raspoređeni linijom šume. Poslije napada otišao je u susjedno selo Gojčin, tu je bila linija, to je bio srpski dio i mobilisan je u Osmacima u bataljon u sastavu Birčanske brigade Vojske Republike Srpske koja je već tada oformljena, u sastavu voda kojim je komandovao V.Lj. M., bio je i T.M.1 zv. „Č.“, komandant Osmackog bataljona je bio B.V. zv. „L.“. Svjedok je naveo da je interventni vod imao zadatak da interveniše u slučaju napada na već formirane borbene linije ili ratna linija razdvajanja, ne zna kad su se oformili, jer se priključio drugom polovinom maja jedinici. Da su bili smješteni u školi gdje je komanda ili u Domu kulture, a zna dobro gdje se selo Jelovo Brdo, zna i za događaj iz juna 1992.godine i da je u tom selu muslimansko stanovništvo i da je bilo nekih pet –šest kuća srpskog stanovništva.

Vezano za događaj naveo je da bio lično prisutan, nije bilo borbenih dejstava, nije siguran da li je V.M.1 ili neko drugi prišao i rekao da moraju da idu tamo da se nešto desilo da imaju poziv linijom veze da dođu od B.V. zv. „L.“ da se nešto dešava tamo. Krenuli su on, T.M.1 zv. „Č.“, V.M.1, L.T. i Đ.C., Đ., sa vozilom TAM i došli su nekih 300 metara od džamije i pored puta je neka livada, proplanak i gdje su zatekli B.V. zv. „L.“, i jednu paravojnu formaciju koja je bila u Osmacima u to vrijeme, znao je za njih zvali su se S. četnici, viđao ih je, bili su u Osmacima zasebno smješteni. Misli da su zauzeli neke muslimanske kuće, bili su u blizini, pa ih je viđao, znao ih je, znao je S., bio im je komandant,

bio je upečatljiv, imao je dužu bradu, jaču valovitu kosu, lik mu dobro zna, imao je motorolu i dolazio je u komandu da je lično on puni. Da je ostale pripadnike slabije poznao, zna da su jednog zvali R. i viđao ga je bio je naoružan puškomitraljezom 84-vorka, sa njima nije ni kontaktirao i nisu zajedno njegova jedinica i S. četnici išli na teren. Nakon njihovog dolaska, kada su krenuli od džamije i dvorište preko puta, gdje su bile dvije kuće, opet su zadržani zbog rasprava, i gdje su zatekli B.V. zv. „L.“, i jedan kojeg ne zna, da se raspravljao sa B.V. zv. „L.“, imao je crnu kovrčavu kosu, opasan bombama, malo našminkan, tu je bilo civila, žena, par muškaraca, dvije-tri malo mlađe osobe, dva momčića od 15-16 godina zna da tu kovrdžavi, čičkavi, kojeg B.V. zv. „L.“ moli, ubjeđuje, traži od njih, naređuje, govori da su civili, da nemaju s njima ništa, ne mogu se tako ponašati, vidio je već na civilima na livadi, na par njih je vidio, da su već maltretirani od tih muškaraca, čuo je razgovor čičkavog iz S. grupe, govorio je ekavski, kao i ostali, a B.V. zv. „L.“ je govorio ijekavski kao i ostali sa tog područja.

Raspravljali su se da ti ljudi na livadi nisu civili, da je imao oružani list i oružje čovjeka kojeg je ubio, pokazivao je i neku kesu sa municijom, da su našli kod civila, ali vidio je da je to provokacija, pištoljska municija, nije za automatsko oružje, da su to našli kod neke žene u kesi, i da su ti civili njihovi zarobljenici. Pokušavali su da komandanta B.V. zv. „L.“ zaštite, vidjeli su da su ti ljudi problematični, da ne liče bilo kome od njih po ponašanju i pokušavaju nešto u smislu da je B.V. zv. „L.“ komandant i njima i ne mogu se tako ponašati. B.V. zv. „L.“ je naredio da se ljudi transportuju Osmake i da ih više ne smiju dirati, čuo je da se B.V. zv. „L.“ i sa S. ubjeđivao, držali su se i po strani osim što su pokušavali da kažu „B.V. zv. „L.“ je nama i vama komandant“, sve što je opisao bilo je na livadi, sve je to trajalo pet do deset minuta dok su bili na livadi i onda idu, pješke do džamije. Da tu imaju dvije kuće i opet S. četnici, hoće da ispituju civile, vodili su ih u kuću jedno po jedno i ispitivali a pripadnici voda T.M.1 zv. „Č.“, komandir V.M.1 su pokušavali da civile transportuju. Imao je saznanja da S. četnici pljačkaju, da su civili predali sve vrijednosti što su imali, ali da su prestali da pucaju, da maltretiraju i tuku civile kada je došao on i ostali iz voda u pomoć B.V. zv. „L.“. Sjeća se da su pokušali neku djevojčicu da siluju, dijete je preplašeno, majka do nje, vulgarno joj se obraćao, dijete se trese, plaši se, maše glavom, prišao je i malo udario tog momka i onda je R., tu djevojčicu, zgrabio za ruku, dijete se i ne otima, ne može se otet i da hoće, pokušava da je uvede u tu kuću, na stepenište vodi je, hoće već uz stepenište da je vuče, u tom ga je spriječio B.V. zv. „L.“ kaže „R. ne možeš to radit, dosta je više“ i onda su psovali i vrijeđali se međusobno.

Da je tada jedan od S. četnika kojeg zna, zvali su ga T.A. repetirao pušku na B.V. zv. „L.“, prišao mu puška mu je na samim prsima, na pet deset centimetara i da su i oni su uzeli oružje on, T.M.1 zv. „Č.“ prvi uz B.V. zv. „L.“, uperili su puške, da se ne poubiju, i R. je pustio djevojčicu, nisu je više vukli. Opet je bila rasprava da se što prije transportuju sa vozilom za Osmake, nekako su uspjeli da se oni prebace za Osmake, niko od civila nije ostao, oni su ostali i poslije tim istim vozilom su vraćeni u Osmake. Za civile misli da su razmijenjeni, nije znao da u selu ima civila, jer je bilo napušteno i razrušeno, a da ima civila saznao je od B., kojeg su S. četnici našli i on ih je odveo u Jelovo Brdo, misli da su imali namjeru da pljačkaju. Nije mu poznato ko je javio B.V. zv. „L.“, da se pucnjava čula, a do Osmaka bi se pucnjava trebala čuti, jer je vazdušnom linijom razdaljina 3-4 kilometra, njihove linije su bile 2. kilometra od Jelova Brda, pa mu nije jasno gdje su se ti civili krili dva mjeseca u Jelovom Brdu, niti mu je jasno kako su ih S. četnici našli i kako su udarili na njih. Navodi da je T.M.1 zv. „Č.“ cijelo vrijeme bio sa njim, za vrijeme događaja na livadi, a da poznaje T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“, bili su sa njim u istoj jedinici, P.V.1 zv. „R.“ na minobacaču, a T.M.2 zv. „M.“ je bio raspoređen u Zelinskoj četi, ali nisu nikada bili u ispomoći njegovom vodu. Za žrtve je saznao poslije kada su se vratili u Osmake, da je poginulo dvoje djece, i da su dva tri čovjeka ubijena, ne zna gdje su ubijeni, za jedno dijete je čuo da su ga pebacili u

Osmake, da je izumrlo čuo je sanitet i poslije je čuo da su jedno dijete sanitetom vozili u Osmake, nije to vidio, jednostavno da je dvoje djece poginulo i da su valjda sahranjeni. Č.A.1, dobro zna, da su njegova djeca poginula, Č.A.1 je bio u kući njegovog djeda gdje je živio bar deset, petnaest puta. Č.A.1 najbolje zna njega i B.V. zv. „L.“ od svih ovih drugih ljudi. Č.A.1 T.M.1 zv. „Č.“ ne vjeruje da ga je ikada, mogao uopšte znati, zato što je T.M.1 zv. „Č.“ uvijek radio po strani. Č.A.1 ako bi ikoga prepozno, trebo bi prepoznati njega ili B.V. zv. „L.“. Branilac je uz dozvolu suda svjedoku predočio fotografiju S. i svjedok se decidno izjasnio da je to S. četnik, da ga kao takvog poznaje iz tog perioda. T.M.1 zv. „Č.“ poznaje godinama, površno, zadnjih godina poznaju se bolje, nadimak Č. ima od prije rata, opisao je izgled T.M.1 zv. „Č.“ prije rata da je imao slabu kosu i velike zaliske i eventualno je nosio brkove, u ratu je nosio, jednu bradicu manju od centimetar-dva, njegovanu, urednu bradicu, njegova brada nije ličila na bradu koju je nosio S.. Inače nije primijetio da ima mržnju prema pripadnicima druge nacije, supruga mu je ..., misli da mu je odnos bio korektan. Svjedok je na kraju naveo da zbog intervencije B.V. zv. „L.“ i njih iz interventnog voda, civili koji su spašeni su ostali živi, a u toj intervenciji i sami su mogli nastradati. Na upit suda da objasni boravak civila dva mjeseca u Jelovom Brdu, objasnio je da su izbjegli, kao što je i on izbjegao iz svog sela, jer su se bojali napada, Srbi napadaju Muslimane, a Muslimani napadaju Srbe, a nije mu poznato gdje su se skivali dva mjeseca.

Tužiteljica se odrekla unaksnog ispita svjedoka i uz dozvolu suda, svjedok u direktnom ispitu tužiteljice navodi, da je dan kada se događaj desio bio sa lijepim vremenom, da je vrijeme događaja od dvanaest sat do petnaest sati, da je silazio do džamije na nekih dvjesto-tristo metara od džamije, da je pored puta proplanak, ravna njiva i da se vidi šuma, civili su bili na njivi pored puta.

Sud je izvršio uvid u izjavu B.V. zv. „L.“, koju je potpisao i stavio otisak palca, kao mogućnost identifikacije, u čijoj izjavi su navedeni identični opisi dešavanja na dan ubistva civila u Jelovom brdu, kao što su svjedočili i ostali svjedoci odbrane, upravo pozivajući se na saznanja od B.V. zv. „L.“. U izjavi navodi da su ubistvo civila i zarobljavanje preživjelih civila, kao da su ih natjerali da skinu odjeću da su izvršili S. četnici i da je on sa svojom vojskom, spasio preživjele civile, a da je Z.Č. naložio da sahrani ubijene, za djecu navodi da su ubijena i da je dozivao, a da je neko od skrivenih civila istrčao i tada su zapucali S.i četnici, u izjavi navodi ga je govorio da obustave paljbu, ali su pucali i tada nije bilo ni B.V. zv. „L.“ ni bilo koga drugog, pa je Č.A.1 pomiješao njega sa nekim od S. četnika. Dalje navodi da su Č.A.1 i ostali njegove komšije i da mu je žao što se sve tako desilo.

Tužiteljica Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Alma Džaferović ostala je kod završnog izlaganja koje je dala u predhodnom postupku kada je navela, da smatra da je tužilaštvo na osnovu provedenih dokaza, dokazalo da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ i „Lj.“, kao pripadnik čete „Osmackog bataljona“ tzv. Srpske Republike Bosne i Hercegovine, počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142 stav 1. u vezi sa članom 22 preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, da to proizilazi, iz iskaza svjedoka i materijalnih dokaza tužilaštva, da je u vrijeme kada je optuženi počinio krivično djelo u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob između pripadnika Armije Republike Bosne i Hercegovine i vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, da je optuženi preduzimao radnje protivne temeljnim principima međunarodnog prava, i to člana 3. stav 1. tačka a) i člana 147. Ženevske Konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 13. stav 2., u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 08. juna 1977. godine (Protokol II). Navela je da radnje koje se optuženom stavljaju na teret su počinjene u vrijeme, oružanog sukoba u BiH, da to proizilazi iz odluke Predsjedništva Socialističke Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju neposredne ratne

opasnosti od 09.04.1992. godine i Odluke o proglašenju ratnog stanja koju je donijelo Predsjedništvo Republike BiH od 20. juna 1992. godine („Službeni list R BiH“ broj 1/92), kao i iz iskaza svjedoka optužbe koji potvrđuju postojanje oružanog sukoba u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Navela je da smatra da je dokazana veza između djela optuženog i oružanog sukoba, koji je u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio pripadnik Vojske Srpske Republike BiH, čete „Osmačkog bataljona“ da je taj status je dokazan izjavom optuženog i izjavama svjedoka oštećenih, koji su naveli da je optuženi, bio odjeven u šarenu maskirnu uniformu, naoružan automaskom puškom, a svjedoci su zaključili da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ imao značajnu ulogu komunicirajući sa ostalim vojnicima, koji su se njemu obraćali tražeći upute u pogledu poduzimanja radnji na dan kada se desio događaj, da ni sam optuženi ne osporava da je bio pripadnik čete „Osmačkog bataljona“, vojske Srpske Republike BiH. Navela je da je tužilaštvo dokazalo da je između optuženog i krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, koje je počinio zajedno sa P.V.1 zv. „R.“ i T.M.2 zv. „M.“ prema civilnim licima i oružanog sukoba u BiH, je postojala veza, neksus, da je radnje za koje je optužen, preduzeo u svojstvu vojnika, pripadnika Vojske Srpske Republike BiH, u oružanom sukoba između pripadnika te vojske i pripadnika Armije R BiH, da je to omogućilo optuženom da u posebnim uslovima, sa svojstvom vojnika, počini radnje koje mu se stavljaju na teret. Smatra da su tada vođena borbena dejstva na području općine Kalesija, i sela Jelovo Brdo, a što su potvrdili svjedoci Ć.A.1, Ć.A.3, Ć.R., S.F., P.Ć.S., K.H.3, M.S., K.H.2 i Mldb.3, koje su saglasne da su početkom maja 1992. godine, oružane formacije Vojske Srpske Republike BiH opkolile selo Jelovo Brdo, da je uslijedilo pucanje sa svih strana iz artiljerijskog i drugog oružja, i da su vojnici pozvali stanovništvo sela Jelovo Brdo da predaju oružje koje su predali, oružje je bilo lovačko i nekoliko pištolja, da su nakon predaje oružja, vojnici koji su ušli u selo Jelovo Brdo, bile komšije iz susjednih sela Zelina, Vrela, Pandura, Gojčina i Makalića, nastanjenih srpskim stanovništvom, i da su optuženi i oštećeni pripadali različitim etničkim skupinama, i status optuženog kao vojnika i stanje oružanog sukoba na području općine Kalesija, su uticali na sposobnost i odluku optuženog da počini krivično djelo.

Nadalje tužiteljica smatra da je dokazala da civilna lica Ć.A.2, K.H.1, Mldb.1 i Mldb.2, nisu pripadala ni jednoj vojnoj formaciji, niti su neposredno učestvovala u neprijateljstvima, da su uživali zaštitu u skladu sa odredbom člana 3 stav 1. tačka a), člana 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949 godine i člana 13. stav 2., u vezi sa članom 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola uz navedenu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 08. juna 1977. godine (Protokol II). da civilna lica Ć.A.2, K.H.1, Mldb.1 i Mldb.2, prije, a i u vrijeme izvršenja krivičnog djela, nisu bili pripadnici Armije R BiH, niti su na bilo koji način učestvovali u borbenim dejstvima, već su bili u civilnoj odjeći i bez ikakvog naoružanja, da civilna lica, Ć.A.2, K.H.1, Mldb.1 i Mldb.2 nisu na bilo koji način preduzimali aktivno učešće među stranama u sukobu, niti su pripadali bilo kojoj vojnoj formaciji ili policijskim snagama, morala su biti zaštićena u svim okolnostima, te se prema njima moralo postupati čovječno, a smatra da je to dokazano iskazima oštećenih Ć.A.1, Ć.A.3, Ć.R., P.Ć.S., K.H., S.F., M.S. i K.H.2, i iz pročitano iskaza Mldb.3 da su oni kao i ubijeni Ć.A.2, K.H.1 i Mldb.1 i Mldb.2, mještani sela J.B., da su se bavili ... poslovima, da su na taj način hranili svoje porodice, da nisu učestvovali ni u kakvim borbenim dejstvima i da nisu imali naoružanje. Smatra da je dokazano da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“, zajedno sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“ povrijedio odredbe važećeg međunarodnog humanitarnog prava čije poštivanje je obavezivalo optuženog, da su u inkriminirano vrijeme odredbe Ženevske konvencije o postupanju sa civilima za vrijeme rata i oružanog sukoba, i zajednički član 3. svih Ženevskih konvencija bili na snazi i primjenjivi na unutrašnje oružane sukobe na području bivše Jugoslavije, i na području tadašnje Republike

Bosne i Hercegovine, činjenica koja je utvrđena, presudama MKSJ i presudama Odjela za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine, da je primijenjena odredaba ove konvencije u vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini.

Tužiteljica je predložila da se optuženi T.M.1 zv. „Č.“ oglasi krivim i da shodno odredbama Krivičnog zakona Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine, kao zakona koji je bio na snazi i u primjeni u vrijeme izvršenja krivičnog djela, ocjenom svih konkretnih okolnosti krivičnog djela, mu se izrekne zakonom propisana kazna zatvora.

Branilac optuženog je takođe ostao kod završne riječi iz predhodnog postupka i u ponovnom postupku je dopunio po izmijenjenoj optužnica protiv T.M.1 zv. „Č.“ sa glavnog pretresa održanog dana 16.09.2016.godine. Smatra optužnicu nejasnom i nerazumljivom zbog, nedovoljne izdiferenciranosti radnji za koje se tereti optuženi T.M.1 zv. „Č.“, da se navodi učešće u radnjama još dva lica, pa da je neke radnje počinio „jedan od njih“ izaziva sumnju da su oni drugi, a time i optuženi T.M.1 zv. „Č.“ počinili tu radnju. Naveo je da je optužba nesigurna, neubjeđena u sumnju da je stvarni počinilac inkriminiranih radnji koje su prouzrokovale zabranjenu posljedicu (smrt 4 civila), optuženi T.M.1 zv. „Č.“ i da optužba poslije dokaznog postupka nije sigurna da je radnje za koje ga tereti, počinio optuženi, jer da je optužba u to sigurna, prilagodila bi izmijenjenu optužnicu toj tvrdnji. Smatra da iz same izmijenjene optužnice proizilazi ozbiljna sumnja da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ preduzeo inkriminirane radnje, koje čine obilježja krivičnog djela, a da prema članu 3. stav 2 ZKP F BiH, “sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog”. Smatra da pravna kvalifikacija prema kojoj je optuženi kao saizvršilac učesnik u ubistvu četiri lica, da je u suprotnosti sa činjeničnim opisom u dijelu u kome se navodi konkretna radnja izvršenja jednog lica koja je direktno prouzrokovala zabranjenu posljedicu, bacanje bombe i pucanje iz pištolja u glavu K.H.1, da se nije identifikuje to lice koje je radnju preduzelo, pa ako optuženi T.M.1 zv. „Č.“ nije izričito označen kao izvršilac ovih radnji s obzorom na opis radnji izvršenja i pravnu kvalifikaciju saizvršilaštva, smatra da je nejasno kako je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ mogao na odlučujući način doprinijeti izvršenju radnji, bacanju bombe i pucanju iz pištolja od strane drugog lica, smatra zbog toga da je postojeća pravna kvalifikacija krivičnog djela u odnosu na optuženog T.M.1 zv. „Č.“ neprimjerena, tako da optužba nije dokazala da je optuženi počinio krivično djelo za koje je optužen. Branilac je naveo da su samo oštećeni Č.A.1 i Č.R. prepoznali optuženog kao učesnika događaja, a da to ostali svjedoci optužbe to nisu potvrdili. Naveo je da petnaest svjedoka odbrane su saglasno i uvjerljivo svjedočili da optuženi nije bio prisutan na licu mjesta u vrijeme događaja, pucnjave kada su stradali civili u šumi zvanoj „Stupić“, opština Kalesija. Branilac smatra da je davanje iskaza oštećenog Č.A.1 uz tumača za gestovni govor, suprotno članu 101.stav 3. ZKP F BiH, da nisu položili zakletvu ni tumač ni oštećeni Č.A.1, da to je suprotno članu 281.stav 3 i članu 100. stav 1.ZKP F BiH, i osporio je njegove iskaze date u istrazi, navodeći da su uzeti suprotno članu 277. stav 1.ZKP F BiH, a osporio je radnju prepoznavanja optuženog od strane oštećenog, jer smatra da je to trebalo izvršiti u skladu sa članom 99. stav 2.i 3. ZKP F BiH, da je optuženi bio dostupan tužilaštvu i da oštećeni Č.A.1 i ne potvrđuje da je vidio čin ubijanja njegovih sinova. Branilac je analizirao iskaze svjedoka optužbe i ocijenio ih kao nedosljedne, izmijenjene u odnosu na iskaze iz istrage, navodi da je saslušano petnaest svjedoka odbrane, koji su govorili o prisustvu S. četnika na tom području, da su ga svi svjedoci prepoznali na fotografiji. Smatra da ocjenom njihovih iskaza, treba ima u vidu činjenicu da su iskazi iscrpni, jasni, da se međusobno nadopunjuju i da su o bitnim činjenicama saglasni i sa iskazima svjedoka tužilaštva. Naveo je drugim dokazima utvrđeno da su pripadnici paravojske jedinice „S. četnici“ i da su iz Srbije, da iz tih navedenih razloga optužba nije dokazala navode optužnice, nije dokazalo da je

optuženi počinio krivično djelo za koje se terete. Predlažio je da na osnovu člana 299.tačka c) ZKP F BiH optuženog T.M.1 zv. „Č.“ sud osloboditi od optužbe.

U dopuni završne riječi u ponovljenom postupku branilac je naveo da imajući upute drugostepenog vijeća da u ponovnom postupku cijeni dokaze na način kako je to sugerisao drugostepeni sud. Naveo je da u ranijem postupku dokazi nisu cijenjani na pravilan način, da je presuda je bila zasnovana u najvećem dijelu ako ne i isključivo na iskazu svjedoka Ć.A.1 i K.H.2. Naveo je da u iskazima tih svjedoka postoje kontradiktornosti u njihovim samim iskazima i između njihovih iskaza u bitnim stvarima naime kako branilac navodi da ova dva svjedoka navodno prepoznala optuženog kao izvršioca krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret, a da su o njegovom izgledu dali sasvim kontradiktorne izjave, o istom događaju u istom kratkom vremenu oni su vidjeli optuženog, ali su ga vidjeli na sasvim drugačiji način. Smatra da to osnovano dovodi u ozbiljnu sumnju autentičnost njihovih iskaza i da je drugostepeni sud na to ukazao. Nadalje smatra da se ne mogu zanemariti iskazi svjedoka optužbe K.H.3, P.Ć.S., Mldb.3 iskaz iz istrage koji je pročitani koji jednostavno dovode apsolutno u sumnju i tvrdnju optužbe o načinu kako je izvršeno krivično djelo i iskaze svjedoka Ć.A.1 i K.H.2, smatra da postoje razlozi koji izazivaju sumnju u vjerodostojnost iskaza Ć.H. i K.H.3, a da su iskaz 15 svjedoka odbrane potvrdile svjedokinje optužbe u svojim iskazima K.H.3 i P.Ć.S., i svjedok optužbe Mldb.3. Branilac navodi da su ovi svjedoci negirali direktno i indirektno iskaze svjedoka kojima je sud vjerovao i na kojima je zasnovao osuđujuću odluku. Branilac je dalje naveo da iskazi ovih svjedoka optužbe, potvrđuju navode odbrane, kao i što to potvrđuju i materijalni dokazi odbrane pismo B.V. zv. „L.“ koji je bio na licu mjesta, a koga spominju svjedoci i optužbe o načinu kako se događaj desio. Naveo je i druge materijalne dokaze odbrane presude i fotografije, te paravojne formacije i da su četnici koji su boravili na ovom području boravili u to vrijeme i koji su prema svim dokazima i stvarni izvršioc ovoga krivičnog djela, zbog čega smatra da iz svih tih dokaza kada se cijene pojedinačno i u vezi ne može se izvući pouzdan zaključak da je optuženi počinilac ovog krivičnog djela, te da sud ima u vidu odredbu člana 3. stav 2. ZKP FBiH da u sumnji, a da je očigledno ne samo da je sumnja, a postoje apsolutni dokazi, pouzdani dokazi da optuženi nije počinio to krivično djelo, da sud donese oslobađajuću presudu, a navodima branioca u završnoj riječi se pridružio i optuženi T.M.1 zv. „Č.“.

Nakon ocjene provedenih i pročitanih zakonitih dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Naime, prema stanju izvedenih dokaza u ovoj krivičnoj stvari je nesporno da je dana 26.juna 1992.godine na lokalitetu šume zvane „Stupić“ u općini Kalesija, za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, nakon što su pripadnici JNA prije, a i pripadnici Vojske Republike Srpske, oduzeli naoružanje od mještana sela Jelovo Brdo, dana 02.05.1992.godine i da su u selo ušli pripadnici Vojske republike Srpske, da su mještani sela uglavnom napustili selo, a da su neki i ostali nakon 02.05.1992.godine u selu i da su nastavili da obrađuju njive, jer im je rečeno da im niko neće ništa i da je tako i bilo do 26.06.1992.godine na taj da nije sporno ni za optužbu ni za odbranu prema iskazima preživjelih svjedoka, na koje je napad izvršen od strane srpskih vojnika na lokalitetu „ Stupić“ gdje su se krili da su smrtno stradali civili malodobna djeca Ć.A.1 iz sela Jelovo Brdo Mldb.1 i Mldb.2, zatim civili Ć.A.2 i K.H.1 iz sela Jelovo Brdo. Da su taj dan smrtno stradali navedeni civili potvrđuju iskazi svjedoka Ć.A.1, Ć.R., S.F., K.H.3, P.Ć.S., K.H.2, Mldb.3 (iskaz pročitani na glavnom pretresu), kao preživjelih civila sela Jelova Brda koji su se zajedno sa ubijenim civilima skrivali. Navedenu činjenicu da su dana 26.06.1992. godine smrtno stradali civili na lokalitetu šume „Stupić“ potvrdili su i svjedoci obrane B.O., S.T., Đ.A., L.B., I.M., I.G., L.P., V.Lj., E.I., B.R., M.B., Đ.B., V.G., F.C., P.M. i B.V. zv. „L.“ (izjava

pročitana na glavnom pretresu) i isti su od strane suda ocijenjeni u smislu načela slobodne ocjene dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima, a odnose se na naprijed utvrđeno činjenično stanje.

Izloženo činjenično stanje je u pogledu okolnosti da je ovom prilikom smrtno stradalo troje civila, potkrijepljeno je iskazom vještaka profesora doktora Zdenka Cihlarža i nalaza i mišljenja Ekspertnog tima koji je izvršio sudsko – medicinsku i kriminalističko-tehničku obradu ekshumiranih posmrtnih ostataka, kojom prilikom su izvršili ekshumaciju posmrtnih ostataka na označenom lokalitetu i sačinili foto dokumentaciju za posmrtnne ostatke po brojevima. Prema nalazu i iskazu vođe Ekspertnog tima utvrdili su obradom posmrtnih ostataka označenih brojem JRB/1 ekspertizom urađenom dana 26.12.1997.godine da se radi o muškoj osobi starosne dobi od 45 do 55 godina života, sa detaljno opisanim ozljedama uz priloženu foto dokumentaciju i izvršenu identifikaciju metodom pokazivanja od osobe (porodice) koja je mogla dati podatke sadržane u zapisniku o identifikaciji od 30.12.1997.godine da su posmrtni ostaci identifikovani kao Č.A.2, sa posljednjim prebivalištem u Jelovom brdu. Posmrtni ostaci sa oznakom JBR/2, od strane istog ekspertnog tima dana 26.12.1997.godine, ustanovili da se radi o posmrtnim ostacima muške osobe starosne dobi od 40 do 50 godina, sa detaljnim opisom u zapisniku i sačinjenoj foto dokumentaciji, odjevnih predmeta i ustanovljenog zaživotnog povređivanja sa konstatacijom da je smrt nastupila kao strelno ozljeđivanje glave, a da je identifikacija posmrtnih ostataka izvršena istom metodom kao za identifikaciju posmrtnih ostataka JRB/1 dana 30.12.1997. godine i ustanovljeno je da se radi o K.H.1 sa posljednjim prebivalištem u Jelovom Brdu. Za posmrtnne ostatke označene kao JRB/3 medicinska ekspertiza istog tima izvršena je dana 26.12.1997.godine i da su ustanovili da se radi o osobi životne dobi između 9.5 i 10.5 godina, da pol zbog starosne dobi nisu utvrdili ekspertizom, da su verificovali povređivanje opisane u nalazu pojedinačno i strelne povrede grudnog koša, a da je identifikacija izvršena pomoću odjevnih predmeta metodom pokazivanja kao i za predhodne dvije identifikacije od strane porodice kako je navedeno u zapisniku dana 30.12.1997.godine i da je ustanovljeno da se radi o posmrtnim ostacima Mldb.1 sina Č.A.1 sa pebivalištem u selu J.B..

Posmrtni ostaci malodobnog Mldb.2 nisu pronađeni, nisu ekshumirani, jer je prema iskazima svjedoka mjesto gdje je Mldb.2 sahranjen ostalo nepoznato, ali je utvrđeno iskazima svjedoka posebno svjedokinje Č.R. koja je vidjela da su djeca Č.A.1 pala u potok i da ih je obojicu kada je na njivi na koju su ih kasnije istjerali, rekla B.V. zv. „L.“ da nakon što je na toj njivi pitao za ranjene i ubijene da su Č.A.1 djeca pala u potok. B.V. zv. „L.“ je natjerao nju i njenu kćerku P.Č.S. da idu da vide jesu li djeca živa, da je Mldb.2 samo ječao i da je umro, vidjela je da mu je drob izašla. Iznijela je na leđima Mldb.1 na livadu i B.V. zv. „L.“ je tjerao P.C.S. da ide po drugo dijete, ali je svjedokinja otišla i uzela dijete od kćerke Mldb.2 i iznijela ga na livadu i stavila ih jednog pored drugog, pa činjenicu da je smrtno stradao dana 26.06.1992. godine Mldb.2 sud smatra kao nesporno utvrđenu činjenicu.

Na osnovu iskaza preživjelih svjedoka koji su se skrivali Č.R. koja ne poznaje optuženog, da je na dan 26.06.1992.godine kopala u njivi da je vidjela da iznad njive ide 10-15 vojska, da su se sageli i nosili puške, i da je otišla kući i mužu Č.A.2 i djeci rekla da bježe da ide vojska (srpska) koji su letili preko njive i da se sa porodicom sakrila u travu pored džamije gdje joj je bila i kćerka P.Č.S.. Prema iskazu ove svjedokinje proizilazi da kada je počela pucnjava da se nalazila u šumi “Stupić“ da su sjedili ona i Č.A.1 sa njegovom djecom koja su se igrala, a da je Č.A.1 tada spavao i da je potok bio na 2 metra od njih i da je vojnik dopuzao do potoka koji ih je razdvajao i zalegao i počeo pucati u njih iz puško-mitraljeza i da su i ostali za njim počeli pucati. Navela je da je samo vidjela tog vojnika koji je zapucao i da su djeca odmah pala u potok i misli da je taj vojnik pogodio djecu, njega je vidjela, tačnije da je taj srpski vojnik počeo pucati prvi i da je na licu mjesta pogodio djecu koja su se igrala,

vojnika nije tačno mogla da vidi u licu, kao i da T.M.1 zv. „Č.“ nije vidjela i da ga ne poznaje, da je ostale vidjela i da poznaje trojicu, ali da sa mjesta na kojem se nalazila nije mogla vidjeti te ljude, ali da ih je Č.A.1 mogao vidjeti.

Nadalje i svjedok S.F. je bio u jednoj grupi koja se skrivala sa M.S. da je spavao, a da su bili ispod bazena „Jelašci“ potok „Stupić“ u njivi Jelah, da je vidio grupu četnika 15-20, da pretražuju teren, da njih nisu vidjeli, a da je nizvodno od njih niz potok bila grupa mještana u kojoj je bio Č.A.1 sa djecom, Č.A.2 sa ženom Č.R. i kćerkom P.Č.S., K.H.1 sa porodicom, da ih nije mogao vidjeti, ali da je tačno znao gdje se nalaze. Probudila ga je pucnjava i vidio je da vojnici lete prema njima, u uniformama sa velikim bradama i jedni su došli do Č.A.1 i njegove djece i jedno je dijete odmah ubijeno, a drugo, ranjeno. Vidio je da drugi vojici trče za Č.A.2 i taj dan je čuo da su ubijeni Č.A.2 i K.H.1. Htjeli su da pucaju po mjestu gdje je bila njegova grupa, ali su na njihovo traženje izašli i predali se, a čuo je da jedno dijete plače i da B.V. zv. „L.“, govori „dajte T.M.1 zv. „Č.“, da dijete voze u Osmake, T.M.1 zv. „Č.“ nije vidio. U Osmacima je B.V. zv. „L.“ tražio da ih iz Osmaka voze, jer će do ujutro biti poklani i došao je kamion i odvezao ih u Šekoviće. Svjedok M.S. je takođe bio na lokalitetu gdje se skrivala grupa mještana Jelova Brda, taj dan oko 11 sati čuli su i vidjeli Srbe, dolazili su odozgo, odmah su zapucali, vojnike nije vidio tada, ali ih je vidio kada su ih izveli na njivu, vidio je da su po grupi u kojoj je bio Č.A.1 pucali iz automatskog oružja i mitraljeza 84, čuli su plač djeteta i izveli su Č.R. koja im je rekla da ima još koji se kriju i onda su izašli na njivu. Kada su bili na njivi istjerani došao je B.V. zv. „L.“, koji je tim vojnicima psovao boga, i vikao da se dijete spasi, a vojnik kojeg je ovaj svjedok opisao kao „Ž.“ koji je imao mitraljez 84, je rekao da dijete ne može ostati živo, da ga je on presjekao sa 84-vorkom. Daljom analizom iskaza svjedoka optuže iz grupe u kojoj se nalazila i svjedokinja K.H.3 proizilazi da je 15.05.1992.godine sa sestom M.H. došla radi poljoprivrednih radova u Jelovo Brdo, i da je znala da su 2.05.1992.godine Srbi pokupili naoružanje od mještana sela i da su tada mještani napustili selo i njena sestra i zet došli kod nje i roditelja u D.L., općina Ž., a da su 26.05.1992.godine Srbi pokupili preostali naraod. Da nju sestru i zeta nisu taj dan odveli, jer su bili u njivi i sakrili se, a da su im Č.A.2 i Č.R. rekli da se ne vraćaju kući da su se poslije zajedno sa K.H.1 Č.R. njihovim sinom Mldb.3 nastavili da kriju, jer iz sela nisu mogli izaći, jer su okolo bila Srpska sela. Taj dan su vidjeli iz trave da preostale mještane provoze za Osmake. Ova svjedokinja je kao i ostali svjedoci navela da su bili u tri grupe i da su taj dan kako su naveli i prethodni svjedoci čula povike i pucnje, jer je u selo došla grupa četnika da ponovo pretražuje teren, kao i ostali svjedoci je čula pucanje i bacanje bombe, da je čula da kada je napadnuta Č.A.1 grupa da su prvo pucali i da su došli sa brda i da su u toj grupi pucajući ubili četvero iz te grupe, nakon toga su tražili da se predaju i da je čula Č.R., da ne pucaju da će se predati. Saglasno iskazima prethodnih svjedoka je navela da su onda opkolili i počeli pucati po njenoj grupi i ona im naredili da se predaju i predali su se i izašli na njivu. Ko i ostali svjedoci optužbe je potvrdila da nije vidjela Č.A.1, ali da je čula plač njegove djece, jer nisu bili daleko pa je mogla čuti da neko govori da se djeca ubiju ili da im se pomogne. I ova svjedokinja kao i ostali svjedoci je rekla da je čula jednog mladog vojnika da je rekao da je dijete presjekao mitraljezom i da mu nema pomoći i za K.H.1 je čula kao i ostali svjedoci optužbe da se hvalio da je na K.H.1 bacio bombe i da je otišao za njim da ga iz pištolja dokusuri, a da je tada od bačene bombe i K.R.1 povrijeđena od gelera. Kao i ostali svjedoci je navela da su ih na njivi postrojili, da su ih tjerali da se skinu goli i da su im tražili novac i zlato. Za B.V. zv. „L.“ je rekla kao i ostali da je došao na njivu sa svojom grupom koja je stala uz njega i da ih je on svojim uticajem branio. Za lice koje je imalo mitraljez i reklo da je Č.A.1 dijete presjekao mitraljezom čula je da ga zovu „R.“ da je bio krupan, visoki plav i da to nije optuženi, a da je taj što se hvalio da je na K.H.1 bacio bombu i da ga je pištoljem dokusurio je čula da taj vojnik govori da je imao oko dvadesetak godina, da je bio crn srednje visine. Ko i ostali svjedoci je rekla da lice koje je ispitivalo je imalo bradu. Lice koje je

pokušalo da je siluje je imalo bradu i mitraljez bio je nizak debeo, ali da je to spriječio B.V. zv. „L.“, koji mu je rekao da vrati curu, da su se zbog toga raspravljali. Svjedokinja optužbe P.Ć.S. je kao i prethodni svjedoci rekla saglasno tim svjedočenjima da su 02.05.1992.godine Srbi su razoružali mještane, da je tad otišla tetki u R. i ponovo se vratila u selo oko 20-og maja, ali da su u selu bili Srbi pa je sa roditeljima otišla u B., i tada su ostali u selu, jer im Srpska vojska nije dala da izađu iz sela. Njena mati je ujutro vidjela dok je bila napolju da su ih opkolili Srpska vojska i da subili na brdima oko sela i ušli su u selo i počeli da kupe narod, zvali su da se dođe kod džamije, ali je sa roditeljima ostala sakrivena u travi i vidjeli su narod da ide i da su narod poslije provezli kamionom prema Osmacima. Kao i ostali svjedoci je saglasno njihovim iskazima rekla da su bili u tri grupe, prvobitno svih 24-voro zajedno, a poslije su se podijelili, jer su Srbi obijali kuće da ih ne pronađu. Bila je u grupi sa Ć.A.1 i njegovom djecom i ostalim koji su takođe svjedočili da su bili u istoj grupi, a da je druga grupa bila udaljena od njihove oko 200 metara na istom lokalitetu šume „Stupić, a treća grupa je bila udaljena nekoliko kilometara, tako da se nisu mogli vidjeti sa njima. Kao i ostali svjedoci je saglasno navela da je dana 26.06.1992.godine se probudila oko 8 sati, jer je čula galamu i kad je ustala vidjela je naoružanu Srpsku vojsku i da su okruženi, da su zapucali i da je sagela glavu i nije više ništa vidjela tih par minuta dok su pucali i kad su prestali pucati kao i ostali svjedoci je navela da su im naredili da izađu iz „ Stupića“ i da kada je ustala da je vidjela dvoje Ć.A.1 djece na udaljenosti oko dva metra da leže. Dok su izlazili iz šume na nivu naišli su na B.V. zv. „L.“, koji je njenoj majci rekao što se nisu javili njegovom ocu, pitao je za ranjene i da mu je njena mati rekla da ima dvoje ranjene djece, da joj je otac otišao niz šumu. Tačno je da je B.V. zv. „L.“ njoj i materi rekao da djecu iznesu, i da su bili živi, ali da je Mldb.1 umro kad ga je njena mati iznijela, a Mldb.2 je bio još živ i da se B.V. zv. „L.“ vratio sa dokumentima njenog oca i reko im da joj je otac ubijen. B.V. zv. „L.“ je tada prišao neki vojnik i uzeo mu očeve dokumente i oružani list, pa je njenoj materi rekao da rodi oružje, ali je B.V. zv. „L.“ rekao da je oružje predato i da Mldb.2 voze u Osmake u bolnicu, a da su se neki tome protivili. Slijedeći iskaz ove svjedokinje i iskaze prethodnih svjedoka jasno je da, dok je B.V. zv. „L.“ otišao, da su ti vojnici na njivi im naredili da se skinu gole, jer su ih prethodno postrojili i kad se B.V. zv. „L.“ vratio, pitao je koje to naredio i rekao im da se obuku, i da je opet bila svađa, ali da su se obukle, kao što su svjedočile i ostale svjedokinje koje su bile na njivi i odatle su otišli prema džamiji. Svjedokinja je navela da su tu zatekli grupu vojnika i bila je jedna plava žena koja ih je pretresala, nju nije poznavala. Uvodili su ih u kuću, kako su svjedočili i drugi svjedoci optužbe i ova svjedokinja je rekla da kada je na nju došao red da joj je prišao jedan visok čovjek da je vodi, a da je B.V. zv. „L.“ i njegova grupa koja je bila sa njim to spriječila, da su je otimali od tog čovjeka vukli je prema sebi i da je B.V. zv. „L.“ odveo do matere, da ne bi bila silovana. Tada je došlo do potezanja oruža između tog vojnika i B.V. zv. „L.“ i njegove grupe i rekao im da im ne smije falit dlaka sa glave. U kući je ispitivao vojnik sa bradom, koji nije znao gdje su Rainci kada mu je to pomenula imao je savijenu željeznu šipku kako su i drugi svjedočili. Kao i ostali rekla je da poslije pucnjave nije vidjela Ć.A.1, vidjela je njegovu djecu i potvrdila da B.V. zv. „L.“ nije vidjela u šumi kad je bila pucnjava, vidjela ga je na njivi kada su izašli iz šume. Vojnici koji su bili na njivi imali su brade i naoružanje i bili u maskirnim uniformama i da su govorili sa drugačijim naglaskom na ekavski, nisu govorili kao mještani. Na njivu je došlo pet –šest vojnika odozdo uz njivu, to je bila grupa kojom je B.V. zv. „L.“ komandovao i oni su bili kod džamije kada su tamo došli, niko od njih nije imao bradu ni B.V. zv. „L.“. Osim toga ova svjedokinja je rekla da je tačno da je B.V. zv. „L.“ u Osmacima plakao kada je čuo da je oboje Ć.A.1 djece umrlo i da se to desilo, zato što to nije njegova vojska, da su to četnici. Iz pročitano g iskaza Mldb.3 koji je saglasan u odlučnim činjenicama iskazima naprijed navedenih svjedoka proizilazi da je kao i ostali svjedoci naveo da je 26.06.1992.godine bio u grupi mještana zajedno sa Ć.A.1 i njegovom djecom i sa ostali koji su bili u toj grupi, da je

čuo glasove i provirio i prema mjestu gdje su oni bili ide grupa 10-15 četnika, da su bili blizu, vidio ih je ali nikoga nije poznavo, ostao mu je u sjećanju visok razvijen četnik sa puškomitraljezom, a čuo je da ga zovu „R.“ i jedna djevojka duže plave kose u četničkoj uniformi, niskog rasta i da je vikala ko je to dole. I da su tada Č.A.2, Č.A.1 i njegov otac K.H.1 skočili u potok da bježe i tada su četnici počeli da pucaju, bio je okrenut prema potoku i vidio na dalje 7-8 metara da leže dva Č.A.1 djeteta, jedno preko drugog, a četnici su pucali i prilazili bliže i onaj visoki plavi četnik je pucao preko njega i misli da je on ubio Č.A.1 djecu, jer su mu ona bila na nišanu, čuo je da jedno dijete vrišti. Kao i ostali svjedoci saglasno navodi da su im poslije pucnjave naredili da izađu na njivu, pa je izašao i vidio da su izašle iz potoka Č.R. i njena kći P.Č.S., a na njivi je bilo 30 četnika i čuo je da je B.V. zv. „L.“ kojeg poznaje, naređivao da se Č.A.1 ranjeno dijete vozi u ambulantu, kao što su to naveli i ostali svjedoci i da je dijete odveženo. Čuo je jednog četnika koji je imao oko 30 godina mršav srednjeg rasta i da drugi četnik star oko 30 godina srednjeg rasta, mršav, crne čičkave kose naoružan automatskom puškom i sa bombama da govori da je ubio nekog i tada su poginuli Č.A.2 i njegov otac K.H.1, za B.V. zv. „L.“ navodi da nije vidio da je bilo koga tukao ili maltretirao.

Analizom iskaza svjedoka optužbe Č.A.1 i posrednog svjedoka Č.A.3 sud je uočio kontradiktornosti sa iskazima ostalih svjedoka odbrane, naime Č.A.1 je u iskazu naveo da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ imao bradu i da je bio iza jabuke, a ostali svjedoci optužbe kao i svjedoci odbrane su naveli da optuženi nije imao bradu i da je došao na njivu na poziv B.V. zv. „L.“, kao komadanta nakon pucnjave kao pripadnik interventnog voda, da je došao uz njivu, a ne iz šume. Sud nije mogao prihvatiti ni dio iskaza S.F. koji je naveo da je T.M.1 zv. „Č.“ vidio kod džamije i da ga dobro poznaje da je imao bradu, ali da nije sporno ni za optužbu ni za odbranu da je optuženi bio kod džamije, ali su svjedoci odbrane posebno svjedokinja P.Č.S. bila decidna da niko od pripadnika vojnika koji su bili sa B.V. zv. „L.“ nije imao bradu, a kako su svjedočili i svjedoci odbrane da je nosio gradu, štucovanu i staru desetak dana. Sud nije mogao prihvatiti dio iskaza svjedokije K.H.2, jer je suprotan iskazima ostalih svjedoka optužbe, koji su naveli da su B.V. zv. „L.“ zatekli na njivi nakon pucnjave i da im je pomagao, posebno iskazima svjedokinja K.H.3, P.Č.S. i Mldb.3 da je B.V. zv. „L.“ bio na njivi nakon pucnjave i da su poslije uz njivu došli njegovi vojnici, a ova svjedokinja tvrdi da je B.V. zv. „L.“ po šumi skupljao ljude i sve ih istjerao na njivu, da dok su bile gole B.V. zv. „L.“ nije reagovao da je bio kao i ostali, i da su oni bili vojska koja ih je zarobila, što je suprotno iskazima svjedoka optužbe koji su bili na njivi i svjedoka odbrane, o vremenu kada je B.V. zv. „L.“ došao na njivu i kada su na njegov poziv došli pripadnici interventnog voda kojem je pripadao optuženi T.M.1 zv. „Č.“, nesporno utvrđeno, upravo poslije pucnjave i kada su preživjeli civili već bili postrojani na njivi.

Prema ovim iskazima proizilazi da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ nije učestvovao u ubijanju civila u Jelovom Brdu dana 26.06.1992.godine koje se desilo u jutarnjim satima toga dana na lokalitetu „Stupić“, ali da nije sporno kako to tvrde svjedoci odbrane da je optuženi kao pripadnik Interventnog voda na poziv komandanta Osmaćkog bataljona Vojske republike srpske B.V. zv. „L.“ zajedno sa još nekoliko pripadnika došao nakon počinjenih ubistava na njivu na kojoj je bio B.V. zv. „L.“, a za dolazak ove grupe koja se pridružila B.V. zv. „L.“ svjedočili su i svjedoci odbrane, da je ta grupa došla uz njivu i pridružila se B.V. zv. „L.“. Nije sporno ni da je optuženi bio kod džamije, to ne spore ni svjedoci optužbe ni svjedoci odbrane. Pored toga nije sporno da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske, u bataljonu Osmaci, da je L.Lj. bio komadir Interventnog voda u čijem sastavu je bio optuženi T.M.1 zv. „Č.“, da je komanda bataljona bila u Osmacima i komadant je bio B.V. zv. „L.“ i da se događaj desio za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine i Armije Republike Bosne i Hercegovine.

Nije dokazano je da krivično-pravne radnje za koje se tereti optuženi T.M.1 zv. „Č.“, počinio u saizvršilaštvu sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“, ovaj sud nije prihvatio tezu optužbe da je optuženi 26.06.1992.godine, došao u šumu „Stupić“, dokazano je da je optuženi došao na njivu gdje su bili zarobljeni civili od strane S. četnika, jer su svjedoci odbrane u svojim iskazima tvrdili da se ta formacija pojavila na prostoru Dubnice i da su došli iz Srbije i bili opasnost i za Srbe i za Muslimane, jer im je bi cilj pljačka, ubistvo djece Č.A.1, Mldb.1 i Mldb.2 prema iskazima preživjelih svjedoka je izvršilo lice zvani „R.“ kojeg su preživjeli svjedoci čuli da govori da je dijete presjekao rafalom, i svjedok Mldb.3 je rekao da je djecu navjerovatnije ubio „R.“ jer mu je pucao iznad glave, a djeca su mu bila na nišanu. Svjedoci optužbe nisu poznavali vojnike koji su ih zarobili i kao isvjedoci optužbe su tvrdili da su imali brade i da je sa njima bila jedna plava žena u četničkoj uniformi.

Nadalje nije dokazano je da je optuženi počinio predmetno krivično djelo u saizvršilaštvu sa dva vojnika srpske vojske i ostalim srpskim vojnicima, u statusu pripadnika vojske Srpske Republike BiH, pripadnika čete „Osmački bataljon“ dokazano je da optuženi i saizvršici nisu na dan 26.06.1992.godine u jutarnjim satima oko 8 sati ujutro bili na lokalitetu „ Stupić“, optuženi je došao na navedeni lokalitet nakon poziva da kao pripadnik interventnog voda pruži pomoć sa ostalim koji sa njim došli uz njivu komadantu B.V. zv. „L.“ i da su u momentu kada su došli zatekli zarobljeno preživjelo stanovništvo sela Jelovo Brdo i da u tom momentu više nije bilo pucnjave, dokazano iskazima preživjelih zarobljenih civila da su bili probuđeni u jutarnjim satima galamom i da su vidjeli vojsku koja silazi saokolnih brda, da su letili i da su odmah zapucali i da je u tom pucanju i bacanju bombi, kako tvrde preživjeli svjedoci i vojnik koji je pucao prema smrtno stradaloj djeci da ih je on iz mitraljeza pogodio i jednog prema vlastitoj izjavi da je jednog presjekao iz mitraljeza, da je drugi vojnik što su čuli i vidjeli civili pričao da je na jednog (K.H.1) bacio bombi i da ga je pištoljem dokusurio, dakle prije dolaska B.V. zv. „L.“, koji je i došao naknadno kada je čuo pucnjavu i nakon toga tražio da dođu pripadnici Interventnog voda u čijem sastavu je bio optuženi T.M.1 zv. „Č.“. Utvrđeno je nesporno da su pripadnici S. četnika samoinicijativno, kao formacija iz Srbije za koju su svjedoci odbrane naveli da nije bila u sastavu Osmačkog bataljona, izvršili oružani napad pucanjem iz oružja raznih kalibara i bacanje bombe prema civilima koji su bili nenaoružani i skrivali se na tom lokalitetu, a u toku postupka je dokazano da su pripadnicima Srpske vojske Osmačkog bataljona, od mještana Jelova Brda oduzeli, naoružanje i odvezli u Osmake bilo jasno da u selu nema oružanih snaga, da su ostali samo civili koji su se skrivali na navedenom lokalitetu oko jedan mjesec.

Tužilaštvo je tokom dokaznog postupka prezentiralo ovom sudu dokaze iz kojih nesumnjivo proizilazi, da je i prije 20. juna 1992. godine na teritoriji općine Kalesija i na području Jelova Brda, gdje se i desio događaj, postojao oružani sukob između pripadnika Armije R BiH i Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine.

Navedenu činjenicu svjedoci optužbe potvrđuju, da je oružani sukob između pripadnika Armije RBiH i Vojske Srpske Republike BiH izbio prije 20. juna 1992. godine i to Č.A.1, Č.A.3, P.Č.S., K.H.3, S.F., M.S., K.H.2, a što proizilazi i iz pročitanoog iskaza svjedoka Mldb.3 kada opisuju situaciju i stanje na području sela Jelovo Brdo i općine Kalesija, prije samog izvršenja djela, kada opisuju situaciju i stanje u selu Jelovo Brdo u vrijeme izvršenja krivičnog djela tj. dana 26.06.1992. godine, između ostalog, navedeni svjedoci, uglavnom navode kada su počeli oružani sukobi u Bosni i Hercegovini, da je to bilo još u maju 1992. godine, odnosno Č.A.3, Č.R., M.S., K.H.2 ističu da je oružani sukob nastupio u maju, a zvanično 03.06.1992. godine, kada su selo napali sa srpske strane pucnjava je dolazila sa područja sela Zelina, Panduri, Vrela iz automatskih pušaka i mitraljeza, srpska pješadija je ušla u selo najviše iz područja Osmaka, civili koji su bili u selu su se razbježali po

šumi i onda su na poziv da predaju oružje se vratili u selo i kod džamije predali oružje, i pošto su ostali samo mještani seljaci, ostali su već ranije napustili selo, predali su se i donijeli oružje, ostali su u selu, radi poljoprivrednih radova, ali nisu mogli napuštati selo, tako da je oružani sukob i na području općine Kalesija i sela Jelovo Brdo, nastupio prije 20.06.1992. godine, koja činjenica proizilazi kao nesporna i utvrđena i iz iskaza svjedoka odbrane.

Nije sporno da je dana 08. aprila 1992. godine Predsjedništvo R BiH donijelo Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti na području BiH. Odluka je stupila na snagu u momentu donošenja i objavljena je u („Službeni list R BiH“ broj: 1/92 od 09.04.1992. godine) iz koje se vidi da je formiran Štab teritorijalne odbrane R BiH.

Ubrzo nakon proglašenja neposredne ratne opasnosti donesena je Odluka o proglašavanju ratnog stanja na području BiH, a koje je trajalo do 22. decembra 1995. godine kada je Predsjedništvo R BiH Odlukom proglasilo ukidanje ratnog stanja, takođe objavljeno u („Službeni list R BiH“ broj: 50). Uvidom u Odluku o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva R BiH od 20.06.1992. godine, utvrđeno je da je ista stupila na snagu danom donošenja i objavljena u („Službenom listu R BiH“ broj: 7/92 od 20.06.1992. godine). Da je u inkriminisano vrijeme postojao oružani sukob, potvrđuje i Odluku o formiranju vojske Srpske Republike u Bosni i Hercegovini broj: 03-234/92 od 12.05.1992.godine („Sl.glasnik srpskog naroda u BiH“) broj: 6 od 12-17.05.1992.godne.

Nesporno je da je krivično djelo izvršeno za vrijeme oružanog sukoba u BiH koji su na području općine Kalesija i okolnih sela i sela Jelovo Brdo, nastupili i prije zvaničnog proglašenja ratnog stanja u BiH 20.06.1992. godine, dokazano da su djelo počinili pripadnici vojne formacije S. četnici, koja je na prostore dubnice došla iz Srbije, a da se radi o licima iz Srbije posvjedočila je P.Ć.S. da su vojnici koji su ih zarobili i ispitivali govorili drugim naglaskom ekavski i da je sa njima bila jedna plava žena kako je svjedočio i Mldb.3 i svjedoci odbrane.

Osim toga tačno je da su žrtve navedene u izreci presude su bile osobe zaštićene Ženevskom konvencijom o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine, odnosno Dopunskog protokla uz Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 08.06.1977. godine (Protokol II).

Iz iskaza svih svjedoka odbrane proizilazi, da su osobe koje je su pripadnici S. četnika navedenog dana pucajući iz vatrenog naoružanja, mitraljeza, automatskih pušaka, i bacanjem bombi na prostoru gdje su se civili skrivali i kojom prilikom su smrtno stradala četiri civila dvoje malodobne djece i dvije odrasle muške osobe bile civilne osobe, svi su bili u civilnoj odjeći, preživjeli civili žene, djeca i muškarci koji su se predali, da nisu bili pripadnici niti jedne vojne formacije, niti su bili aktivno uključeni u neprijateljstva u inkriminisano vrijeme i da utom periodu i nije bilo sukoba, jer se selo bilo napušteno, da su S. četnici pretražujući teren samoinicijativno našli skrivene civile, koji su ostali u selu nakon što su ostali napustili Jelovo Brdo i kada se oružje predavalo, da one koji nisu otišli sami dan su pripadnici Osmaćkog bataljona kamionom odvezli u Osmake. Stanovnici sela Jelovo Brdo koji su ostali i skrivali se imali su status civilnih osoba i uživale su zaštitu pravila Međunarodnog humanitarnog prava.

Dakle svi oštećeni su u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili civili i svi oštećeni se imaju smatrati osobama koje štiti član 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine zabranjeno je između ostalog da se prema civilima odnosno osobama zaštićenom ovom konvencijom primjenjuju postupci kojima se

nanose povrede životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubojstava, sakaćenja, svireposti, mučenja, povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi ponižavajući postupci.

Iz provedenih dokaza van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ inkriminisanu radnju počinio zajedno sa saizvršiocima i zajedno sa drugim srpskim vojnicima, poduzeo prema licima zaštićenim članom 3. stav 1. odredbe IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata koja konvencija se primjenjuje u BiH temeljem Anexa 6. Dejtonskog mirovnog sporazuma za BiH, koja se prema praksi MKSJ-a smatra dijelom Međunarodnog običaja prava na koji bi način je kršio pravila međunarodnog prava. Dokazano je da optuženi T.M.1 zv. „Č.“ nije počinio sa izvršiocima radnje koje mu optužba stavlja na teret, navedene radnje su van razumne sumnje počinila vojska iz formacije S. četnici, kako je dokazano u ponovnom postupku.

U daljoj analizi dokaza tužilaštva sud je kao nije prihvatio kao dokazano da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ identifikovan kao počinilac krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, da je počinio ubistvo četiri civilna lica Ć.A.2, K.H.1, i Mldb.1 i Mldb.2, zajedno sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“, preduzimao radnje prema civilnim licima Ć.A.1 i njegovoj djeci Mldb.1, Mldb.2, Ć.A.2, njegovoj supruzi Ć.R., kćerki P.Ć.S., K.H.1, njegovoj supruzi K.H.2 i sinu Mldb.3, koji su se krili u šumi zv. „Stupić“ u neposrednoj blizini njihovih kuća u Jelovom Brdu, kako bi izbjegli hapšenja od strane pripadnika vojske Srpske Republike BiH, i dok su isti spavali, ležali i odmarali se od stalnog skrivanja, da je zajedno sa navedenim vojnicima otvorio rafalnu paljbu iz automaskog oružja prema navedenim civilima, dok je jedan od njih bacio bombu među njih, kada su Mldb.1 i Mldb.2 i Ć.A.2 zadobili ozljede od kojih su preminuli, da su prišli K.H.1 koji je bio ranjen i davao znake života, jedan od njih je izvadio pištolj i ispalio mu metak u glavu, nakon čega je K.H.1 preminuo, dok su ostala civilna lica zarobili i protivpravno zatvorili u mjestu Osmaci, općina Kalesija. Da je van razumne sumnje ova činjenica dokazana, svjedočila je K.H.2, da je njen muž nakon što je na njega bačena bomba, bio živ i da joj je rekao da je ranjen u kičmu i da je potom da je optuženi, što je suprotno iskazu samog izvršioca vojnika koji je bacio bombu i iz pištolja dokusurio K.H.1 da je i iz pištolja pucao u glavu, a povređivanje glave tada već smrtno stradalog K.H.1 potvrdio je u iskazu i u Nalazu i mišljenju vještak profesor Zdenko Cihlarž, K.H.2 je bila očevidac ubistva supruga K.H.1 i njenom iskazu sud nije poklonio vjeru da je prepoznala optuženog kao izvršioca tog ubistva, jer je to suprotno iskazima preživjelih civila koji su bili na njivi zajedno sa K.H.2, da je jedan vojnik sam pričao, a što su čuli svjedoci kako taj vojnik to govori da je bacio bombu na jedno lice i da ga je dokusurio. Ubistvo K.H.1 nije sporno, ali nije dokazano da je to učinio optuženi T.M.1 zv. „Č.“ koji je na lokalitet „Stupić“ došao u sastavu Interventnog voda u popodnevnim satima, a ubistvo K.H.1 se desilo u jutarnjim satima, nesporno utvrđeno, kada su sa okolnih brda na taj lokalitet došli naoružani pripadnici formacije S. četnici.

Sud smatra da nije je dokazano da je optuženi zajedno sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“, svjesno i voljno učestvovao u ubistvu četiri civilna lica bošnjačke nacionalnosti od kojih su dvoje bili malodobna djeca, što proizilazi iz dokaza načina izvršenja krivičnog djela, da su po mjestu gdje su se nalazili sakriveni civili pucano bez upozorenja od strane vojne formacije S. četnici, uz utvrđenje da se sa njima nalazila jedna žena u četničkoj uniformi, u čemu su saglasni iskazi i svjedoka odbrane i svjedoka optužbe da se među tim vojnicima nalazila žena, o kojoj je svjedočila i P.Ć.S. i Mldb.3..

Sud je kao osnovanu prihvatio tezu odbrane da otac smrtno stradale malodobne djece Ć.A.1 u vrijeme događaja 26.06.1992.godine, je imao problema sa sluhom, nije sporno da

Ć.A.1 slabije čuo to su potvrdili i svjedoci odbrane S.T. i Đ.A., ali da je čuo kada se glasnije pričalo sa njim a i svjedoci optužbe ne spore da je Ć.A.1 imao problema sa sluhom, da je slabije čuo o čemu su svjedočili Ć.R., Ć.A.3, K.H.2, S.F., K.H.3 i M.S. i dali saglasne izjave da je Ć.A.1 u početku ratnih dešavanja bio dobrog zdravstvenog stanja i da nije imao problema sa sluhom.

Sud sagledavajući slijed dešavanja toga dana od strane svjedoka odbrane, pa i svjedoka optužbe smatra apsolutno vjerodostojnim ničim dovedenim u sumnju i sam optuženi ne spori da je na poziv B.V. zv. „L.“, došao na mjesto događaja i da je bio prisutan, ali slijedeći koncept svoje odbrane da je došao naknadno, a dokazano u toku postupka na nesumnjiv način, kada su S. četnici već, pucali po civilnom stanovništvu i da je tačno da su na njivi bila tijela dvoje djece i tijelo odrasle osobe, onda je van razumne sumnje dokazano da optuženi nije počinio djelo u saizvršilaštvu sa druga dva vojnika, djelo je počinjeno prije nego što je optuženi u popodnevnim satima došao na njivu.

Slijedom navedene analize svih iskaza svjedoka, civila, očevidaca i svjedoka sa posrednim saznanjima o dešavanjima na dan 26.6.1992.godine, sud van razumne sumnje smatra da nije dokazano da je optuženi T.M.1 zv.„Č“, zajedno sa ostalim vojnicima lišio života civilna lica Ć.A.2, Mldb.1 i Mldb.2 i K.H.1.

Odbrana ne spori da su civili taj dan ubijeni, ali da su ih ubili S. četnici, slijedeći tezu odbrane optuženog, pa je nejasan pokušaj odbrane da činjenicu kako su civili ubijeni posebno preispituje, u unakrsnom ispitu vještaka, zadatak vještaka i nije bio da utvrđuje ko je civile pucajući u njih ubio nego da vještači uzrok nastupanja smrti civila i da navede čime su povrede nanešene, kako je to tim vještaka i u konačnici utvrdio egzaktno i skladu sa pravilima i vještinama struke svih članova tima, koji su vještačili svako u domenu svoje oblasti vještačenja.

Sud je takođe cijenio i dokaze odbrane, savjesno i brižljivo kao i dokaze optužbe analizirao iskaze saslušanih svjedoka i cijenio materijalnu dokumentaciju odbrane za koju je izveo zaključak da odbrana iskazima saslušanih svjedoka i materijalnom dokazima ne spori činjenice koje je tužilaštvo dokazalo i koje je sud analizom obrazložio da ih prihvata kao dokazane, ubistvo četiri civila, lokalitet gdje se to desilo. Ne spore ni ubistvo dvoje malodobne djece Ć.A.1, Mldb.1 i Mldb.2, kao ni način kako su i gdje smrtno stradala, ali spore da su to počinili optuženi sa saizvršiocima i sa ostalim vojnicima ne spore da je optuženi sa B.V. zv. „L.“ bio na lokalitetu gdje se desilo ubistvo djece i Ć.A.2 i K.H.1, pa sud sagledavajući sve dokaze je utvrdio van razumne sumnje da su ubistva počinili „S. četnici“, koji su došli iz Srbije.

Svjedoci optužbe su svjedočili da za „S. četnike“ nisu čuli da su u tom kraju niti su znali za njih, ova činjenica nije spora svjedoci optužbe nisu ni mogli znati za „S. četnike“ koji su boravili na teritoriji koju su kontrolisali Srbi u Dubnici i da u toku dvomjesečnog skrivanja nisu znali za njih, svjedočili su da te vojnike ne poznaju i da su samo poznavali B.V. zv. „L.“ kojeg su zatekli na njivi, nakona pucnjave, stadanja civila i da on nije bio kada su ih po šumi tražili vojnici koji su pucali da se predaju i koji su ih i postrojili na njivi, odbrana tvrdi da su ih branili od „S. četnika“, a i svjedoci optužbe da im je B.V. zv. „L.“ pomagao kojem su se pridružili vojnici koji su došli uz njivu na poziv B.V. zv. „L.“ a u pomoć i da nije dokazano su ih napali mještani Srbi iz okolnih sela, nije sporno ni za optužbu ni za odbranu da su u Osmacima, lokalni Srbi bili regrutovani od strane JNA i da su formirali Osmaćki bataljon vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine, kojem su optuženi i njegovi saizvršioци

pripadali u statusu vojnika, ne spore ni da su smrtno stradale osobe civili, kao što ne spore da su civilna lica žene, djeca i muškarci kasnije zarobljeni bili civili.

Svjedoci odbrane I.M., S.T., Đ.A., L.B., I.G., L.P., V.Lj., E.I., B.R., M.B., B.Đ., V.G., F.C. i P.M., u svjedočenju na glavnom pretresu na identičan način kao i svjedok B.O. su se opisali fizički izgled optuženog T.M.1 zv. „Č.“ na početku rata, da je optuženi imao bradu koja nije brijana par dana, da je imao tzv. fazoniranu bradu. Analizom opisa optuženog od strane ovih svjedoka, sud ih je prihvatio kao vjerodostojne, na ovu činjenicu su svjedočili i svjedoci optužbe koji su takođe naveli da niko od vojnika koji su došli na lokalitet „Stupić“ nisu imali brade. U daljoj analizi svjedočenja ovih svjedoka takođe sud zaključuje da ovi svjedoci odbrane nemaju nijedno neposredno saznanje o činjenicama dešavanja na dan 26.06.1992.godine, u jutarnjim satima, nisu bili očevici niti su bili na mjestu događaja, svjedočili su o dešavanjima nakon pucnjave i ubijanja civila, uz obaveznu kostataciju svjedoka koji su bili na livadi, kada su na nju istjerani iz skloništa preživjeli civili da tada nije bilo više pucnjave, da je pucanje i ubijanje civila bilo prije njihovog dolaska, od strane „S. četnika“. Svi su svjedočili pozivajući se na ono što su im pričali njihovi pretpostavljeni, da su čuli za stradanje četiri civilna lica i da su te civile ubili „S. četnici“ iz Srbije, da im je tako pričao B.V. zv. „L.“, koji je došao nakon pucnjave na mjesto događaja, a iz izjave B.V. zv. „L.“ proizilazi da su S. četnici zapucali kada su vidjeli Č.A.1, a da je to tačno potvrdili su svjedoci optužbe da su vojnici zapucali kada su Č.A.1, Č.A.2 i K.H.1 počeli da bježe, a što se dešavalo u jutarnjim satima oko osam, dakle mnogo ranije od dolaska B.V. zv. „L.“ i još ranije od dolaska optuženog uz njivu na lokalitet gdje su već bili postrojeni zarobljeni preživjeli civili.

Svjedoci odbrane su se izjašnjavali o činjenici boravka formacije „S. četnici“ na području zone odgovornosti Osmackog bataljona, koji se nalazio smješten u osnovnoj školi u Osmacima, a kojem su u statusu vojnika tog bataljona vojske Srpske Republike BiH, pa svjedok B.O. nije ni znao za tu grupu da postoji dok to nije saznao od B.V. zv. „L.“, svjedok I.M. je svjedočio da se u Osmacima pojavila grupa „S. četnika“, da su maltretirali narod i obijali napuštene kuće, a da su u Dubnici bili do 25.05.1992.godine, kada se zbog napada muslimana cijelo selo Dubnica iselilo. Bio je očevidac rasprave između B.V. zv. „L.“ i S. kod džamije, vidio je civile iz Jelova Brda žena i ljudi, i tu je vidio T.M.1 zv. „Č.“ na strani sa ostalima kraj B.V. zv. „L.“, poslije je saznao da je bilo žrtava među civilima. S. je vidio u Dubnici i prepoznao ga je na fotografiji koju mu je branilac pokazao na suđenju, svjedok S.T. je čuo da je JNA razoružala mještane Jelova Brda početkom maja 1992.godine, traktor pun naoružanja, i da je JNA napustila prostore BiH, a da je 19.05.1992.godine, formirana vojska Republike Srpske, jer je bila opasnost od sukoba sa Patriotskom ligom, vidio je da selo Jelovo Brdo napuštaju mještani, viđao je jedno vrijeme žene, a poslije više ni njih nije bilo. Tako je svjedok Đ.A. na upit da se izjasni da li je od ranije poznao pripadnike jedinice „S. četnici“ i lično S. njihovog vođu, odgovorio da nije. Međutim, kad mu je branilac predočio S. fotografiju, svjedok ga je identifikovao kao S., jer mu ga je pokazao P.M., što ukazuje na kontradikciju i nelogičnost u iskazu ovog svjedoka. Svjedok I.G., nije očevidac događaja, čuo je iz priča da su civile djecu iz Jelova Brda pobili, S. četnici, a sam ih je vidio da prolaze kroz Osmake, i svjedok I.M. iz D. je svjedočio da se početkom maja pojavila grupa iz Srbije – „S. četnici“, naoružani i da su otišli iz Dubnice 25.05.1992.godine i on je prepoznao S. na fotografiji na glavnom pretresu, za pobijene civile je uvjeren da su ih pobili „S. četnici“, a tako je i čuo. Po iskazu svjedoka L.P., K. u kojoj je živio, napustio je početkom rata, jer mu je život bio ugrožen i otišao u Osmake i bio angažovan u centru veze u komandi Osmackog bataljona, tako da je vidio da je na dan kada su stradali civili Jelova Brda i ostali zarobljeni vidio da je oko deset sati B.V. zv. „L.“ negdje žurno autom otišao i da je nakon pola sata zvao interventni vod u čijem sastavu je bio T.M.1 zv. „Č.“. Poslije podne je čuo da su civile koji su

se krili ubili „S. četnici“, a da su zatečene civile u šumi prebacili na teritoriju sadašnje Federacije, a da su muškarci bili prebačeni u Šekoviće i poslije razmijenjeni, S. je viđao u Osmacima sa njegovim četnicima nekoliko puta, a da je znao ko je S. čuo je da ga tako zovu. Analizom iskaza svjedoka L.Lj. koji je živio u O. su zaključuje da je imao status vojnika Republike Srpske, pripadnik Osmaćkog bataljona i komandir interventnog voda kojem je pripadao kao vojnik, i T.M.1 zv. „Č.“. Bio je na poziv B.V. zv. „L.“ u Jelovom Brdu, gdje je istog zatekao na mjestu događaja i zarobljene civile, više žena nego muškaraca i „S. četnike“. Čuo je raspravu između B.V. zv. „L.“ i S., da ne diraju civile, naglasio je da nije bilo pucnjave kada je došao on sa ostalim pripadnicima interventnog voda na livadi na kojoj su bili zarobljeni civili, čuo je da su civili, djeca ranjeni prije nego što su došli u pomoć B.V. zv. „L.“. Kao i ostali svjedoci odbrane navodi identično da je čuo da su djeca odvežena u Osmake i da su civile sa livade kamionom kojim su došli prevezli u Osmake. S. je viđao u Osmacima i kao i ostali svjedoci odbrane ga prepoznao na fotografiji na glavnom pretresu. V.G. je saglasno iskazima svjedoka optužbe i svjedoka optužbe potvrdili da su u tom periodu bile organizovane straže, noćna pucnjava, opšta nesigurnost i da su straže imali i muslimani i srbi oko svojih sela, koje su prerasle u jedinice vojske Republike Srpske, da su formirali Osmaćki bataljon i da je imao status vojnika te vojske, i da je pored njihove vojske u Osmacima bila grupa „S. četnika“ iz Srbije. Nije bio očevidac događaja u Jelovom Brdu, čuo je da su u pucnjavi između grupe „S. četnika“ i vojske Republike Srpske poginuli neki civili, djeca, a da je njegova vojska uspjela spasiti preostale civile, a da su „S. četnici“ naletili na civile zapucali i sva njegova saznanja su posredna, djelomično nisu ni saglasna iskazima ostalih svjedoka odbrane, „S. četnike“ nije vidio, čuo je za njih. Daljom analizom iskaza svjedoka odbrane, svjedoka F.C. koji je bio angažovan u Osmaćkom bataljonu kao ... i radio je u ..., po kazivanju Z.Č. zna da je jedno dijete izumrlo na putu prema ambulanti oko Crkvina, a da su „S. četnici“ napravili incident da su stradala dva civila, i djeca. Prema iskazu ovog svjedoka, a kako mu je pričao Z.Č., ranjeno dijete Mldb.2 nije ni dovežen u ambulantu, kako je zaključila i svjedokinja K.H.2 da su ga samo „kobajagi“ odvezli, jer su se ti koji su ga vozili vratili za desetak minuta, a svjedoku je Z.Č. rekao da je dijete sahranjeno u Šeheru na groblju, zbog čega i misli da nije upisano u knjigu protokola, da pod rednim brojem 908 upis koji se nalazi u knjizi protokola nije njegov upis niti njegov rukopis ni potpis, a da je bila obaveza da se piše redni broj i što se tiče upisa da je evidentiran kao događaj, da je dijete sahranjeno u Šeheru 26.06.1992.godine. Svjedok P.M. je bio na mjestu događaja, došao je na poziv B.V. zv. „L.“ sa ostalom grupom iz interventnog voda, kada je pucnjava završena i na livadi kao i ostali svjedoci odbrane, je isto svjedočio da je B.V. zv. „L.“ bio sam i da je tu bila formacija za koju je znao i viđao je u Osmacima kao „S. četnike“, da je bilo na livadi muslimanskih civila, da je B.V. zv. „L.“ molio da ne diraju civile, čak da im je rekao da je B.V. zv. „L.“ i njima komandant, da su T.M.1 zv. „Č.“ i V.M.1 transportovali civile kamionom u Osmake, kao i svjedoci odbrane svjedočio je o maltretiranju civila, o spašavanju djevojke od pokušaja silovanja, kao i ostali svjedoci odbrane neuvjerljivo je svjedočio o tome da mu nije poznato otkud ti muslimanski civili u selu, kada je bilo napušteno, a da ima civila saznao je od B. koji je „S. četnike“ odveo u selo i da su „S. četnici“ tako našli civile. Za žrtve je kao i ostali saznao kasnije, da su poginula četiri civila dvoje djece i dvije odrasle osobe i sve ostalo je bilo iskazano kao i kod ostali svjedoka odbrane, i S. je prepoznao na fotografiji, a neuvjerljivo je objasnio da su se muslimanski civili krili, dva mjeseca od srpskih vojnika, a da on to nije znao. Ovaj svjedok je viđao „S. četnike“, za S. navodi da je imao najveću bradu u Osmacima i prepoznao ga je na fotografiji. Nadalje prema iskazu svjedoka Đ.B. nesporno vojnika srpske vojske mobilisanog u Osmaćki bataljon, je neuvjerljivo prikazao i neprihvatljivo objašnjenje načina dolaska „S. četnika“, za koje on tvrdi da ih nije viđao, da mu je taj dan kad se događaj desio, rekao da su to oni Đ.A., i da je tačno da je on prema Jelovu Brdu odveo „S. četnike“ i ostao kod džamije, a nisu išli sa „S. četnicima“ Đ.A. i P.V.2. Druga grupa „S. četnika“

produžila je dalje 100-200 metara i odmah se čula pucnjava. Tačan je dio svjedočenja ovog svjedoka da je na mjestu dešavanja bio B.V. zv. „L.“ i T.M.1 zv. „Č.“ to ni svjedoci optužbe ne spore naprotiv to upravo potvrđuju. Neuvjerljivo je svjedočenje ovog svjedoka da je natjeran i da je morao zbog straha da ide sa „S. četnicima“, a da to nisu morali Đ.A. i P.V.2, jer ih je opisao kao pijane, da su bili banda koja je vršljala tim prostorima. Takođe nije uvjerljivo svjedočenje da nije prije vidio „S. četnike“ kada su svi svjedoci odbrane svjedočili da su oni bili u Osmacima, pa je nejasno da baš ovaj svjedok nikada nije vidio S. četnike, a svi drugi svjedoci jesu i ovaj svjedok nije očevidac stradanja civila, jer nije vidio, ali svjedoči kao i svi da je B.V. zv. „L.“ spriječio dalje ubijanje civila, jer ih je prebacio vozilom u Osmake, što je činjenica o kojoj su svjedočili i svjedoci odbrane i optužbe i da je jedna žena spašena od silovanja. Analizom iskaza svjedoka B.R. sud zaključuje da ovaj svjedok takođe nije očevidac dešavanja stradanja civila u Jelovom Brdu, sva saznanja ima od Z.Č. cijeli njegov iskaz je u bitnim činjenicama suglasan iskazima ostalih svjedoka odbrane da su „S. četnici“ naletili na civile u Jelovom brdu, da su pucali i da ih otkrili jer su se vrpeljili u nelom potoku, da je bilo povrijeđenih civila i da mu je Z.Č. rekao da su to uradili „S. četnici“ i da nisu pobili sve civile, jer je došao B.V. zv. „L.“ i interventni vod i da su preostale civile spasili, čuo je za „S. četnike“ viđao ih je u Osmacima, S. znao je lično i prepoznao ga je na fotografiji. Daljom analizom iskaza svjedoka odbrane svjedok odbrane B.R. nije očevidac za dešavanje kao srpski vojnik u rovu, čuo je pucnjavu iz pravca Jelova Brda i kada se vratio S.T., koji je otišao do minobacača u Č. mu je rekao da je pucnjava u Jelovom Brdu. Kasnije je čuo kao i ostali svjedoci odbrane da su muslimanske civile neki „S. četnici“, ranili pričalo se o dvoje djece da su ranjena. Daljom analizom iskaza svjedoka optužbe M.B. kao i ostali svjedoci nije bio očevidac i ima posredna saznanja od P.V.1 zv. „R.“ kojeg je taj dan sreo i od njega saznao da su „S. četnici“ u Jelovom Brdu našli muslimanske civile koji su se krili u nekom potoku i da su pucali po njima, da ima povrijeđenih i mrtvih, da su to uradili prije kako mu je B.V. zv. „L.“ rekao dok on nije došao i da su ih izveli iz šume i dalje je svjedok ponovio u bitnim činjenicama istu priču kao i ostali svjedoci, da su došli na B.V. zv. „L.“ poziv srpski vojnici iz interventnog voda i T.M.1 zv. „Č.“. Kao i ostali svjedoci odbrane čuo je za „S. četnike“, S. je lično vidio i on ga je prepoznao na fotografiji, a članove interventnog voda zna, jer je i sam bio u Osmacima i svjedok odbrane nije očevidac E.I., ali je čuo kao i ostali svjedoci šta se desilo u Jelovom Brdu, čuo je da su to javili B.V. zv. „L.“, ne zna ko je javio da B.V. zv. „L.“ traži da dođe interventni vod, ali zna da je otišao T.M.1 zv. „Č.“, kao što su svjedočili i ostali svjedoci optužbe, čijim iskazima je sud poklonio vjeru u dijelu kao što je su van razumne sumnje utvrdio da su saglasni iskazima svjedoka odbrane, a koje ne spore ni ovi svjedoci, znači činjenice koje je tužilaštvo dokazalo i koje svjedoci optužbe nisu mogli uspješno dovesti u sumnju.

Branilac je sledeći tezu odbrane da su u Jelovom Brdu muslimanske civile ubili „S. četnici“ i da su pripadnici jedinice „S. četnici“ boravili na području BiH, uložio u sudski spis presudu Višeg suda u Beogradu, Odjeljenje za ratne zločine, poslovni broj: ..., koja je objavljena dana 16.06.2015. godine, a iz činjeničnog opisa izreke oslobađajuće presude proizlazi da je pripadnicima te jedinice stavljeno na teret ubistvo više civila romske nacionalnosti u selima Skočić i dr., na području općine Zvornik, u julu mjesecu 1992. godine, a da iz iskaza A.Z. proizilazi da su bili u Dubnici i Osmacima, ali ne zna u koje vrijeme, da je D. koju pominju svjedoci optužbe i odbrane je povremeno boravila u Bosni, a kako svjedoci tvrde da su je vidjeli 26.06.1992.godine na lokalitetu „Stupić“ i u Osmacima, tako da u vrijeme 26.06.1992.godine „S. četnici“ su bili na prostorima Osmaka, kako je odbrana dokazivala da su upravo oni pucajući po skrivenim muslimanskim civilima iste pobili, a preživjele zarobili, koja činjenica nije sporna za odbranu, a i svjedoci optužbe su je vidjeli, ostale vojnike nisu poznavali, a bili su očevidci događaja, koje ni za odbranu ni za optužbu

nije sporno da su bili na mjestu stradanja muslimanskih civila da su „S.“ četnici bili u Jelovom Brdu i da su „S. četnici“ pucajući po skrivenim muslimanskim civilima, sudu van razumne i počinili krivično djelo koje se optuženom T.M.1 zv.„Č.“ optužnicom stavlja na teret.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud je našao da van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi T.M.1 zv. „Č.“ nije osoba koja je zajedno sa vojnicima T.M.2 zv. „M.“ i P.V.1 zv. „R.“ koja je počinila krivično djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, koje mu je potvrđenom i izmijenjenom optužnicom stavljeno na teret, jer to provedenim dokazima nije dokazano, pa je sud primijenjujući načelo in dubio pro reo, usljed nedostatka dokaza u sumnji u pogledu činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, a u smislu člana 3. ZKP BiH, pa imajući u vidu navedene propise na osnovu člana 299. tačka c) ZKP F BiH optuženog oslobodio od optužbe.

Na osnovu člana 212. stav 1. i 3. ZKP FBiH, članovi oštećenih porodica Ć.A.1 , Ć.A.3, Ć.R., K.H.2 i Mldb.3 se sa imovinsko-pravnim zahtjevima upućuju na parnični postupak. Oštećeni su upućeni na parnični postupak, jer nisu u ovom predmetu postavili jasan imovinsko-pravni zahtjev, koji bi bio pogodan za presuđenje u krivičnoj stvari.

Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret na teret budžetskih sredstava suda.

Zapisničar

Zulić Suada,s.r.

Predsjednik vijeća

sudija

Paša Softić,s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH, u roku od 15 dana, od dana prijema iste, a putem ovog suda.